

HARLEQUIN®

БЕСТСЕЛЪР

НЕОЧАКВАНО ПЛАМНАТА ЛЮБОВ ПРОМЕНЯ ЖИВОТА НА ДВАМА ДУШИ

Катрин
КОУЛТЪР

ОЗАДРЕНА ОТ ЛЮБОВ

КАТРИН КАУЛТЪР ОЗАРЕНА ОТ ЛЮБОВ

Превод: Теодора Давидова

chitanka.info

Едва ли нещо би могло да свързва Челси Латимър и Дейвид Уинтър — та те са толкова различни! Челси е авторка на исторически романи, зареяна във въображаемия свят на своите герои, а Дейвид е способен хирург, стъпил здраво на земята.

Ала неудържимата страст, която пламва между тях, е съвсем истинска...

ПЪРВА ГЛАВА

— Виж, Джорджи, изобщо не ми е *сочно*. Пък и мъжете са си мъже.

Челси се сепна от бълбукащия смях на приятелката си. Джорджи беше бременна в осмия месец.

— Следователно Елиът все пак е предприел нещо.

— Думата *нещо* наистина звучи красноречиво — съгласи се бъдещата майка. — Извини ме за минутка, ще трябва да се поразтъпча. Бебето май се бунтува.

Челси проследи как красивата млада жена се премести напред към ръба на стола, след което се изправи и зае една недотам естетична поза.

— Ох, като помисля, че ми остава да се мъча още цял месец. Право да ти кажа, не е зле и мъжете да опитат какво е... Поне веднъж в живота си — тя потупа корема си и с бавни крачки започна да обикаля стаята. — Бас държа, че хлапето ще стане барабанист.

— Измислихте ли му име?

— А, не, още си е без име, горкото. Заявих на Елиът, че ако скоро не предложи нещо приемливо, ще се изселя от този щат и ще нарека детето Ланс или Бриджит.

— Имена на герои — засмя се Челси.

— Стига де, в нито един от романите ти не съм срещала име Ланс.

— Чак дотам не съм стигнала. Но все пак Алекс, Делани, Брент, а и любимият Антъни са живи и здрави или поне така ги усещам във въображението си.

— Забрави да споменеш онова средновековно чудовище Грелъм! Добре поне, че твоята героиня му натри носа. Готова съм да се обзаложа, че от четиристотин и петдесета страница, когато го натика в семейното гнездо, е станал пълен досадник.

— Имаш право — въздъхна Челси. — В наше време никой мъж не би могъл да му съперничи по лошотия, но нека не забравяме, че

човекът е живял в тринайсети век. За жалост никога няма да узнаем какви промени е претърпяла „вечната“ му любов към неговата съпруга след някакви си десетина години.

— По всяка вероятност поради модата навремето да не се къпят, а да се поливат с благовония, и двамата са се задушили от вонята на собствените си тела — отбеляза Джорджи.

— Не е вярно! Първо на първо, отделила съм място, за да поясня, че се къпят редовно, което пък ме кара да изпитвам известно чувство на вина. Смятам да изоставя периода на средновековието, макар че един от второстепенните герои доста заинтригува почитателите ми...

— Всичко е ясно. Заради този мъжага първият роман ще има продължение.

— И също като Грелъм този ще бъде страхотен в леглото.

— Такива са всичките ти герои, Челси. Но нека се върнем към настоящето, към мъжете, които се бръснат и вземат душ всяка сутрин. Сред нашите съвременници има и свестни мъже. Именно сред тях открих Елиът, не можеш да отречеш.

— Изключение, което потвърждава правилото.

— Стига, Челси! Току-що си завършила цяла книга и, надявам се, ще почиваш поне седмица, преди да седнеш отново пред компютъра.

— Точно така — съгласи се Челси. — Вчера изпратих резюме за следващата, но преди да я започна, трябва да направя някои исторически проучвания. Кажи на Елиът, че главният ми герой е лекар и ако се държи прилично, ще му позволя да ми помага в началния етап.

— За него ще бъде истинско удоволствие. Дай да ти намерим някое гадже, преди да си се вживяла отново в твоите измишльотини.

— И къде предлагаш да го търсим? Знаеш, че не ходя по барове за самотници, Джорджи.

— Да не би да имаш нещо против лекарите?

— А ти да не би да си впрегнала и Елиът да ми търси мъж? — простена Челси и зарови лице във възглавничката на скута си.

— Не искаш ли в петък да дойдеш у дома на вечеря и сама да провериш как стоят нещата? Наречи го нещо като предварително проучване. Може пък и да се откажеш от услугите на Елиът.

— Я виж ти! Ако използвам някой случайно срещнат за прототип на моя герой — като изключим Елиът естествено — моите читатели

ще занемаят от изумление. Те не желаят да се срещат с пристрастени към бирата шишковци, Джорджи. За Бога, та те живеят в реалния свят! И очакват да им предложи едва ли не съвършен герой.

— Знам де. Властен, нежен, страхотен любовник, а като пикантна добавка и...

— Добре го определи. А в наше време подобни мъже не се срещат, уверявам те. Дори Елиът сигурно хърка и понякога става досаден.

— Понякога може би, но досега не се е случвало, Чел... — Джорджи млъкна наскоро думата, сепната от пронизалата я болка в гърба. — Май пак започва. Казвам ти, това хлапе ще ме довърши!

Челси мигом скочи от канапето, вече разтревожена не на шега.

— Искаш ли да ти поразтрия гърба?

— Не, ей сега ще ми мине. Това е едно от любимите занимания на Елиът, да ми поразмачка кокалите. И тъй, ще дойдеш ли на вечеря в петък?

— Добре, приемам. Представям си какво ще забъркаш!

— Имай търпение, ще видиш.

В петък сутринта Елиът Малори, професор по радиология, се насочи към спешната приемна, където научи, че доктор Дейвид Уинтър е отишъл да плува в Мълбъри Юниън.

За Елиът бе твърде рано за подобни удоволствия, ала той знаеше задачата си и затова просто си сложи банските и се гмурна във водата. Не се обади дори на Дейвид, преди да преплува десет пъти дължината на басейна.

— Елиът! Мислех, че предпочиташ да плуваш следобед.

— Правилно си забелязал — отвърна Елиът. — Мога ли да ти отнема минута-две, Дейвид?

— Разбира се.

Двамата доплуваха до стената и опряха гърбове в плочките.

— Какво има? Искаш да обсъдим някой от твоите специални случаи? Мога ли да реша проблема?

— Не мисля. Поохлади малко ентузиазма си — по дяволите, защо се чувстваше толкова неловко? Още не можеше да си обясни как Джорджи бе изтръгнала от устата му обещание да ѝ съдейства. И друг

изход наистина нямаше, трябваше да го стори. — Зает ли си довечера, Дейвид?

— Бях обещал на двама колеги да пийнем по нещо — бе отговорът, придружен от кисела усмивка. — Страхотни досадници. Да нямаш по-добро предложение?

— Може би. Искаш ли да дойдеш на вечеря у дома?

Погледът на Дейвид стана подозрителен.

— Имаш ли нещо против да издадеш кой ще приготви вечерята?

Елиът се разсмя, припомнил си единствения път когато Дейвид бе опитал ястията на Джорджи.

— Добре де, пилето беше малко сухо, а грахът твърдичък, но не си останал гладен.

— Не, разбира се, но накрая благодарих на Бога, че соленият кейк и кафето бяха приготвени от теб.

— Имаш право. В такъв случай мога да те успокоя. За довечера с ролята на главен готвач ще се нагърбя аз! Така ще те нагостя, че ще наддадеш най-малко два килограма.

— Не искам да смяташ, че съм неблагодарник, Елиът. Та Джорджи е най... О, я почакай — в продължение на цяла минута той се взира в лицето му. — Очаквам да узная кого още сте поканили.

— Една приятелка на Джорджи. Много приятна дама. И е доста привлекателна.

Дейвид простена.

— Добре, хванах се на въдицата. И как се казва тази много приятна и привлекателна дама?

— Челси Латимър. На дваисет и осем години е, не се е омъжвала, има буйни черни коси, сини очи... А може и да са зелени... Така де, хубава жена — премълча факта, че освен добродетелите Челси Латимър притежава буен нрав и остър език. Той самият навремето се бе шегувал, че мястото ѝ е в Лондон и по-точно — на някоя от ораторските платформи в Хайд Парк.

— Какво толкова има да мисля — въздъхна Дейвид. — Бездруго не се случва да излизам често, а тази година не ми беше лесно.

Самотен си, драги, но не си го признаваш, отбеляза Елиът наум. Университетският медицински факултет бе успял да изкуши Дейвид да напусне Бостън, за да оглави тукашната катедра по травматология.

Двамата колеги се бяха сближили едва преди два месеца, всъщност след сватбата на Елиът и Джорджи.

— В седем удобно ли ти е? — попита Елиът.

— Ще бъда точен, приятелю.

Челси отстъпи крачка назад и се взря в отражението си. Приличаш на сврака, рече си. О, я престани! Ако продължиш да се сравняваш със собствените си героини или с прелестната Джорджи, скоро ще се пхнеш в килера и изобщо няма да излезеш оттам...

Е, не изглеждам чак толкова зле. Още веднъж прокара четката през гъстата си коса, но къдриците така и не се подредиха по желания начин. Измамна външност, това е, с което разполагам. А дали ще ми свърши работа като заглавие?

Челси се разсмя, пожела си кураж, вдигнала палец към отражението в огледалото, и пет минути по-късно напусна апартамента си. По Голдън Гейт щеше да стигне до града за не повече от двайсет минути. След сватбата Джорджи се беше пренесла в огромната викторианска къща на Елиът. Само защото е по-голяма, бе настояла младоженката. А и защото погледът ти не се натъква на всяка крачка на пластмаса, бе добавила впоследствие.

Когато зави по Ломбард Стрийт, Челси си припомни думите на Джорджи. *Разчитай на мен*. Е, при положение, че Елиът бе толкова привлекателен, Джорджи едва ли възнамеряваше да ѝ представи някой гном. Да не би пък да се лъже? Може приятелката ѝ да е загубила способността си за обективна преценка вследствие на бременността...

Челси пое нагоре и навлезе в Пасифик Хайтс. Тук бих живяла, помисли си, ако изобщо някога напусна Сосолито. Гледката от върха беше поразителна — едновременно се виждаха заливът, Алкатрас, Ейнджъл Айлънд и, естествено, любимият ѝ Сосолито. Когато спря на алеята, установи, че е пристигнала десет минути по-рано от уговореното време. Разпозна поршето на Джорджи, ягуара на Елиът... Други коли нямаше. Следователно най-новият донжуан в нейния живот, лекарят от Сан Франциско, още не бе дошъл. Толкова по-добре.

Великолепните Малори, както тя самата наричаше своите приятели, я посрещнаха с порядъчна доза възторг и побързаха да я настанят удобно, като ѝ връчиха чаша бяло вино.

— Елиът е приготвил своята прочута студена супа, салатата „Цезар“, шунка със сироп от кайсии...

— От праскови, не от кайсии, съкровище.

— Напълно достатъчно! — прекъсна ги Челси, като размаха ръце. — Спокойно можеш да пропуснеш кротоните, Елиът.

— Кротони ли? — предпазливо произнесе Джорджи. — Това пък какво е?

Елиът се разсмя, щипна свършеното носле на жена си и рече:

— Това са онези пържени хапки поизсъхнала френска фразела, любов моя. Съжалявам, Челси, ще трябва да ги хапнеш както съм ги сервира. Какво те тревожи? Та ти си слаба като клечка!

— Ако ме погледнеш в гръб обаче, приличам на вехт компютър.

— Глупости — намеси се Джорджи. — Виж ме, заприличала съм на динозавър, а ти се притесняваш, че дупенцето ти било закръглено!

— Именно! — потвърди Елиът.

— Ако можеш да се вдигна от стола, щеше горко да съжалиш за думите си!

— И как щеше да стане, ако смея да попитам? — с невинно изражение попита Елиът.

— Бих изпила чаша вино, моля — намеси се Джорджи.

— Разбирам, че искаш да ме разкараш, но довечера ще ми платиш — закани се Елиът и тръгна към вратата.

— Сигурна ли си, че искаш да се омъжиш, Челси? — простена нещастната Джорджи. — Нима не виждаш какво съм принудена да търпя?

Приятелката ѝ обаче гледаше замислено в посоката, в която бе изчезнал Елиът.

— На теб просто ти е провървяло, Джорджи — произнесе тя с въздишка.

— И сама го зная, естествено. На него обаче му бе нужно твърде дълго време, за да го проумее. А, ето, че някой звъни. Ще идеш ли да отвориш, мила? Докато се надигна, току-виж, нещастникът реши, че е сбъркал адреса и си тръгне.

— Вие не сте Джорджи — пошегува се мъжът, на когото Челси отвори.

— Не, не съм. Вие също, доколкото виждам. А не сте и гном, слава Богу.

Гостът изглеждаше донякъде неподготвен за отговора ѝ, но побърза да се усмихне.

— Аз съм Дейвид Уинтър. А вие сигурно сте Челси Латимър.

Тя кимна и отстъпи крачка назад. Милостиви Боже, рече си, на вид е съвсем приличен. Дори хубав. До него се почувства дребна като мъниче — стигаше му едва до рамото. А той наподобяваше същински герой от роман — приятна кестенява коса, лешникови очи, но без досадната сладникавост, която неизменно присъства у подобни типове.

— Внимавай, Джорджи — вече ехтеше дълбокият му глас откъм дневната, — та аз не съм гинеколог! Умолявам те, не предприемай нищо тази вечер, за което да съжаляваме.

— Колко е приятно да чуеш подобно предупреждение — рече Джорджи. — Здравей, Дейвид. Запозна ли се с Челси?

— Да — отвърна Челси. — Успя да се сети, че аз не съм ти.

Джорджи ги дари с ослепителна усмивка. Чудесна двойка са, помисли тя, макар Дейвид да изглеждаше прекалено официален в този костюм с жилетка, бяла риза и вратовръзка. Челси също изглеждаше чудесно, разбира се, ала някак небрежно, облечена в тъмни джинси и бял плетен пуловер. Домакинята се изкашля смутено.

— Ще ида все пак да помогна на Елиът в кухнята — обяви тя.

Челси се изненада от дълбокия гърлен смях на Дейвид.

— Моля те, Джорджи, недей! — избоботи той. — Просто си стой на мястото. Имай му доверие, ще се справи отлично и сам:

Елиът се появи на вратата и поздрави госта с добре дошъл.

— Ще пиеш ли бяло вино?

— С удоволствие.

— Връщам се след минутка — викна домакинята през рамо. — Не се безпокой, Челси. Купил съм две бутилки „Шабли“ специално за теб.

— Е — обади се Дейвид и наруши настъпилото мълчание, — приятно ми е да се запозная с една приятелка на семейство Малори. В града ли живеете?

— Не, в Сосолито.

Очите на мъжа заискриха от интерес.

— Красиво градче. Искях да си купя къща там. Вие в коя част живеете?

— На Бриджуей. Жилищният комплекс се нарича Уиски Спрингс.

— Виж ти! А моята лодка е вързана на отсрещния бряг. Значи сме нещо като съседи. Само дето аз не бих живял в апартамент.

— Имате право — отвърна Челси. Разговорът вървеше почти приятелски, но в неговите уста „апартамент“ бе прозвучало една ли не като „гето“. Е, мъжете не пропускат възможност да се изтъкнат, рече си тя. — Вие лекар ли сте? — попита любезно.

— Да. Всъщност скоро ще стане една година, откакто съм тук. Иначе съм от Бостън.

— Учила съм в Бостън — рече Челси.

— Училищата там не са едно и две. Вие в кое сте учили?

— В най-доброто — обяви Челси, като леко вирна брадичка. — Бостън Колидж.

— Превъзходно място е.

— Вие в Бостън ли сте учили?

— Само в Медицинския институт. Харвард.

Трябваше да се досети откъде иде неговата самонадеяност.

— И сте специализирали в Масачузетс Дженеръл?

— Да, наистина. Откъде разбрахте?

Всичко съвпаднаше.

— Само предположих. А преди това... Принстън... Йейл?

— Принстън.

— А прогимназия?

— Андоувър.

За Бога, та тук всичко съвпаднаше! Е, нека сам си изпее всичко останало.

— Защо дойдохте на запад?

— Получих невероятно предложение.

— Промяната трябва да е твърде голяма.

— Имате право — отвърна Дейвид и се обърна към Джорджи: — Кога се очаква бебето?

— Слава Богу, терминът ми е точно след четири седмици.

— Елиът ядосва ли те?

— Не — възмутено отвърна Джорджи, — ако правилно съм разбрала въпроса ти, разбира се. Според мен той просто недоумява защо съм зарязала сутрешното бягане.

В този момент влезе Елиът, понесъл поднос с напитки.

— Мислех си — изрече той през смях — да й направя нещо като скейтборд, с който да се придвижва, легнала по корем. Ще наблюдава какво става по тротоара достатъчно отвисоко.

— Страхотна идея! — подхвърли Челси.

Дейвид се умълча, потънал в съзерцание. Тези двамата действително бяха щастливо семейство. И Елиът нямаше да стане просто баща, а пълноценен родител. През последните десет месеца Дейвид бе осъзнал колко малко неща са му известни за собствените му две деца. Не съм лош баща, мислеше си той. Нали съм им осигурил всичко. Пропъди тези неприятни мисли и погледна Челси Латимър. Имаше чувството, че го е подложила на изпит, а той не е издържал. Е, предстоеше да прекарат заедно още няколко часа. Сигурно щеше да й направи по-добро впечатление.

— Как ти се струва бобът, докторе? — внезапно попита Джорджи и го лиши от възможността той да насочи разговора.

— Всъщност това е зелен фасул, Джорджи, с лукчета и бадеми — поясни Елиът.

— Очаквах да поднесете най-много кренвирши и пържени картофи.

След кратката пауза Челси внезапно смени темата:

— Какъв лекар сте вие всъщност?

— Преди всичко ръководя катедрата по травматология в университета. Останалото време прекарвам най-вече в залата за спешни случаи... или в операционната.

— Което означава — вметна Елиът, — че е превъзходен хирург, което пък не му пречи да бъде и талантлив организатор.

— Така ли било... — замислено рече Челси. Хората говореха за хирурзите като за досадно племе, главозамаяни от невероятната си дарба свише. Е, за една вечер можеше и да го изтърпи. И ще го остави да говори за себе си колкото пожелае! Така и времето щеше да мине по-бързо. Но отправената в този момент към нея усмивка съвсем не бе досадна и Челси неволно се усмихна.

— От Калифорния ли сте, госпожице Латимър? — попита Дейвид.

— От Санта Барбара съм. Родителите ми все още живеят там.

Тъй тъй, рече си Дейвид. Издънка на някой стар калифорнийски род, която би се подиграла с всичко и всекиго, който иде от псевдоинтелектуалния Източен бряг.

— Бащата на Челси е зъболекар — обади се Джорджи.

— А имате ли братя и сестри?

— Не, единствено дете съм. Предполагам, още щом са ме зърнали да се появявам на бял свят, са решили да не повтарят.

— Аз също съм единствено дете — рече Дейвид. — За жалост родителите ми не са могли да си позволят повече деца.

Съвпаденията се трупат, отбеляза наум Челси. Първите думи на първородния и единствен син трябва да са били „консервативен“ и „богат“... Колко жалко, че не са успели да изфабрикуват цял батальон!

— Естествено — произнесе Челси на глас.

Тази единствена дума накара Дейвид Уинтър да повдигне вежди въпросително. В този момент Елиът настоя за тяхното внимание и те се настаняха на масата.

— Все още не мога да си обясня — поде Джорджи, след като се увери, че на масата не липсва нищо — как Елиът успява да поднесе всичко топло.

— Напълно естествено мъжко превъзходство — отбеляза той. — Не си ли съгласен, Дейвид?

— Заплашителният поглед от страна на Челси ме кара да се въздържа от коментар.

— Аз пък смятах — раздразнено се намеси Челси, — че хирурзите винаги имат свое мнение, независимо дали ще го изкажат гласно, или не.

— Хирурзите са като всички останали мъже — вметна Дейвид.

— И жени — не се стърпя Челси.

Елиът хвърли тревожен поглед към приятеля си.

— Намираме се в обществото на жени със собствена професия, Дейвид. Най-добре ще е да внимаваме какво говорим.

— Все повече жени се насочват към лекарската професия — процеди Дейвид. — Макар че все още рядко се случва да опитат силите си в хирургията.

— И какво е вашето обяснение за този факт? — попита Челси.

Никога досега не му бе отправян подобен въпрос, още по-малко от страна на жена, с която току-що се е запознал. Какво си

въобразяваше тя, в края на краищата? Май ще се окаже поредната глезла от Калифорния. В Сосолито живееха предимно заможни хора. Все пак щеше да бъде твърде нелюбезно от негова страна да я постави на мястото ѝ. А и не смееше да пренебрегне доброто си възпитание, дело на неговите родители брамини, родом от Бостън.

— Или може би — продължи Челси — не им се дава подходяща възможност. В една статия миналата година прочетох, че процентът на самоубийствата сред жените хирурзи е възмутително висок.

— Трудно се издържа на темпото — отбеляза Дейвид, горд с удивителното търпение, което проявяваше. — А и добиването на опит отнема доста време. Смяе да твърдя, че повечето жени предпочитат да запълнят петте години подготовка в института по съвсем друг начин.

— Искате да кажете, като раждат бебета?

— Ами... Да.

— Искаш ли още малко салата, Дейвид? — предложи Джорджи, като стрелна с поглед приятелката си. Как иначе да ѝ намекне, че ще има достатъчно време да се заяжда, когато го опознае по-добре?

Гостът отказа.

— И според вас, докторе, изобщо ли не може да се направи компромис? — не мирясваше Челси.

— В медицината ли? И без това досега са направени дори повече компромиси от необходимото.

— Но ако жените не правеха компромиси, нямаше пък да се раждат мъже, които да решават дали да се правят компромиси, или не.

— Ако правилно съм разбрал, ти успя да изложиш тезата си, Челси — отбеляза Елиът, като намигна на жена си.

— Всеки достатъчно интелигентен и непредубеден представител на мъжкото съсловие би се съгласил с мен.

— Вероятно — опита се Дейвид да разсее напрежението — за жените по-голямо значение имат други неща. Семейството, децата...

— Мъжете не смятат, че на семейството и децата трябва да се отдава толкова голямо значение...

— Съвсем друго имах предвид! — ама че опака жена! Вече наистина съжаляваше, че не отиде да пийне с колегите си. Пък те и двамата бяха мъже. И умееха да си мълчат, когато бе необходимо.

Доловила страдалческото изражение на приятелката си, Челси направи опит да отстъпи. Само дето сърце не ѝ даваше. Единственото

й желание бе да заличи самодоволството от това красиво мъжко лице.

— Всичко е прекрасно, Елиът — рече тя, като му отправи сияйна усмивка.

Безобразна жена, гневеше се Дейвид. Сигурно не е работила нито ден през живота си, глезла с глезла. Какво разбираше тя от степенуване на важните неща в живота, какво знаеше за отговорността и необходимостта да напредваш в избраната професия?

Челси прие поредната чаша бяло вино. Вече усещаше, че омеква, а и се чувстваше виновна. Дейвид Уинтър ѝ се струваше все така привлекателен, както и в първия миг, когато го зърна, но си беше надут пуяк, дяволите да го вземат! И все пак, продължаваше да разсъждава, че бе оспорила твърденията му, беше го въвлякла в спор и бе станала причина за появилото се напрежение. Има време, ще отстъпя крачка, каза си накрая.

Когато приключиха с прекрасната вечеря, Джорджи помоли господарката да ги извинят и поведе приятелката си на горния етаж. Щом вратата на спалнята се хлопна зад гърба им, тя не издържа:

— Държиш се ужасно, Челси, и сигурно го съзнаваш! Намразила си Дейвид по пътя насам, права ли съм?

— Надут пуяк! — защити се Челси.

— Донякъде имаш право, но нека ти обърна внимание, че го нападаш, сякаш е самият Хитлер! За Бога, дай на човека шанс да си отдъхне.

— Предлагаш да сменя тактиката, така ли?

— Познати са ти безброй варианти!

— Имаш право — призна Челси и добави с дяволита усмивка: — Ще се опитам да бъда нежна, женствена и безпомощна до края на вечерта. Надявам се това да пооправи настроението на нашия елегантно костюмиран лекар от Бостън. Навярно е свикнал да общува именно с такива жени.

— Все пак не прекалявай — предупреди я Джорджи, когато заслизаха по стълбите. — Дейвид съвсем не е глупав.

Чуха смеха на мъжете откъм дневната. След трите чаши вино Дейвид пиеше ирландско кафе и не се чувстваше обиден. Беше се разположил на пода пред камината и развеселен слушаше един от любимите вицове на Елиът.

Бяха му необходими цели десет минути, за да осъзнае, че Челси Латимър е престанала да ръси злобни забележки. Наистина ли му се бе сторила злобна и заядлива преди час? Сега вече не бе толкова сигурен. Та тя избухваше в смях при всеки виц, който той разказваше.

Със следващото ирландско кафе — по настояване на Джорджи — Челси разказа за злополучното си преживяване с някакъв декоратор, чиято страст била да запълва всяко свободно местенце с овчарки от дрезденски порцелан. Жени, заключи Дейвид наум, но този път без злоба. Интересуват се единствено от харчене на пари. Ала непознатата бе интересна жена, макар и леко замаяна от виното, но това като че ли подсилваше чара ѝ. Наблюдаваше как искрят сините ѝ очи, проследяващи някакво спречкване между съпрузите, и реши, че по всяка вероятност в леглото е доста темпераментна. Отдавна не беше имал връзка с жена.

Любезният домакин продължи да пълни чашите. Макар и замаяна от алкохола, Челси се придържаше към ролята на забавна сладурана. Всъщност само Джорджи правеше изключение — останалите трима отдавна чувстваха коленете си омекнали.

— Господи, погледнете кое време е! — внезапно се обади Челси, зяпнала часовника си. — Наближава един!

Както се бяха разположили на пода, Дейвид бе успял да се полюбува на краката на Челси — много, много хубави, изящно оформени...

— Наистина стана късно — съгласи се гостът. — Бих искал да ви придружа до вкъщи, Челси, стига да нямате нещо против естествено.

Беше си свалил сакото и вратовръзката и Челси с удоволствие оглеждаше мускулестите му ръце.

— Ами добре — рече тя. Щом си бе харесал ролята на закрилник, тя нямаше да се противи. Може пък и да не е толкова самомнителен, колкото ѝ се стори в началото.

Трийсетина минути по-късно спряха пред нейното жилище. Челси се чувстваше напълно изтрезняла. Почуди се дали същото важи и за Дейвид, като го видя да излиза от своята кола и да приближава. Интересните му лешникови очи проблясваха загадъчно.

На някакви си десетина сантиметра от нея той спря и я прониза с поглед, който можеше да се нарече изпепеляващ.

— Ела — каза тихо и я привлече в обятията си.

О, небеса, помисли си Челси, никой от героите ми не би се справил по-добре!

ВТОРА ГЛАВА

Устните му бяха настойчиви, дори агресивни, а ръцете нетърпеливо проследиха извивката на бедрата ѝ.

Неин герой не би постъпил по този начин! Напротив, поправи се сама. Та нали повечето бяха арогантни, властни, самомнителни типове.

Е, настоящето все пак бе твърде отдалечено от осемнайсети век!

Устните на мъжа внезапно омекнаха и за един кратък миг тя откликна.

— Ти си сладко малко нещичко — произнесе той, опрял устни в нейните, и я придърпа по-близо до себе си.

— Сладко малко... какво? — милостиви Боже, да не би тази мила думичка да бе въведение към предложение да се любят?

Все още замаян, Дейвид вдигна глава. Челси се отдръпна и той неохотно отпусна ръце.

— Не зная как се случи — призна чистосърдечно. — Просто се поддадох...

— Трябва ли да смятам, че всички недодялани докторчета от Бостън се вживяват в ролята на божии пратеници сред нещастното женско съсловие?

Дейвид се опомни с учудваща бързина. Внимателно се взря в жената пред себе си. Беше възвърнала острата си нападателност, с която го бе стреснала в началото на вечерта. Той се чувстваше разочарован и в плен на гнева си.

— Не смятам, че греша, госпожице Латимър. Нямахте нищо против, допреди... — изумен, спря наред думата. — Ти си кокетка — заяви. — Проклетата кокетка! Подведохте ме да си помисля...

— Не съм кокетка! Ти си самовлюбен идиот! Ако благоволиш да си припомниш, доктор Уинтър, преди пет часа дори не подозирах, че съществуващ! И само защото любезно изслушах тъпите ти вицове, си повярвал, че нямам търпение да споделя леглото си с теб!

— Единственото, в което съм напълно убеден, е, че си смахната — процеди Дейвид през стиснати зъби. — Смятах, че на твоите години

всяка жена се е отказала от глупавите игри.

— Може и да приличаш на герой, но твърде много неща не достигат на характера ти — с професионална прецизност отсече писателката. — И защо не вземеш да изприпкаш до любимата си болница да приласкаеш някой пациент?

— Да прилаская пациент?! Чувал съм наистина нелепици, но това...

— Лека нощ, доктор Уинтър — Челси яростно пхна ключа в патрона и с благодарност притвори очи, когато превъртя меко. — И не забравяй да затегнеш колана!

Миг-два Дейвид остана втренчен в затръшнатата врата. Дяволите да те вземат, Елиът, изруга безгласно. Как можа да ме натресеш в подобна ситуация? Жената прилича на шизофреничка. Налице е подчертана склонност към крайности в поведението!

— Долен развратник!

Беше в деня след злополучната вечеря във вторник. Джорджи загрижено изглежда приятелката си, която в този момент крачеше яростно напред-назад из дневната.

— Според мен Дейвид е много забавен — заяви бременната млада жена. — Бог ми е свидетел, приятно е да му се полюбува човек.

— Ти пък какво знаеш за него? — заяде се Челси. — Единственото живо същество, с което общуваш, е собственият ти скапан съпруг. Как можа да ти хрумне да ме запознаеш тъкмо с този...

— Доизкажи се де! Та ти самата не знаеш какво направи с човека. Накара го да се почувства най-прекрасният и желан мъжки екземпляр. И после какво очакваше? Пред вратата да ти целуне ръка и да ти се поклони?

— Може би наистина попрекалих с ролята на нежна безпомощна женичка — най-сетне призна Челси, — но...

— Какво „но“? Според мен не си справедлива. Дейвид може и да е малко сдържан, но според Елиът той е прекрасен лекар, има чувство за хумор и чудесно се справя с персонала от спешната клиника, което не се удава всекиму.

— Не го е срам, да ме нарече кокетка!

— Хубаво ли се целува?

— Не останах достатъчно дълго, за да получа пълна представа. Отвърнах на целувката му, но съвсем кратичко, колкото да го накажа... — всъщност истината бе съвсем различна, ала Челси нямаше намерение да прегърне реализма тъкмо в този момент.

— Но, скъпа — прихна Джорджи, — ако можеше само да се чуеш отстрани! Прекаляваш! Я си налей чаша бяло вино. Не ми е приятно толкова усилия да отидат напразно.

След две чаши бяло вино Челси седеше на пода, кръстосала крака, и замислено наблюдаваше приятелката си.

— Наистина ли смяташ, че заслужава още една възможност?

— Убедена съм. Да опитаме още веднъж, да речем, в петък вечер, а? Имам и едно предложение, Челси, бъди каквато си — забавна, естествена и в никакъв случай не смей да се вживяваш в някоя роля!

— Ами ако доктор Уинтър не си пада по забавни и естествени жени?

— Длъжна си да опиташ!

— Това беше грешка, Дейвид. Джорджи ми каза, че Челси била болна от грип. Явно това трябва да е причината за налудничавото ѝ поведение. Вземала антихистамини, а като се прибави и алкохолът... Сам разбираш. Всеки на нейно място би реагирал странно за околните.

— Виж, Елиът, тя е просто високомерна богатска дъщеричка и по нищо не се различава от... Е, от някои от жените, които съм познавал. Навярно никога не е похващала каквато и да е работа. Все пак не може да се отрече, че има прекрасен зад... — млъкна, защото в момента към тях приближи техен колега. Когато натрапникът си тръгна, добави: — Време е да вървя, Елиът. Докарали са пострадалите при някаква катастрофа.

— Какво реши за петък?

— Приемам. Ще бъда у вас в седем.

Потънала в своята измислица, чието действие се развиваше в Сан Франциско през 1854 година, Челси чу едва петото позвъняване на телефона. Сара Бътлър, нейна домашна помощничка през един ден от седмицата, компаньонка, телефонистка и добра приятелка, бе отскочила до магазина отсреща да купи репички, предназначени за

някакъв буламач, който щял да съдържа не повече от деветдесет и пет калории.

— Здравсти — пропя Джорджи. — Дано не съм прекъснала работата ти. За петък всичко е уредено.

— Дори не ми се вярва, че Дейвид Уинтър е готов да изтърпи отново да се срещнем.

— Той ще бъде тук в уречения час и това е най-важното.

— По всяка вероятност този път ще бъде издокаран в тъмносив костюм, пак с жилетка, подходяща копринена вратовръзка и колосана бяла риза.

— Страхотна представа си си съставила за него!

— Характерна черта за повечето писатели, мила.

— Разбирам намека ти. Оставям те да работиш. До скоро.

— Челси — притеснено отрони Дейвид, като се промъкна зад гърба на Елиът.

— Здравей, Дейвид — обади се Челси от канапето, като вдигна поглед, в който се четеше бегла заинтересованост. Колкото и да е странно, чувстваше се притеснена — нещо непривично за нея, и произнасяше думите по-отчетливо от обикновено. — Как мина седмицата?

— Имах ужасно натоварена програма.

— Виж ти, звучи интригуващо.

А, преструваш се, помисли, си Дейвид, но не й отговори, а се обърна към домакинята:

— Добре ли се чувстваш, Джорджи?

Болките в гърба я измъчваха повече от обичайното, ала тя му отправи безупречната си усмивка.

— Отлично, благодаря за вниманието.

— Мина ли ти настинката, Челси? — бе следващият въпрос.

Челси го изгледа недоумяващо.

— Елиът! — пропя Джорджи в същия момент. — Къде се запиля? Нима ще държим гостите си гладни!

— Работата никога не свършва — оплака се домакинят, като внесе табла вкуснотии от кухнята.

— Виж ти! — възкликна съпругата. — Това не са ли бисквитки, намазани със сирене?

— Нима наистина не виждаш? Това е традиционният ми специалитет — рагомонтад върху филийки домашно печен хляб.

— Готова съм да се обзаложа, че ей сега го измисли!

— Както и да се нарича, на вкус е превъзходно — обади се Челси с пълна уста. — Ти умееш ли да готвиш, докторе?

— За съжаление, не.

— И си намерил съпруга, която да се нагърби с това неблагоприятно задължение, така ли? — щом изрече думите, вече бе готова да си прехапе езика. Защо на всяка негова забележка реагираше с толкова злостен сарказъм?

— Елиът — провикна се Джорджи, — налей бяло вино на Челси, ако обичаш.

— Наистина си намерих съпруга — рече Дейвид. — Но и тя не можеше да готви — е, какво ще отговориш на това, многознайке? Господи, помисли си изумен, та тя се изчервява!

Бе принуден да признае, че въпреки пламналите бузи, Челси Латимър изглеждаше много сладка. И причина за тази констатация не бе само продължителното му отшелничество. Челси бе облякла жълта копринена рокля с черна гарнитура и към нея — черни обувки на висок ток. Едва ли ще стигне по-високо от брадичката ми, помисли си. Хрумна му, че тя вероятно търси начин да изглади впечатлението от предишната им среща. Беше се постарала да изглежда добре.

За собственото си безупречно подбрано облекло изобщо не помисли.

„Ще ми платиш за това изпитание“ — се четеше в погледа на Елиът, ала Джорджи не обърна внимание, а само му се усмихна мило. Как можа да се хване на тази прозрачна лъжа за вируса, нападнал Челси, просто недоумяваше.

— Челси тъкмо ни разказваше своя последен сюжет, когато ти позвъни, Дейвид.

Това изявление го стресна не на шега.

— Сюжет ли? — попита той. — Май нещо не разбирам. Вие писателка ли сте?

— Да.

— А имате ли издадени книги?

Не биваше да влагаш толкова съмнение в един обикновен въпрос, упрекна го Челси наум.

— Ами да — отвърна и добави скромно: — Провървя ми. Като съвпаднал подходящото място, време и приличен ръкопис, нещата тръгват от само себе си.

— Не ни будалкай, мила — изписка Джорджи. — Досега не съм чувала и един ред да ѝ променят, Дейвид. Първото издателство, в което се появи, тутакси ѝ предложи договор.

— Към кое издателство си се насочила за твърдите корици? — попита Дейвид.

— Към никое. Още първият тираж излиза в мека подвързия.

— Масовият пазар значи... Е, има безброй прекрасни романи, издадени с мека корица.

— А и разпространението е много по-добро. Двеста хиляди читатели са за предпочитане пред някакви си пет хиляди.

Двеста хиляди! Само да се похвали ли бе изрекла тази цифра? Дейвид примигна. Да не би пък сама да си е купила апартамента в Сосолито, а не с парите на татенцето? И защо все пак Елиът не му бе споменал, че е писателка? Хвърли поглед към приятеля си, ала той отвърна очи.

— Може и да съм чел нещо твое. Какъв е псевдонимът ти?

— Използвам собственото си име. Челси Латимър.

— За съжаление не ми е попадало. И какво пишеш? Белетристика? Популярни книжки? Биографии?

Челси го погледна право в очите.

— Белетристика. Пиша пространни исторически романи. Изпълнени са с приключения, интриги, романтични увлечения...

— И приказен секс — вметна Джорджи, като намигна.

Дейвид заговори, без да се замисли, а в гласа му се долавяше отвращение:

— Пишеш любовни романи?

— О, да — невъзмутимо отвърна Челси. — Ще ми налееш ли вино, Елиът? — а наум си рече: време за размисъл. Господи, какво да предприеме оттук нататък?

— Заповядай, мила.

Челси неволно отпи от току-що поднесената нова чаша вино.

Дейвид разклати кубчетата лед в уискито си.

— Плановете ти включват ли в бъдеще да се насочиш към... по-сериозен литературен жанр?

— Какво искаш да кажеш, Дейвид? — произнесе тя, като не допусна на лицето ѝ да трепне дори мускулче.

— Ами това са разни сладникави истории, които се харесват единствено на мекушасти, незадоволени идиотки...

— Аз не съм мекушава, незадоволена идиотка, Дейвид! — намеси се Джорджи и отново смигна на приятелката си.

— Ти какво четеш, Дейвид? — попита Челси. — Или по-скоро въпросът ми е: Четеш ли изобщо?

Елиът се настани до жена си на страничната облегалка на креслото ѝ. Не можеше да сдържи усмивката си. Мъчно му стана за Дейвид, който с невероятна бързина изравяше пропаст, в която пропадеше безвъзвратно.

— Чета, разбира се. Истинска литература, класиците, биографии, понякога и бестселъри.

— Кой по-точно?

— Е, нали знаеш... Каквото ми попадне от списъка бестселъри на „Ню Йорк Таймс“.

— Следователно си уязвим за чужди мнения — засече го Челси. — Имаш ли любими автори? Макар и само един, но сам да си го избрал, а?

Съзнаваше, че сам си копае гроба, но проклетото ѝ хладнокръвие, а и покровителственият ѝ тон го изкарваха извън нерви.

— Впрочем обичам да чета уестърни. Този род книги не биха могли да се нарекат велики литературни произведения, но и те имат своята стойност, интересни сюжети, исторически анализи...

— Моите романи също се отличават с добри сюжети и историческа достоверност.

— Да, но са пълни с глупости! Мъжете и жените никога не се държат така, както ги докарват в подобен род писания.

— Чел ли си поне едно?

— Не, разбира се.

— Но защо? Нали си лекар, пълна идиотщина е да правиш заключения, без да разполагаш и с най-нищожното доказателство... Все едно да поставяш диагноза, без да прегледаш пациента.

— Съвсем не е същото, ако искаш да знаеш — заяви обидено, като хвърли към Елиът поглед, пълен с отчаяние, ала получи само усмивка.

— Не си падам по уестърни, но поне им отдах заслуженото — продължаваше да бърбри Челси. — Прочетох пет-шест.

— Все пак мъжете са много по-добри... — Дейвид зарови пръсти в косите си. — Просто като автори са по-точни, по-забавни...

— Означава ли това, че литературните произведения, създадени от жени, са по-малко забавни и лишени от точност в детайлите, за разлика от онези, чиито автори са мъже?

— На жените писателки им липсва реализъм.

— Ти да не живееш в шейсетте години на миналия век? Или си застрелял градския шериф?

— Не, разбира се — сопна се Дейвид. — Виж, Челси, нека спрем дотук. Съжалявам, задето наговорих толкова груби думи за типа книги, които пишеш. Да спрем дотук, съгласна ли си?

— Естествено — победоносно заяви тя и без малко не се разсмя, забелязала, че е стиснал зъби. — Обзалагам се, че не понасяш „Ромео и Жулиета“, и ходиш на кино, за да гледаш как разни бабаити стрелят един по друг, докато станат на решето.

Вместо да прояви благоразумие, Дейвид побърза да отговори:

— Първо на първо, шекспировата трагедия ми харесва, а що се отнася до киното, гледам всякакви филми.

— Е, хората наистина имат нужда от романтика. Дори ти, доктор Уинтър, трябва да си изпитал поне веднъж онези прекрасни романтични чувства към някоя жена, в която си бил влюбен или поне увлечен. За жалост при повечето хора подобни чувства са нетрайни. И тъкмо това е причината да четат книги и да ходят на кино. По този начин задоволяват някаква своя потребност, съзерцават един идеал, който ги връща към собствените им спомени. Понякога животът е в голяма степен лишен от...

— Глупости! — процеди Дейвид.

— Надявам се вие двамата да сте огладнели достатъчно — рече Елиът като се надигна. — Вечерята е готова, ако не ме лъже обонянието. Хайде, Джорджи, нека ти помогна да станеш и да вървим в трапезарията.

Спагетите бяха приготвени божествено. По време на вечерята Дейвид попита Джорджи кога ще се върне към работата си като модел и ангажиментите в телевизията.

— През ноември. Ще отсъствам само една седмица в месеца, да не би съпругът ми да оплете конците, докато ме няма.

— Според теб работата като модел приемлива ли е? — не се стърпя Челси, заровила пръсти в ароматния хляб с чесън.

— За жена, да — отвърна Дейвид, като ѝ се усмихна. — Изглеждаш прекрасна тази вечер. Коприната ти отива.

— Шейсет процента е изкуствена.

— Допадат ми жени, които можеш да поддържаш с малко пари.

Челси избухна в смях. Все пак май не беше чак такъв надут пуяк. Ето че проявяваше чувство за хумор.

Елиът попита нещо жена си и когато тя се позабави с отговора, всички погледи се насочиха към нея.

— Елиът — произнесе Джорджи напълно спокойно, — според мен малкото скоро ще се появи.

Бащата пребледня като платно.

— Но до термина ти остават цели три седмици! Откъде си толкова сигурна? — пожела да узнае той, като се надигна от стола.

— Заради контракциите — рече Джорджи. — Поне успяхме да вечеряме — добави, като се усмихна нервно.

— Но ти обичаш спагети! — като в транс произнесе Елиът. — Толкова време се чудя защо ядеш като птиче. О, Господи!

— Кой е твоят лекар, Джорджи? — попита Дейвид невъзмутимо.

— Маги Смит от университетската клиника.

— Кой ѝ е телефонът?

Джорджи го изглежда безпомощно.

— Късно е. Не го знам. Не, почакай, записан е в тефтера ми. Забравих... Маги настояваше...

— Къде ти е тефтерът?

— Защо не я откараш в болницата? — обърна се Дейвид към съпруга. — Аз ще се обадя на доктор Смит и ще се видим направо там.

Двайсет минути по-късно доктор Уинтър спря своята ланчия на болничния паркинг.

— Бебето подрани с три седмици — рече Челси.

— Може би така е още по-добре — отвърна Дейвид, като ѝ помогна да слезе от колата. — Напоследък наедрия твърде много.

— Чудя се как успя да запазиш хладнокръвие. Аз загубих ума и дума. В подобни ситуации съм напълно безпомощна.

— Аз пък имам две деца и немалък опит. Освен това Джорджи не ми е съпруга.

Челси го стрелна с поглед, но не каза нищо. И преди беше споменавал, че е бил женен. Две деца? При майка си ли бяха те? В Бостън? А какво се бе случило с брака му? Всъщност каквото и да бе обяснението, той се държеше напълно естествено и слава Богу!

В чакалнята на петия етаж някаква сестра им съобщи, че доктор Смит била при Елиът и Джорджи. Госпожа Малори се справяла чудесно.

— Искаш ли кафе? — попита Дейвид.

— Но как успяваш да запазиш спокойствие? О, да, обяснението е в натрупания опит. Извинявай. А за кафето благодаря, бих искала.

— Това е напълно естествен процес, Челси — обясни Дейвид. — Джорджи е млада, съвсем здрава, а и не пие бяло вино.

И я остави, за да донесе кафе.

— Аз пък не пия уиски — промърмори тя, вторачена в отдалечаващата се фигура.

След десетина минути, когато влезе в чакалнята, Елиът изглеждаше поуспокоен:

— Всичко е наред — рече той. — Не е необходимо да чакате. Маги смята, че нещата ще се позабавят.

— И двете ми деца се родиха с пукването на зората — обади се Дейвид.

— Боли ли я? — попита Челси, без да обърне внимание на думите му.

— Тя се справя чудесно. Споразумяхме се за естествено раждане.

— Все пак мисля да остана.

— Аз също — намеси се и Дейвид.

— Както искате — Елиът за пореден път прокара пръсти през косата си. — Когато мога, ще излизам да ви съобщавам бюлетина.

— Според мен — бавно произнесе Дейвид, — родилният процес е не по-малко мъчителен за мъжете.

Челси се втренчи в него с недоумение.

— Ти май се шегуваш — успя да отрони.

— Исках да кажа, че очакването е цяло мъчение.

— А, това да. Ако имах право на избор, все пак бих се нагърбила с очакването, вместо да викам като побъркана — заяви тя. Лицето на Дейвид помръкна. — Ти и жена ти споразумяхте ли се за естествено раждане?

— Не — гласът му внезапно бе станал напрегнат, някак студен. — Маргарет отказа — и добави с горчивина: — Не можах да видя как се раждат собствените ми деца...

— Съжалявам — рече Челси колкото да каже нещо. — Колко големи са децата ти?

— Марк е на осем, а Тейлър на шест.

— И двете момчета...

— Не, Тейлър е дъщеря ми. В семейството ни винаги е имало по някоя Тейлър.

— Сигурно ти е много мъчно за тях.

— Да, наистина, липсват ми — Дейвид не ги беше виждал от последното си пътуване до Бостън преди шест месеца. А и тогава не остана много. Маргарет направо го влуди. — Да бяхме взели тесте карти — опита да се усмихне.

— Коя е любимата ти игра? — попита Челси с блеснали очи.

— Покер. Класическият му вариант.

— Ако искаш — сякаш между другото предложи тя, — можеш да идваш понякога. Събираме се да играем веднъж в месеца. Този месец ще бъдем у дома в Сосолито... Пада се другата седмица.

— И кои са играчите?

— Не го казвай така нападателно. Сигурно си представяш вече тълпа кикотещи се женички, които клюкарстват между отделните раздавания.

— Нещо такова.

— На колко години си, Дейвид?

— На трийсет и шест. Защо питаш?

— Просто се чудех колко време е необходимо на един мъж, за да натрупа толкова нелепи схващания.

— От край време съм си схватлив — ухили й се той нахално.

ТРЕТА ГЛАВА

— Джорджи прочете историята на Романови — обясняваше Елиът на Дейвид следващия ден в кафенето на болницата. — Нарекохме нашия син Александър Никълъс. Все пак по-добро е от Ланс или Стъд.

— Моите поздравления — Дейвид вдигна чашката с кафе. — А името си го бива. Джорджи добре ли се чувства?

— Разбесняла се е като тигрица. Което ме плаши. Беше станала още на сутринта. Заварих я как наднича в стаята с бебетата.

— Ще го кърми ли?

— Кариерата ѝ не го допуска — поклати глава Елиът. — Топ моделите от кориците не са майки кърмачки.

— Жена ми кърми и двете ни деца — обясни Дейвид. — Майка ѝ реши, че така ще е най-добре.

Елиът загрижено погледна приятеля си. Струваше му се необичайно потиснат.

— Децата ще ти гостуват ли за Коледа?

— Да. Още не ми го побира главата как ще привикнат към Калифорния.

— Не се притеснявай, ще им хареса. Впрочем, ти снощи изпрати ли Челси? Или по-скоро тази сутрин.

— Не, тя беше дошла със собствената си кола — Дейвид си играеше с картонената чашка, като късаше ръбчето на малки парченца. По време на дългото чакане предната вечер те с Челси бяха успели да постигнат известно разбирателство. Тя се бе държала много мило, пък и бе напълно трезва. — В петък ме е поканила на ежемесечното им събиране на покер — добави замислено.

Ако Елиът не бе толкова уморен, а и зает със собствените си грижи, сигурно би го предупредил да внимава, ала не го направи, а само каза:

— Не се съмнявам, че ще ти бъде интересно.

— Имаш ужасен вид, Елиът. Върви вкъщи да се напиш.

Стресна ги съобщение по уредбата: „Доктор Уинтър — в спешното!“

Дейвид мигом се изправи.

— Предай поздрави на Джорджи, приятелю. И Бог да благослови прекрасното ви бебе.

Елза Пъркинс бе енергична, напориста и в момента се приближаваше с бърза крачка. Беше много млада, наскоро завършила обучението си като медицинска сестра, но силният ѝ характер я правеше надежден боец и незаменим помощник в отделението за спешни случаи. Пациентът се оказа малко момче с изгаряния втора степен — резултат от неуспешния опит заедно с приятелите си да направят черна магия в гаража. Децата бяха затулили прозорците с черни кърпи, бяха подредили запалени свещи около импровизирания олтар — в случая дървена щайга — и пожарът бе избухнал. В чакалнята родителите бяха изпаднали в истерия.

— Здравсти, шампионе! — рече Дейвид, като леко потупа момчето по рамото. — Бързо ще се оправиш, само че за известно време ще трябва да се откажеш от битките с дракони и паленето на свещи. Лежи и не мърдай. Отивам да поговоря с майка ти и баща ти. Още ли чувстваш болка?

Широко отворените кафяви очи вече издаваха характерния блясък след прилагането на големи дози обезболяващи. Момчето поклати глава.

— Добре си се справила, Елза — рече Дейвид. — Остани при него, докато заспи.

— Разбира се, докторе.

Дейвид каза няколко успокоителни думи на родителите, после поговори и с колегата от клиниката по изгаряния на един от горните етажи. Слава Богу, състоянието на момчето бе стабилно; щеше да се наложи да се присади кожа заради дълбоките рани по краката, но изгледите бяха окуражаващи.

Десет минути по-късно доктор Уинтър хлътна в операционната, където близо три часа зашива корема на някакъв тип, който се оставил косачката да го прегази.

Следващият случай бе жена, донесена на ръце от пребледнелия си съпруг; кръвоизливът се оказа спонтанен аборт. Дейвид, асистентът

и сестрата доста се поизмъчиха, докато успеят да овладеят положението.

Наближаваше десет вечерта, когато най-сетне обяви края на работния си ден. Пое дълбоко дъх и установи, че умира от глад.

— Донесох ви сандвич с говеждо, докторе — рече Елза, като му отправи усмивка, предназначена за специални случаи.

— Ти четеш мислите ми — усмихна се Дейвид. — Благодаря ти.

— Преуморихте се днес — бяха следващите думи на момичето, изпаднало в характерното за младите сестри благоговение.

— Ти също, Елза — отсече той. — А сандвичът е чудесен. Още веднъж благодаря.

Погледът ѝ красноречиво издаваше желанието да му предложи каквото поиска, затова доктор Уинтър се съсредоточи изцяло върху храната. Когато привърши, сестрата отново му се усмихна.

— Радвам се — рече Дейвид, като стана и се протегна, — че и този ден имаме късмет.

Усмивката на момичето угасна.

— Съжалявам, доктор Уинтър. Възрастната жена, която постъпи с болки в гърдите... почина.

— По дяволите! — изруга Дейвид.

С наближаването на петъчната вечер за Дейвид вече бе все едно дали компанията на Челси Латимър се състои от клюкарки, или от пеещи папагалчета. По пътя към Сосолито той си даде сметка колко му е липсвала тази ексцентрична жена. Веднъж ѝ бе позвънил, ала попадна на телефонния секретар. Той по принцип ненавиждаше този вид улеснения и затова не остави съобщение.

След душа Челси се облече и замени малките диамантени обеци със златни халки. Беше набрала кураж да си пробие ушите едва преди три месеца и все още се страхуваше да не я заболи, когато си сменя обеците. За момент се загледа в искрящите кръгчета. Тръсна глава, но звън не се чу.

Петнайсетина минути по-късно тя вече напускаше малката си кухня с два подноса деликатеси. Беше се погрижила да има и чипс специално за Морис, неин приятел от града, който отказваше да докосне с ръце каквото и да било „зелено“. Морис беше

хомосексуалист и се занимаваше с вътрешна архитектура. При всяко негово посещение Сара, домашната помощница на Челси, приготвяше чипс специално за него. Истинското му име бе Елвин, както ѝ бе признал веднъж.

Дейвид закъснява, рече си Челси след четирийсет и пет минути. Или може би изобщо нямаше да дойде. Тя самата, Морис, Делбърт — професионален жокей, който доскоро се бе състезавал на Голдън Гейтс Фийлдс и Анджело, износител на китайски джунджурии, собственик на магазин на Юниън Стрийт, вече бяха започнали играта.

Когато на вратата се позвъни, домакинята трепна и изтърва картите си.

— За Бога, Челс! — възкликна Морис. — Та ти си имала фул! Този звънец направо ни спаси!

— По-кратко, Морис. Това е Дейвид Уинтър. Моля ви, проявете здрав разум и останете по местата си.

Защо ли съм толкова нервна, питаше се Челси в недоумение, като несъзнателно придърпа тук-там розовия си пуловер.

— Здравсти — това бе единственото, което успя да каже, когато отвори вратата. Милостиви Боже, той изглеждаше великолепно! Беше облечен в джинси и морскосин пуловер.

— Извини ме за закъснението — рече Дейвид, като тикна в ръцете ѝ хартиен плик. — Пътьом се отбих да купя сладки и бутилка бяло вино.

— В такъв случай може да ти се прости. Приятелите ми умират за сладки, а аз — за бяло вино.

Ако в началото Дейвид бе останал с впечатлението, че е попаднал в лудница, час по-късно гостите вече здравата го скубеха. Безпощадно и без да пестят чувството си за хумор.

В една от поредните паузи Челси тръгна към кухнята да донесе бира за Анджело. Дейвид стана да се поразтъпче и миг-два разглежда чувствително намалялата купчинка чипове. Сетне последва домакинята.

— Тук ще трябва да се намеси полиция — отбеляза той. — Още в болницата, като видях как заблестяха очите ти, трябваше да се сетя какво ме очаква.

— А сега предстои да видиш кой ще спечели най-много.

— Вече се ориентирах. Досега само от мен си измъкнала двайсетина долара.

— Досега... А ти се представи страхотно. Моите приятели са някак...

— Калифорния. Изостаналост. Главорези.

— Само с три думи стигна до същността — усмихна се Челси. — А дори не си писател. Забележително!

Дейвид се улови, че отвръща на усмивката ѝ. Челси изглеждаше много закачлива. Тъкмо това бе думата за излъчването ѝ в момента. Косата ѝ бе разрошена, червилото — поизтрито, а едната обица заплашваше да падне от ухото.

— Дано не са много скъпи — рече Дейвид, като докосна халката.

— Още не съм свикнала да ги слагам. Наскоро си продупчих ушите.

— Искаш ли да я сложа на място? — Дейвид не изчака отговора. Обърна Челси, като я прихвана за раменете, и пхна тънкото телче в дупчицата на ухото ѝ. — Ухаеш приятно — рече замислено и плъзна ръка по тила ѝ.

Колко е приятно, помисли тя. За миг затвори очи и се наслади на милувката.

— Защо пък да не спрем с покера дотук? Не ми се ще да давам разписки за загубеното. Пък и съм сигурен, че Анджело би изпратил някой да ми натроши кокалите, ако не си платя навреме.

Челси почувства докосването на устните му. Още едно приятно усещане... Тя не помръдна, докато ръката му не се обви около кръста ѝ.

— Мислех, че лекарите са богати хора.

— По всяка вероятност не толкова, колкото писателите — тихо вметна Дейвид и горещият му дъх опари кожата ѝ. — А и навярно не ти е познато бясното темпо на моето всекидневие.

— Да разбирам ли, че искаш да се отърва от Морис, Делбърт и Анджело, за да ме притиснеш в ъгъла?

Дейвид се усмихна и прокара пръсти през гъстите меки кичури на тила ѝ.

— Идеята ми допада. Ако наистина го желаш, смятам, че ще мога да положа известно усилие.

— За моите герои подобни усилия са непривични — бавно произнесе Челси и се извърна с лице към него. — Те винаги изгарят от страст.

— Последния път, когато без малко не се поддадох на страстта, бях наречен смахнат.

— Всъщност друга дума ми се въртеше в главата. И не се прави на обиден. В края на краищата ти ме нарече кокетка.

— Ей, Челс, къде ми е бирата? — провикна се Анджело.

— Защо не му предоставиш остатъка от кашончето и да го изпратиш да си върви?

— Престани да се подмазваш на човека, Челс! — бе гласът на Морис.

— Стига, Морис — обади се и Делбърт. — Не е загубил повече от двайсетачка.

— Хайде, идвайте — вече по-настойчиво извика Морис. — Та ние още не сме опознали новака.

— Така де — заприглася и Анджело, — току-виж се оказал изнасилвач.

— Май това е моето семейство — обяви Челси и като грабна бирата, излезе от кухнята.

Господи, рече си Дейвид, като я проследи с поглед, ханшът ѝ наистина е съблазнителен.

Два часа по-късно, обеднял с петдесетина долара, той застана до домакинята, която се сбогуваше с гостите си, и изслуша наставленията им как да реагира, ако той самият предприемел нещо непозволено.

Щом затвори вратата, тя се обърна към него и за миг сякаш се стъписа от онова, което съзря в очите му. Очи на герой, помисли си. Блестящи, с цвят на лешник. И много, много красиви.

— Съжеляваш ли, че дойде? — попита.

— Ще ми заемеш ли пари да си платя поне таксата за моста?

— По улиците на Сосолито все ще успееш да продадеш тялото си.

— И смяташ, че ще получа поне долар, а?

— Петък вечер е. Таксата е два долара.

— Значи на толкова ме оценяваш?

— Оценката на вашата личност, докторе, тепърва предстои да бъде направена — отвърна Челси и тръгна към дневната, където

цареше пълен безпорядък.

Помогна ѝ да разчисти и сбърчи нос, като съзря почернелите останки сос с авокадо.

— Наглед наистина е отвратително. Следващия път използвай само лимон.

— Елиът ли те учи на готварство?

— Не, само се съгласявам с Морис.

Челси струпа чиниите в мивката, после се засуети с остатъците, които предстоеше да прибере в хладилника. Даваше си сметка колко внимателно Дейвид следи всяко нейно движение.

— Предполагам — рече тя предизвикателно, — че вече се готвиш да ме натиснеш.

— Имаш страхотно дупе.

— Имах предвид твоите намерения, а не моето дупе.

— Май е време да се понасям на юг.

В продължение на няколко секунди тя го наблюдава мълчаливо.

— Предполагам, мъжете смятат, че щом са похарчили пари за някоя жена, трябва на всяка цена да се пхнат в леглото ѝ. Напомням ти все пак, че ти не похарчи нищо за мен. Загуби петдесет долара поради липса на умение и лукавство.

— Ти спечели четирийсет от тези петдесет долара. Няма ли да ми повярваш, като се закълна, че нарочно съм ги загубил?

— Че това да не е едно и също? Знаеш ли, Дейвид, аз дори не съм сигурна дали те харесвам.

— Знаеш ли, Челси, аз също не съм сигурен дали те харесвам.

— Тогава защо ти се ще да ме натиснеш?

— Защото ми се струва, че си много секси. На теб не ти ли се струва, че и аз съм секси?

— Чуй какво ще ти кажа, Дейвид Уинтър. Свикнала съм последната дума да имам аз.

— Героините ти винаги ли надвиват мъжете в словесен двубой?

— Понякога — намръщи се Челси. — Зависи. Ако героят е първа категория, героинята го измъчва с думи... — сепна се от озадачения му поглед. — Героят първа категория е силен, мъжествен, арогантен тип. Героят втора категория е остроумен, сексапилен, чувствителен човек.

— Към коя група клонят твоите предпочитания?

— И към двете.

— Не смяташ ли, че искаш твърде много?

— Говорим за характери в най-общия смисъл, Дейвид.

— Това се опитах да ти кажа още миналата седмица. Твоите писания не отразяват реалността. От героя се очаква да бъде желан принц за всяка жена, нали така? Съвършен човек, безпогрешен във всяко едно отношение. Мъж, който не се оригва като Анджело, не размахва пръст като Морис и е поне две глави по-висок от Делбърт, жокея. Ти пишеш вълшебни приказки. Признай си.

— Готова съм да призная само едно — отвърна Челси. — Книгите, които пиша, са за развлечение. Произведения на ескейпизма, ако щеш. Повечето от моите читатели са жени. Е, питам те, ако твърде ангажираните съвременни жени намерят време да прочетат нещо, дали ще посегнат тъкмо към разкази за същинските изпитания и терзания на реално съществуваща жена и нейния съпруг? В действителността хората се тревожат за неплатените сметки, за данъци, деца и най-вече да не би колата да се повреди и да се наложи да пътуват с обществения транспорт. А реалният живот включва и семейната спалня. Искат ли някоя жена да чете за мъж, който е прекалено уморен, за да ѝ достави удоволствие, или още по-лошо — не го е грижа за нея? Не, не ме прекъсвай! Нали те оставих да говориш пръв. Аз създавам литература за развлечение... Да, литература, Дейвид. Не си въобразявам, че съм Пруст или Стендал. Никога не съм мечтала да напиша най-великия американски роман. Искам да пиша книги, каквито аз самата бих прочела с удоволствие, и изпитвам удоволствие да пиша романи за любовта.

— Предполагам, някои жени наистина се нуждаят от подобно четиво.

— Ако още веднъж заговориш с този тон, който навява мисълта, че обсъждаме значението на рициновото масло, ще ти размажа онзи гаден сос по лицето! Всеки роман, дявол да го вземе, дори твоите смехотворни уестърни, съдържа частица романтика! Ако не съществуваше романтика, животът ни би бил много тъжен. Ти не вярваш ли в романтиката? Не си ли попадал под нейната власт, още когато си започнал да каниш на среща бившата си съпруга?

Дейвид вдигна ръце и въздъхна дълбоко.

— Не мога да повярвам, че всичко се повтаря. Ако не ме лъже паметта, вече обсъдихме въпроса най-подробно. Днес единственото ми

желание бе да те понатисна.

Челси, която от приятелката си бе научила да си служи с хавлиената кърпа за най-различни цели, замахна и кърпата като камшик изплющя в бедрото на мъжа. Дейвид без малко да изкрещи. Челси прихна да се смее.

— Винаги съм казвала, че не успееш ли с разумни аргументи, трябва да се опита с болка — Дейвид се изправи и безмълвно тръгна към нея. — Дейвид!

Тя отново го удари с кърпата, ала този път закачи само пуловера му. Предпочете отстъплението и сръчно заобиколи масата.

— Не очаквай нищо добро — рече Дейвид. — Ще си имаш работа с герой от твоята първа категория. Току-що се отърсих от чертите на втората.

— Колко тежиш?

Въпросът ѝ го стресна.

— Близо деветдесет килограма. Защо питаш?

— Колко си висок? — тя пристъпи към вратата.

— Някъде към метър и деветдесет. Защо?

— Е, първичните белези за първа категория са налице — и в следващия миг се втурна напред. — Бас държа обаче, че ти липсва пъргавина! — викна през рамо.

Една силна ръка я сграбчи през кръста, повдигна я и я понесе към дневната.

— Пусни ме, досадник такъв!

Дейвид седна на канапето, като я просна напъряко на коленете си.

— Имаш страхотно сексапилно дупе! — изрече с някакъв копнеж в гласа.

— Това вече го чух! Театърът свърши. А сега ме пусни!

— Само ако обещаеш да се държиш като добре възпитано момиче и да ме целунеш.

— Добре — тутакси се съгласи Челси.

Когато я извърна към себе си, на лицето му грееше усмивка.

— Време е да си платиш, драга.

Тя мигом се изправи.

— Въпросът ти всъщност се състоеше от две части. Отговорих с „добре“ на първата част. Пред теб вече е едно добре възпитано момиче

— заяви. Той мълчеше. Само седеше и я наблюдаваше замислено. — Тъпкано ти го върнах. Защо не признаеш, че си победен?

— Опитвам се да отгатна как би реагирал героят първа категория при подобна ситуация. Какво ще кажеш, ако те хвърля на пода и те гъделичкам, докато не помолиш за милост?

Челси поклати глава.

— Не става, тази реакция определено подхожда за втора категория. Първата категория не са толкова лекомислени.

— Хм. Ами ако те метна на рамо и те отнеса под душа? Със студена вода, естествено.

— Наказание, което не носи никакво удовлетворение за героя. Откажи се, не става.

— Сетих се! — Дейвид се изправи, дръпна я за ръката и я хвърли на канапето. Просна се върху нея и вдигна ръцете ѝ нагоре.

Челси не оказа съпротива. Чувстваше тялото му върху своето, но не ѝ тежеше. Отдавна не беше усещала мъж да предизвиква тази блажена топлина, плъзнала по тялото ѝ. С безкрайна нежност Дейвид докосна устните ѝ със своите.

— Радвам се, че канапето е достатъчно дълго.

— Не се сещам какво да ти отговоря — рече тя. И отново получи целувка. — Това ли означава да се натискаме? — попита с трансилвански акцент и леко го ухапа по врата.

— Неее — бавно провлече той. — Или поне така ми се струва... Впрочем ти никога ли не говориш сериозно?

— Имаш много бели зъби.

— Зная. Попитах те нещо. Искам да кажа, случва ли ти се понякога да реагираш като нормален сериозен човек?

— Естествено. Просто ситуациите, в които изпадам, рядко изискват сериозност. А за теб сериозността като че ли е основен принцип в живота.

— Определено не ми се е случвало чрез смях да вкарам някоя жена в леглото си.

— Нямах представа, че се намираме в нечие легло. И освен това се съмнявам дали и под душа би влязъл през смях!

— Боя се, че грешиш — отсече Дейвид, като се отдръпна от нея. — А мястото ти в този момент наистина е под душа...

Тя го загледа с изумление.

— Искаш да кажеш, че държиш непременно на въведение, придружено с тежко дишане и може би откъси от сонетите на Шекспир?

— Ти действително още не си пораснала. Просто си незряла — той се надигна от канапето и се изправи.

Челси не можеше да повярва, че ѝ говори сериозно.

— Да ида ли да се преоблека цялата в черно? — попита, като подръпна и приглади пуловера си. — Или ще е по-добре да натъпча някой чорап в устата си, та да не разводнявам разумните ти зрели мисли с незрялото си чувство за хумор?

Той зарови пръсти в косата си.

— Виж, Челси, чувството за хумор е хубаво нещо, но когато човек говори сериозно... и с чувство за отговорност, той не би искал у другия да се създаде усещането, че онова, което върши, трябва да се приема на шега.

— Не ти вярвам — изрече тя на един дъх. — Нека добавя, че това помпозно изречение, което току-що скалъпи с известни усилия, не подхожда нито на героя от първа, нито от втора категория. Може да го каже само някой надут пуяк от Изтока, чиято глава е пълна единствено с псевдоинтелектуални глупости! Нищо чудно, че жена ти е поискала развод и си най-самомнителният фукльо, когото съм срещала през живота си! Не умееш да играеш като хората дори покер.

Дейвид изпитваше по-скоро разочарование, отколкото гняв. По дяволите, тя наистина бе лекомислена калифорнийска глупачка, неспособна да предложи нищо по-ценно от сексапилно дупе, а голямата ѝ уста определено отнемаше всякакво очарование от този привлекателен атрибут.

— И не съм недорасла — кресна Челси, като скочи от канапето. — Само защото не въздишам и не припадам при всяка типично мъжка глупост, която изречеш, нито пък простенвам по най-дълбокомислен начин, когато ме целуваш...

Той поклати глава и безцеремонно я прекъсна:

— Дявол да те вземе, успяваш да ме вбесиш по-бързо от всяка друга жена. Лека нощ, Челси. Щом опитваш да си намериш мъж, с удоволствие ще се огледам наоколо... Но се съмнявам дали ще се намери достатъчно глупав представител на мъжкото съсловие, готов да

понесе желанието ти да му прегризеш гърлото като някой вампир точно когато той би искал просто...

— Вампир! Доживях да чуя и това! Нещастник! Ако си търсех мъж, теб, доктор Най-велики, дори не бих те погледнала втори път. Не бързай да се измъкнеш — викна подире му, — не съм си довършила изречението! Предишното изречение!

— Намери му място в следващия си роман! Сигурен съм, че ще сътвориш достатъчно противен злодей, на когото да го креснеш в лицето.

— Ще те убия, Джорджи, да знаеш! — процеди Челси през зъби и блъсна вратата, която се затресе на пантите си. — По-скоро ще предпочета скуката, вместо да търпя този надут скапаняк!

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Дявол да го вземе, Елиът, вчера дори се обадох да поискам извинение, а нейното нахалство стигна дотам, че ми затвори телефона!

— И какво направи после? — заинтригуван попита Елиът Малори, макар да знаеше в подробности какво се е случило. Като се оставят настрана грижите около Алекс и посещенията на Челси, Джорджи бе на път да откачи напълно. Ето защо бе разказала всичко на мъжа си.

— Обадох се отново, за да я поканя на вечеря. А тя отговори, че трябвало да спази срока на договора и нямала никакво време за губене! Бавачка ѝ трябва на нея, да ѝ поприпомни някои основни неща!

— Виж, това последното ми хареса — ухили се Елиът, неспособен да се сдържа повече. — Обикновено Сара, жената, която се грижи за домакинството ѝ, се справя твърде добре. Друго не ми е ясно, Дейвид: защо толкова се горещиш. Имам чувството, че на теб и Челси са ви достатъчни пет минути заедно, и единият неизбежно изпада в ярост. Този път ти си бил сериозен и разнежен, а тя е искала да поиграете. Миналия път изнесохте цяло представление пред нас с Джорджи с основна идея враждата между половете. Освен това, приятелю, Челси не е незрял човек. Тя е много искрена, всеотдайна и остроумна. Такава е, повярвай ми.

— Имаш право. Изпуснах си нервите, дявол да го вземе!

Елиът примига. Облегна се назад на лакти и се загледа в трепкащата повърхност на басейна. В мига, в който бе зърнал Дейвид, любител на сутрешното плуване, да нахълтва в един часа следобед, беше разбрал, че с него е свършено. Предишната вечер се бе заклел пред Джорджи, че повече няма да се намесва... „Кълна ти се, Джорджи, аз бях дотук! И не ще успееш да ме придумаш! Тези двамата, ако искаш да знаеш... Не, не, не се опитвай да ме разубеждаваш, не, престани! Няма да си променя решението...“ Доводите така и не помогнаха... Клетвите — също.

— Тя се оказа съвсем различен човек, а аз се държах като грубиянин — продължаваше да се жалва Дейвид. — Най-много ме вбесява фактът, че не успявам да намеря обяснение защо изведнъж се превърнах в нещо като господин Хайд. Тя е толкова сладка, приветлива и... Е, какво да го усуквам, държах се като тъпак!

— Знаеш ли нещо за майка ѝ и баща ѝ? — попита Елиът, като наум отправяше молитви да му бъде простен грехът, който предстоеше да извърши.

— Не, защо?

— Ами... Ако понякога тя се държи странно или говори повече, отколкото трябва, навярно обяснението се съдържа в отношенията ѝ с родителите. Да ти кажа право, те наистина са доста богати. Баща ѝ е зъболекар, а майка ѝ пътува по света. Годици наред Челси е била сама. Зная със сигурност, че не ѝ помагат с парите, а тя е твърде горда, за да поиска сама — още не съм изрекъл нито една лъжа, поздрави се той мислено. С думите се справяше не по-зле от Челси. Май трябваше да прибави писането към другите си занимания. Току-виж, излязъл някой медицински трилър...

— Ами апартаментът в Сосолито? Нали знаеш какви са цените в онзи район?

— По всяка вероятност живее там под наем. Въпреки че не ми е ясно как Челси свързва двата края — на всичко отгоре дори успя да въздъхне съчувствено!

— Спечели четирийсет долара на покер от мен! — промърмори Дейвид.

— Това е хубаво. Поне ще си напълни хладилника.

— Но нали си е взела жена да ѝ гледа домакинството!

— Мисля, че в момента Сара не я притиска за пари. Челси преди време помогнала на съпруга ѝ да представи в ръкопис някакво криминале в издателството, за което тя работи.

— Но нали пише непрекъснато! Нейният жанр върви добре на пазара, струва ми се.

Елиът сви рамене.

— Чувал съм, че издателствата невинаги спазват срока за плащане. Вероятно не си е получила аванса или пък са ѝ удържали някаква неустойка.

Да лъжеш, е твърде изморително, добави наум. Доколкото знаеше, Челси печелеше повече от Дейвид, а що се отнасяше до родителите ѝ, и двамата бяха смахнати, ала безумно обичаха единствената си дъщеря. И от къде на къде Джорджи си бе наумила да свърже тъкмо Челси и Дейвид?

Дейвид продължаваше да мърмори под нос:

— Щом е така, тя никога не би приела пари от мен... А иначе е толкова дребничка... Та аз не искам тя да гладува!

— Хрумна ми нещо — рече Елиът като се изправи и се протегна. Изпитваше чувство на вина, задето внуши на Дейвид, че приятелката на Джорджи е на ръба на гладната смърт. — Защо не изчакаш седмица? После пак ще ѝ се обадиш. Става ли?

В погледа на приятеля му се четеше тревога.

— Няма да умре от глад, приятелю — строго рече Елиът. — Не забравяй, че разполага с четирийсет долара!

Същата вечер Елиът подробно разказа на жена си за разговора, който бе провел с Дейвид, и тя избухна във весел смях.

— Ти си бил роден интригант, Елиът Малори! Сега остава да придумам Челси. Имам цяла седмица на разположение, нали?

— Да, освен ако Дейвид не рухне и не започне да изпраща хранителни продукти в дома ѝ!

— Този път ти наистина надмина себе си — възхити се Джорджи. — Оттук нататък остави нещата на мен — тя млъкна и се заслуша. — Ако не ме лъжат радарите, долавям зова на твоя син, който настоява да получи своята вечеря.

Елиът се изправи и прегърна жена си.

— Да вървим да нагледаме малкия дявол.

Госпожа Кембъри, медицинската сестра, която живееше у тях, за да се грижи за бебето, се появи на вратата.

— Чухте го, нали? — усмихна се тя.

— Да, Ана. Защо не си починеш малко? Мама и татко ще имат честта да се занимаят с него.

— Напоследък вие двамата твърде често ме отменяте. Започнах да надебелявам от почивка.

— Утре е мой ред — обади се Джорджи. — Ще отида в мексикански ресторант с една своя скъпа гладуваща приятелка...

Джорджи наблюдаваше как Челси внимателно отпиваше от чашата си. Денят бе ясен и спокоен. Двете обядваха в любимия мексикански ресторант на Челси в Мил Вали.

Джорджи бе приказвала цели петнайсет минути за съвършения си син и така даде възможност на приятелката си да изпие цяла чаша бяло вино.

— Разбрах, че е трябвало да предаваш книга — рече тя, решила да смени темата, хрупайки тортила чипс.

Челси премигна насреща ѝ.

— Няма такова нещо. Откъде ти хрумна? Към средата на третата книга от трилогията за Сан Франциско съм.

— Ох, Боже! — въздъхна Джорджи виновно. — Забравих. Прощавай, Челси. Реши ли вече какво ще поръчаш?

— Джорджи! — Челси се наведе над масата. — Изплюй камъчето.

— Този път ще си взема мачо бурито, но с говеждо, а не с пилешко. Какво камъче да изплюя? Просто е станало недоразумение. Убедена съм в това. Дейвид споделил с Елиът, че страшно много му се иска да ти се извини, но ти все си била заета, особено за него...

— Ами... Излъгах го — сви рамене Челси. — Нали ти казах колко противно се държа! Да ми се извини, глупости! Този сухар от Изтока едва ли разбира значението на тази дума.

— Ти как мислиш, дали ще донесат и препържен фасул?

— Джорджи! — заплашително повиши глас приятелката ѝ. Появата на широко усмихнатата келнерка я накара да отложи за малко пламналото негодувание.

— И още една чаша бяло вино за приятелката ми, ако обичате — обади се Джорджи, след като, взело поръчката им, момичето се готвеше да си тръгне. — А сега нека ти разкажа за Дейвид нещо, което няма откъде да знаеш — за разлика от своя съпруг, Джорджи твърдо вярваше в средствата на Макиавели.

— Нищо не искам да слушам за онзи тип!

— Изглежда, всичките му приказки и реакции на твоите шеги са все резултат от годините, прекарани с първата му жена. Веднъж, когато се върнал след трийсет и шест часово дежурство, не бил в състояние... да се изяви. Жена му го побъркала от подигравки...

Всемогъщи Боже, рече си Джорджи, защо не взема и аз да пропиша? Справям се великолепно.

Ако беше облякла нещо по-тясно, досега да го е спукала по шевовете, продължи да разсъждава, като гледаше приятелката си. И наистина, изглеждаше толкова разстроена, че дори не ѝ се струваше необичайно един мъж да признае подобен провал, и то пред жена, която му се подиграва.

— Но аз... Аз не съм му се подигравала! Как е могъл да си го помисли? Само се шегувахме, говорехме си за това как щял да ме натисне в ъгъла... За моите герои първа и втора категория... И изведнъж се озовахме на канапето. Ухапах го по врата... Може и да не ми е било толкова смешно, но се чувствах някак напрегната. Джорджи, за Бога, не ми се е случвало мъж да ме притисне в такова безпомощно положение!

И аз не бях свикнала, докато не се появи Елиът, отговори ѝ Джорджи безмълвно. А сетне замърка успокоително с най-кроткия си глас:

— Горкият Дейвид, толкова е самотен! Трябва да знаеш, че му е ужасно мъчно без децата, а и работи до изтощение. Съсипва се от умора. Случвало се е да остава в болницата и по осемнайсет часа. Елиът ми е казвал.

Челси се облегна назад в стола си с чаша бяло вино в едната ръка, подпряла брадичка с другата.

— Да ти кажа честно, добре се справи с моите смахнати гости онази вечер. Веднага налучка подходящия тон и беше много забавен. И наистина не си дадох сметка, че... Е, ти ме разбираш.

— Именно — натърти Джорджи. — А, ето че пристигна и мачо бурито!

Челси се вторачи в чинията си, но за пръв път през своя двайсет и осем годишен живот като че ли нямаше апетит за любимото си мексиканско блюдо.

— Аз наистина не съм в ред! — произнесе ядно. — По държането ми човек би заключил, че съм пълна тъпачка. И няма да сбърка! Да му се подиграва съпругата му!

— Тъжно е наистина — додаде Джорджи, като поклати глава и въоръжена с остър нож, се нахвърли върху месото в чинията си.

— Готова съм да се обзаложа, че повече няма да се обади — проплака Челси.

— Я престани — долетя бодрият глас на приятелката ѝ. — Може пък така да е най-добре. Сигурно е истина, че противоположностите се отблъскват, и навярно така трябва да бъде. Подай ми лютивия сос, ако обичаш.

Челси се намръщи, като се питаше как е възможно човек, при това жена, да е дотолкова безчувствен. В края на краищата техните характери не бяха чак толкова противоположни...

— Здравсти! Ти ли си, Челс?

Тя стисна здраво слушалката.

— Аз съм. Дейвид?

— Позна ме. От известно време се чудя дали вече си предала ръкописа.

— В интерес на истината днес сутринта го изпратих — изрече тя непохватната лъжа. — Кажи ми ти как си, Дейвид.

Дейвид примигна озадачено. Чу как някой ругае асистента си в залата за спешни случаи и побърза да ритне вратата на мъничката стая за почивка, от която се обаждаше. Беше му се сторило, че позвъняването му е предизвикало нещо повече от приятна изненада.

— Искях да те поканя... Всъщност искаш ли да вечеряме заедно някой ден? Нали вече не те притискат от издателството...

— Кога да се видим?

— Ако искаш, може и утре. Имаш ли любимо заведение?

В този момент Елза отвори вратата.

— Извинете, доктор Уинтър, имаме злополука с велосипед.

— Идвам веднага — а в слушалката изрече: — Извинявай, викат ме за спешен случай. Удобно ли ти е да мина да те взема в седем?

— Да, разбира се — откликна Челси и като остави слушалката, се усмихна — сладка, нежна, пълна с разбиране усмивка. Горкият, рече си загрижено, без да откъсва замечтан поглед от безмълвния апарат. Всичките ѝ шегки май бяха я представили в неблагоприятна светлина или поне той бе останал с впечатлението, че ѝ липсва чувствителност. А тя просто се беше притеснила тогава. Въздъхна дълбоко. Ако трябваше да бъде честна пред себе си поне веднъж, продължи да

разсъждава, тя нямаше почти никакъв опит с мъжете, а и единственото по-значително преживяване я бе оставило хладна, да не кажем напълно безразлична. Само героините от нейните книги изпитваха удоволствие от секса. И единствено героите, продукт на благодатното ѝ, винаги оптимистично настроено въображение, бяха съвършени любовници. Как ли щеше да се справи с един мъж, чиято жена му се бе подиграла при първото му фиаско, както се бе изразила Джорджи?

Челси потръпна. Дори героините ѝ — макар те никога да не изпадаха в подобно затруднение — не биха избрали подигравката като тактика! Не, те биха проявили разбиране, обич и нежна загриженост.

Дявол да го вземе! Действителността не съответстваше на онова, което се случваше в нейните книги. Тук Дейвид имаше пълно право. От друга страна, действителността не присъстваше и в уестърните. Ама че заблуден глупчо!

Челси решително се изправи и излезе навън. През рамо викна на Сара, която в момента приготвяше салата, че излиза да се поразходи. Прекоси Бриджуей и тръгна надолу по пътя, който водеше към пристана за лодки в Ричардсън Бей. Сан Франциско и Марин са най-красивите кътчета в тази страна, реши тя. Денят бе толкова ясен, че когато се озова на най-вдадената навътре площадка, не само успя да различи очертанията на Алкатрас и Сан Франциско, но и да се наслади на прекрасната гледка. Запита се къде ли е закотвена лодката на Дейвид.

След няколко минути, когато се поотърси от мимолетната радост, тя започна да фантазира — нещо толкова естествено за нея, колкото и дишането. Защо пък, запита се, да не напиша продължение в три части? Ще го посветя на децата на сегашните герои и героини.

Обикновено се въздържах да пише продължение на вече завършен сюжет, защото написаното криеше своите подвеждащи отклонения. Героините например, навършили четирийсет или дори петдесет години, не можеха все тъй да бъдат представени като стройни фиданки...

Все пак си струваше да обмисли идеята. Спомни си какъв бе поводът да започне трилогията — писма от нейни почитатели, прочели предишната ѝ книга, които се чувстваха задължени да защитят брата на главния герой. И той, милият, се превърна в герой на първата част на трилогията...

Продължи да се разхожда безцелно, потънала в мисли за младата героиня от романа, който пишеше в момента. Беше я нарекла Джулиана — накратко Джул, и ѝ бе приготвила немалко изпитания. И какво ще я правя, като се омъжи за главния герой? — запита се неволно. Той как ще се държи с нея? Бащински? Покровителствено? Да, разбира се, това е повече от очевидно, но по-нататък тя ще...

Пронизителен клаксон я изтръгна от обгърналата я мъгла на собствените ѝ фантазии.

— Гледайте къде вървите, госпожице!

Не беше усетила кога е слязла от тротоара и е тръгнала по платното на насрещното движение.

— Извинете! — извика в отговор и побърза да пресече улицата.

Знам какво ще очаква тя, продължи мисълта си. Ще иска съпругът ѝ да я обича, но няма да съумее да му го подсказе. Ще се намесят Биръни и Брент, след тях — Чонси и Делани. Нека не забравяме и колко увлечен по нея е Уилкс. Не са малко възможните варианти за...

Когато се прибра, просна одеяло в предния двор и прекара остатъка от следобеда в проследяване на безброй сюжетни линии...

— Изглеждаш великолепно — усмихнат, я приветства Дейвид на следващата вечер, появил се на вратата точно в уречения час. — Надявам се, не си отслабнала.

Челси сепнато вирна брадичка.

— Това е най-малкият ми проблем — заяви непоколебимо. — А ти как си, Дейвид? Да не би да си капнал от работа?

— Всъщност, не. Не мога да се оплача от бездействие, но пък чак капнал... Не бих казал.

— Радвам се за теб — потупа го по ръката. — Не бива да се претоварваш — и отстъпи крачка назад. — Отново си безупречно елегантен. Май не бива да те водя там, където бях намислила първоначално. Ходил ли си в „Алта Мира“?

Той идваше тук за първи път и остана поразен от гледката, която се откриваше от прозорците на ресторанта към хотела.

Поръча скъпо шабли и хвърли бегъл поглед да види дали Челси одобрява избора му. Очевидно не беше сбъркал, защото получи възторжена усмивка.

Господи, помисли, като се насили да сведе очи към кожената папка с менюто, тази жена действително изглежда страхотно. Харесваше му плътно прилепналата ѝ рокля, но се запита как ли Челси успяваше да се придвижва, без да се препъне, с невероятно високите си обувки. Сигурно е искала да достигне поне до рамото ми, бе макар и лишеният от логика негов отговор. Буйната ѝ черна коса чудесно подходеше на кръглото лице.

— Салатите с морски деликатеси са вълшебни — отбеляза Челси. Вече бе успяла да прочете менюто три пъти и го знаеше до последната подробност!

Дейвид остави менюто и ѝ се усмихна.

— Защо не поръчаш вместо мен? Нищо не разбирам от морски деликатеси, не различавам дори скариди от раци. Ето че пристига и виното... Защо не го опиташ първа? Ти си експертът в случая.

Челси отпи глътка, одобри виното и направи поръчката и за двама им. Внезапно обзета от пристъп на смущение, се облегна назад в стола. Преглътна, сетне зарея поглед към откриващата се през прозореца гледка.

— Нямах маникюр и това ми харесва — отбеляза Дейвид, когато тя най-сетне спря очи на Строубъри Пойнт точно срещу Ричардсън Бей.

— Ами... — побърза да свие пръсти. От доста време дори не беше оформяла ноктите си. — С маникюр трудно се пише по клавиатурата.

— И за моите пациенти не би било много приятно, ако не подрязвам ноктите си често-често.

— Знам ли... — замислено проточи тя, усетила, че на лявата ѝ буза скоро ще се покаже пъпчица. — Ако пациентът се окаже някой голям досадник, може и да ти се прииска да го одраскаш.

Нейната забележка му припомни тъкмо един такъв досадник, който предишния ден бе постъпил в спешното с охлузени от някакъв побой ръце и се беше оплакал, че са го накарали да чака цели трийсет минути. Дейвид отпи от виното, после каза предпазливо:

— Разбирам, че при твоята професия доходите са несигурни или най-малкото, получаваш ги нередовно.

— Прав си — кимна Челси. — Когато получа парите, си казвам, че това ми е голямата доза.

— Доза ли? Ти знаеш ли какво означава това?

— Естествено. То е голямо хапче или огромна спринцовка, нещо от което пациентът се нуждае, и то незабавно.

— Сигурно си научила този израз от Елиът.

— Ами да. Ще взема да успокоя Джорджи, че съпругът ѝ го бива поне в едно.

Дейвид по природа бе упорит и нямаше да допусне да прекъсват мисълта му.

— Очакваш ли скоро да получиш поредната голяма доза?

— Защо? — жената насреща му повдигна въпросително вежди.
— Искаш да ти дам на заем ли?

Тонът ѝ бе закачлив, ала Дейвид — загрижен, че това слабичко същество дни наред вечеря само салатата, не схвана шегата.

— Не — отвърна напълно сериозно. — Искаш ли пържола или нещо по-хранително към салатата?

— Почакай, Дейвид, още не си видял какво представляват салатите в „Алта Мира“! Толкова са големи, че остатъка можеш да отнесеш у дома и пак ще ти стигне за три дни!

Всемогъщи Боже, затова значи си беше поръчала салатата!

Той затвори очи за миг, осъзнал, че трябва да бъде повече от внимателен с нея.

— Кога ще можеш да видиш децата си? — попита Челси и почти понечи да докосне ръката му, може би за да му предложи утеха. Не ѝ изглеждаше особено нещастен, както го бе описала Джорджи, ала някои хора умееха да прикриват чувствата си. Нейните герои например бяха точно такива и особено онези от първа категория...

— Децата ли? Ще пристигнат за Коледа от Бостън и ще ми гостуват няколко седмици. А ако имам късмет, следващата ни среща ще бъде през пролетта. Не искаш ли филийка хляб? Да ти я намажа с масло, а? Ето, има и сладко от ягоди.

Тя поклати глава.

— Ти защо не хапнеш? Хлябът тук е чудесен. Сигурно децата много ти липсват.

— Да, наистина. Не искаш ли да поръчам супа?

— Дейвид, аз изобщо не съм гладна!

— Добре тогава — изрече той прибързано, понеже не искаше да предизвика подозрения. — Казвала си ми, че си едно дете на родителите си. Сигурно ти е било трудно.

— Трудно ли? Всъщност не бих казала. Родителите ми са перковци... Не съм ли ти разказвала за тях?

Той порови в паметта си, обаче помнеше ясно само думите на Елиът.

— Дори да си ги споменавала, е било съвсем бегло. Каква е причината да ги наричаш перковци?

Челси избухна в смях — весел, звънлив и напълно безгрижен.

— Всъщност самата дума сякаш е измислена специално за тях — усети, че той очаква да чуе нещо повече, и реши, че трябва да прозвучи забавно. — Баща ми, ако си спомняш, е зъболекар. Представи си един консервиран мъжага, наскоро навършил петдесет, загорял като сърфист и на врата му виси масивна златна верижка. Смахнат е на тема здравословно хранене и всеки ден пробягва по седем-осем километра. И това му е програмата, нали разбираш, докато в същото време майка ми или опакова, или разопакова багажа преди или след поредното пътешествие нанякъде. Ами твоите? Те перковци ли са, или... ултраконсервативни?

— Подхожда им второто — отвърна Дейвид. Толкова е храбра, помисли си. И когато говори за родителите си, в гласа ѝ не се долавя дори горчивина! Реакцията му бе неизбежна. Представи си я като малко самотно момиченце — което все пак не бе лишено от най-сексапилното задниче, на което бе спирал поглед. И от нещастieto в живота момиченцето намираше утеха в своите фантазии. — Това ли е причината да започнеш да пишеш? — попита внезапно.

Челси примигна и отново отпи от чашата си.

— Да пиша ли? Започнах да пиша, защото подобно на мнозина писатели, които познавам, съм и читател маниак. Един ден захвърлих книгата, която четях, и си казах, че мога да напиша нещо по-добро. Ето така започнах да пиша.

— О! — следователно чрез четенето е осъществявала своето бягство от самотата. Представи си самотното малко момиченце, свито

в някой ъгъл и заобиколено от купчини книги, на носа му са кацнали очила с дебели стъкла...

— Носиш ли очила за четене?

Обратите на мисълта му бяха повече от странни, ала Челси реагира с пълно разбиране. Просто си помисли колко е самотен и преуморен, той бе повече от чаровен. Споходи я споменът как бе я притиснал върху канапето и топла вълна обгърна цялото ѝ тяло. Е, нямаше начин да продължи, рече си, дори да не го бях вбесила с моите дрънканции. По всяка вероятност тя първа щеше да реагира, щеше да го изгони с ритници от апартамента си...

— Челси, носиш ли очила при четене? — повтори той въпроса си, удивен от безбройните промени на чертите ѝ, преминали през изразителното лице. За Бога, та тя навярно не можеше да си позволи такъв голям разход. А може би...

— Не, Дейвид, зрението ми е чудесно. По това приличам на баща ми. Орловото око, така му казвам — слава Богу, с облекчение помисли той. — Ти носиш ли очила за четене... или за опериране... в зависимост от случая...

— Много си дребничка — произнесе той без всякаква връзка с досегашния разговор. И поклати глава.

Забележката му предизвика весел звънлив смях, прекъснат единствено от появилия се келнер, който носеше две огромни отрупани блюда.

— Дали това ще е достатъчно да се попълнят всички дупки, докторе?

— Наистина съм впечатлен, не отричам — рече Дейвид. Не са малко скаридите, отбеляза наум, това е добре. Хапна, колкото да опита храната, и закима одобрително. — Колко си висока, Челси?

— Боя се, че в това отношение приличам на това розовото в чинията ти. Някъде към метър и петдесет и пет. Навремето татко ме караше да правя упражнения за разтягане на ставите и все натякваше на майка ми, че тя била виновна, защото гените ѝ били лоши.

Ако в този момент би успяла да разчете мислите на Дейвид, щеше да разбере, че в неговите очи приема образа на светица — най-вече заради стоицизма, с който си припомняше своето крайно нещастно детство според него. Мъжът забеляза, че тя не се храни, и заговори, за да ѝ даде възможност поне да опита храната:

— Да ти разкажа какво ми се случи веднъж в болницата „Масачузетс“. Докарват в спешното някакъв с възпален апандисит. Преглеждам го и какво да видя — на корема му огромна, ярко оцветена татуировка. Рисунката представлява жена, легнала по гръб и обгърнала с крака слабините му.

— Ти ме, будалкаш! — Челси едва не се задави с виното. — Моля ти се, кажи ми, че си направил снимка!

— Не, не, слушай по-нататък. Стажантът, който го бе обръснал преди операцията, се беше постарал да остави достатъчно косми по краката на мадамата. И моят екип асистенти и сестри едва не изпопадаха от смях — той забеляза, че погледът ѝ е някак особен. — Какво ти е?

— А, просто си мислех дали да не включа подобна сцена в някоя от моите книги — пъпчицата на бузата вече я тревожеше осезателно. — Мога да нарека този тип Джонатан и да го направя свещеник, който твърде дълго е търпял стомашните болки от страх, че за татуировката му ще научат журналистите и ще го спукат от подигравки. Нали разбираш, приятели са го придумали да си направи татуировката, когато е бил много млад и е служил във флотата. Горкият човек! Надявам се, че ще преживее операцията, а хирургът, някой добър човек като теб, ще си държи езика зад зъбите.

Дейвид я изгледа продължително.

— Ти си съвсем различна от жените, които съм познавал. Разбираш ли ме?

— Не, струва ми се — някак прибързано отвърна тя поради обзелото я смущение. — Хареса ли ти салатата? Искаш ли десерт? Атмосферата тук е доста покварена.

— Покварена ли? Това звучи интригуващо. Не, не искам нищо повече. Но ти искаш и още нещо, нали, Челси?

Сбърках, помисли си, когато тя поклати глава. Ако беше поръчал за себе си, навярно и тя щеше да вземе още нещо. Или поне щеше да я убеди да опита от неговата чиния. Е, следващия път щеше да бъде по-съобразителен.

Внезапно го обзе вдъхновение.

— Да се отбием някъде да си купим сладки, а?

— Ако не се лъжа, твърдо си решил да придадеш достолепен вид на задните ми части!

Той я дари с ослепителна усмивка...

ПЕТА ГЛАВА

Защо си толкова нервна, глупачко? Челси се ухили на нямото си порицание. Обичаше да разговаря със себе си, сякаш бе героиня от исторически роман. Предполагаше, че вероятността Дейвид да започне да се държи свойски отново я изнервяше. Е, добре, реши тя. Този път ще бъде напълно сериозна.

За нейна изненада, когато стигнаха вратата на апартамента ѝ, той я хвана внимателно за раменете, наведе се и леко я целуна. Дори не ѝ даде възможност да демонстрира временната дълбочина на своята сериозност.

— Скоро ще можем да поговорим, Челси. Благодаря ти за чудесната вечер.

Махна ѝ за сбогом и хлътна в колата си — черна ланчия на име Нанси. Върху табелата с регистрационния номер стоеше надпис: „Нанси У“. Когато по обратния път тази вечер Челси спомена иронично за този надпис, Дейвид заяви, че дори у хората от Източното крайбрежие се наблюдава склонност към дръзки прояви.

— Много интересно — рече на глас тя, докато прекриваше прага на дневната си. Наистина не би имала нищо против да получи нещо повече от тази лека целувка. При звука на звънеца тя направо подскочи.

— Кой е? — попита, без да сваля веригата.

— Дейвид. Забрави си кесийката с остатъка от вечерята.

Челси примигна недоумяващо. Дали пък това не беше някакъв особен вид намек? Не, не беше възможно. Толкова бе сериозен! При това не по нейно желание поставиха остатъка от салатата ѝ в тази кесийка. Увехналата маруля съвсем не бе апетитна гледка. Е, добре, щом е бил толкова любезен да се качи до горе само заради...

Челси широко отвори вратата и усмихвайки се, Дейвид пхна пакетчето в ръката ѝ.

— Лека нощ — подхвърли той и отново изчезна.

— Ама наистина много интересно! — с тези думи тя хвърли кесийката в коша за отпадъци. — Вярно е, че досега не съм познавала никого от Бостън. Възможно бе всички да са като него — непредвидими, чаровни и с неочаквани хрумвания.

Когато час по-късно тя се мушна между завивките в леглото си, бе твърдо убедена, че Дейвид е много изморен след дългите изнурителни часове в болницата, и естествено се нуждае от почивка.

Следващия път щеше да го изкуши да я целуне истински. Това бе последната мисъл, прекосила съзнанието ѝ, преди да заспи.

За огромна нейна изненада на следващата сутрин извъняването на телефона я извади от събитията на 1850 година. И агентът, и издателят, и приятелите ѝ чудесно знаеха, че времето между осем и дванайсет сутринта са само нейни.

— Да?

— Челси? Дейвид се обажда.

— А, здравей! — тя тутакси смени официалния тон. — Как си? Почакай само за миг да загася компютъра — Дейвид долови някакъв шум, след което отново долетя гласът на Челси: — Кажи сега.

— Заета ли си тази вечер?

— Ами, да ти кажа...

— Моля да ме извиниш, че ти се обаждам толкова късно, но едва преди малко успях да уредя да ме заместят.

— Няма нищо — успокой го тя. — Не съм заета. Ще ми се този път аз да те покана на вечеря. Знам едно страхотно място, където... — оттатък настъпи мълчание. — Дейвид?

— Да, тук съм. В интерес на истината, искаше ми се да дойдеш на вечеря у дома. Аз ще приготвя всичко.

— Не знаех, че умееш да готвиш.

— Бързо усвоявам. Не се тревожи, няма да те отрова.

И така, с джинси, пуловер и нови висящи обеци Челси се носеше в колата си към центъра на града, където бе жилището на Дейвид. Вероятно ме кани, мислеше си тя, за да бъде необезпокояван, едновременно циничен и заинтересован. Но защо не в моя апартамент? На този въпрос така и не успя да си отговори.

Дейвид живееше на Телеграф Хил, недалеч от Коит Тауър и на Челси й бе необходим близо половин час, докато намери място за паркиране. Жилището му бе по-скоро надстройка на покрива на сграда, на всеки етаж, в която имаше по четири апартамента. Изгледът към града и Залива беше изумителен. Преди да й отвори, Дейвид бе поставил на скарата най-големите стекове, които Челси някога бе виждала.

— Сигурен ли си, че не искаш да ти дам малко пари назаем? — иронично подхвърли тя след кратка обиколка в луксозното му жилище. — Това, което виждам тук, докторе, е доста внушително. Започвам да мисля, че не съм подбрала най-добрата професия — мъжът кимна усмихнато и я въведе в кабинета си. — Я виж колко романи за Дивия Запад? — възкликна Челси. — А това там, в ъгълчето, да не е Пруст? Колекцията ти не е съвсем пълна, Дейвид. Знаеш ли, ще взема да ти подаря няколко от моите книги с автограф, та да има повече стил и вкус по рафтовете ти.

— С удоволствие, но нека първо купя няколко. Ти също ще получиш някакъв процент от това, нали?

— По трийсет и два цента на книга. Предчувствам, че от теб ще спечеля поне един долар!

По-добре малко, отколкото нищо, помисли Дейвид. Изобщо не бе забелязал колко специални бяха джинсите й. На всеки крак тя носеше поне по трийсет долара.

Не след дълго се настаниха от двете страни на масата в кухнята и Дейвид мислено застиска палци. Елиът подробно му бе обяснил колко време да пече стековете, какви зеленчуци да вземе, колко дълго да ги държи в микровълновата печка и какви подправки да сложи на салатите. Купил бе също и огромна бутилка бяло шабли, въпреки месото, което изискваше червено вино.

— Това е направо упадъчно — промълви Челси, обгръщайки с поглед грамадната чиния, отрупана с храна, пред себе си.

— Надявам се, че ядеш тези неща.

— Да, разбира се. Нищо не отказвам — взря се Челси в очите му с дяволит поглед. Честно казано, той й харесваше повече от вечерята. Косата му се бе разрошила от напрежението и вятъра на откритата тераса, където бе извадил скарата. Облечен бе с бяла риза с навити над лактите ръкави и джинси. Хубава комбинация, отбеляза мислено

Челси. Силните изваяни мускули, които личаха под ризата, също ѝ допадаха.

— Челси, яж, моля те — обади се Дейвид.

Тя отхапа парче месо и кимна одобрително.

— Изморяваш ли се много, Дейвид? — попита го, след като преглътна поредната хапка. Не беше страстна любителка на недопечените меса, но той с такъв трепет очакваше нейната реакция, че твърдо реши да погълне всичко, което бе в чинията ѝ.

— Дали се изморявам? Не, защо питаш?

— Ами, работният ти ден е много дълъг. Елиът разказваше, че понякога ви се събират по осемнайсет часа!

Гледай го ти! Но защо, за Бога? Действително беше така, но това важеше за всички. В очите на Челси се четеше толкова мила загриженост, че се поколеба да ѝ каже истината.

— Вярно е, но не се случва много често — уклончиво отвърна Дейвид. — Само от време на време.

— Ясно ми е, докторе. А пък аз водя толкова мързеливо съществуване, че често изпитвам чувство на вина.

— Но нали пишеш...

— Обикновено по не повече от пет часа дневно.

— Не се ли чувстваш самотна понякога?

— Случва се — призна тя и набоде с вилицата едно доста препечено парче зелен фасул. — Ала имам неколцина приятели — своите герои и само Всемогъщият знае колко време мозъкът ми се труди над техните проблеми.

— „Приятели“, „герои на книги“?

— На първо място са проблемите на образите от книгите. Приятелите ми чудесно се справят и без ценните ми съвети. Много трябва да внимавам със сюжета. Понякога се движа като в мъгла. За малко не ме сгазиха онзи ден на улицата, така се бях замислила.

— Трябва много да внимаваш, като излизаш — разтревожи се той не на шега.

— Само се пошегувах, Дейвид, не се безпокой.

— Още малко вино?

— Да, разбира се — отговори тя с блеснали очи. — Често се чудя дали пияницата не е заложена в мен генетично...

— По колко пиеш? — попита той и в гласа му отекнаха професионалните нотки на загрижен за пациента си лекар.

— О, стига, Дейвид — засмя се Челси. — Ще вземеш да ми изпратиш след време и сметка за специализирано медицинско обслужване.

— Не, това няма да се случи. Обещавам.

Този човек пипа с кадифени ръкавици, осъзна тя внезапно. Много необичайно, беше първата ѝ мисъл след това. При предишната им среща бе задал десетки въпроси за родителите и за доходите ѝ. Сякаш тя беше душевноболен пациент! Това я объркваше.

— Не мога да хапна нищо повече — въздъхна Челси и побутна чинията си назад. — Това беше кралска вечеря.

Дейвид понечи да я подкани да хапне още, но в последния миг се въздържа.

— Ще ти завия останалото в пакетче като в ресторант.

Сигурно се шегува, помисли си тя, но се усмихна и попита:

— Защо не ми покажеш снимки на децата си? Много бих искала да видя как изглеждат. На теб ли приличат?

— И да, и не. Тейлър прилича на мен.

Как съм могъл да помисля, че е празноглава и неприятна, мина му през ума петнайсет минути по-късно. Сърдечна и интелигентна, Челси задаваше смислени и изпълнени с интерес въпроси за децата. Докато прехвърляха снимките от ваканцията им на Бахамските острови преди три години, Дейвид не можеше да се освободи от чувството, че тя се държи така, сякаш той е ранен в главата войник, който се е върнал у дома от фронта. Необичайно наистина...

А Челси действително прояви жив интерес към снимките на Дейвид по плувни гащета, излегнал се на белия пясък в Насау и друга, на която беше изправен, и удивително ѝ напомняше фигурите на нейните атлетични герои...

— Много са хубави — промълви тя.

— Какво? А, снимките ли? Все пак това са Бахамските острови.

— Не, имам предвид теб. Изглеждаш чудесно. Предполагам поддържааш формата си.

— Тичам и плувам — поясни Дейвид. — И гледам да не се тъпча често.

— Личи си. Едно от нещата, които ме вбесяват, е роман с главен герой бизнесмен, който не мръдва от бюрото си поне десет часа на ден, но е с най-съвършеното тяло, за което може да се сетиш. Не мога да си представя подобно тяло, без да се полагат някакви грижи за него — замълча и след малко добави: — Ти поне знаеш каква е причината.

— Само да не се връщаме на първа и втора категория.

— И дума да не става. Не искам отново да си помислиш, че съм безмозъчна глупачка.

— Виж какво — започна Дейвид, прокарайки дългите пръсти през косата си. — Наистина съжалявам. Направо не знам какво ми стана тогава.

Припомнил си си подигравките на своята съпруга за импотентността ти, помисли Челси.

— Не може да се отрече, че и аз съм доста хаплива. Е, простихме ли си взаимно? — той кимна в знак на съгласие и тя продължи: — Пред теб седи една напълно сериозна жена.

— Челси, моля те, не исках да кажа, че... Всъщност прави каквото ти харесва.

— Не бива да пия повече, защото след малко ще се наложи да шофирам... — внезапно замълча, съзирайки как погледът му помръкна. Горкият Дейвид! Та той наистина изглежда много самотен. Сетне съвсем неочаквано попита: — Не искаш ли да отидем някъде да потанцуваме?

— Да ти кажа честно, с най-голямо удоволствие. Пък и съм много добър в танците.

— А как си сега? — усмихна му се Челси закачливо.

— Във форма, госпожо! Да отидем до Юниън Стрийт. Там има чудесно заведение, само че е шумничко.

— Отиваме!

Двамата искрено се забавляваха до момента, в който апаратчето, което неизменно придружаваше Дейвид, запищя тревожно. Челси отиде с него до телефона, предчувствайки най-лошото.

— По дяволите! — измърмори той и се заслуша в гласа отсреща. — Идвам веднага. Позвънете на доктор Брейдсън и ѝ кажете какво се е случило. Помолете я да отиде в болницата.

Дейвид остави слушалката и постоя за части от секундата загледан мълчаливо в нея, сякаш за първи път виждаше подобен уред.

Защо точно тази вечер, мина му през ума.

— Много съжалявам — унило започна, — но има спешен случай, а колегата, който ме замества, е претоварен.

— Няма нищо. Ще взема такси до мястото, където оставих колата си.

— Колкото и да не ми се иска, ще се наложи да те оставя тук, Челси. Не може ли да те видя в края на седмицата? Събота, например? Ако времето е хубаво ще отидем да се разходим с платноходка.

— Чудесно! — съгласи се Челси и погледна устните му.

Той бързо се наведе и я целуна нежно. Прокара внимателно дългите си пръсти по извивката на лицето ѝ, целуна връхчето на носа ѝ и излезе.

— Настина танцуваш добре — извика тя след него.

Той се извърна за миг и се усмихна.

— Ти също, малката!

Сутринта бе слънчева и топла. Оставаше точно една седмица до Деня на благодарността. Като истинско дете на Калифорния, Челси не очакваше нещо друго. Тя се наведе да завърже отпусналата се връзка на маратонката си, разгря се за кратко и дълбоко пое свежия въздух, наситен с аромата на евкалиптовите дървета на парка Голдън Гейт. Чудесно би било, ако и Джорджи бе с нея сега. Само че приятелката ѝ фотомодел бе заминала за Бостън да снима някаква реклама — първата след раждането на Алекс и нямаше да се върне по-рано от тази вечер. Е, хайде, мързелано, подкани се тя, тръгвай!

Само след няколко минути краката ѝ сами влязоха в ритъм, а мислите отлетяха във времето на 1854 година, Сан Франциско — преди да е имало и следа от този парк. Тя се усмихна. Представи си, че тича сред пясъчните дюни ѝ дробовете я болят от праха във въздуха.

Гласът, който обикновено ръководеше създаването на сюжетите ѝ, вече се обаждаше: „Героят ни — Майкъл, прозвище Светецът. Обикни го!“. Трябва да намеря няколко книги за това какво са знаели и могли лекарите по онова време... А, да. Въведох го вече като умел разказвач, което значи, че спокойно може да изпъстри речта си с вицове от лекарската практика, стига да намеря такива. Джулс ще е от Моуи — по онова време прочуто място с ловците на китове...

До сами гъба си Челси чу шума на мотор. Върна се в настоящето и рязко се обърна. Твърде късно. Някакъв човек се бореше безуспешно с мотора си, който очевидно не можеше да овладее. За части от секундата през съзнанието на Челси минаха няколко откъслечни образа на сложните приспособления, закачени за кормилото на мотора. За повече нямаше време.

Моторът се заби в нея. Силна ледена болка прониза стомаха на Челси. Младата жена отхвърча встрани сред храст азалии. Главата ѝ се удари в някакъв камък...

Дойде в съзнание с усещането, че се вози, и пронизителна свирка отеква в ушите ѝ.

— Спокойно — продума някой внимателно и нечия ръка се отпусна леко върху рамото ѝ: — Само лежете спокойно.

— Къде съм?

— В линейка. След минута-две ще бъдем в болницата.

— Какво стана? — собственият глас ѝ се стори писклив и някак неуверен, почти като на дете. От пронизителния вой на сирената, главата ѝ щеше да се пръсне.

— Един мотоциклет се блъсна във вас и ви събори. Онзи проклетник е бил пиян.

— Стомахът ми! — простена тя, като опита да вдигне ръце и да свие краката си, но ръцете я държаха здраво.

Гласът — спокоен, но нетърпящ възражение — настояваше да лежи неподвижно.

„Да, но не твоят стомах гори“, искаше ѝ се да изкрещи, ала се въздържа. От болките нямаше дори сили.

Спомни си за своя лекар от 1854, Свещецът. Ала в момента нищо не бе в състояние да я развесели.

— Бях встрани от пътя, на никого не пречех — обади се Челси, но бързо потъна в пламъка на болката.

— Зная — обади се човекът до нея. — Само не заспивайте.

Какво беше пък това с пияния мотоциклетист?

Тя простена отново, сълзите всеки миг щяха да рукнат. Неочаквано движението спря и Челси усети, че легнала по гръб, я возят нанякъде. Чуваха се гласове, непознати лица се мяркаха пред погледа ѝ...

— Вкарайте я тук — долови тя спокоен женски глас.

Носилката с колелца, с която я возеха, спря.

— Чувате ли ме, госпожице? — попита някакъв мъж.

— Да — отвърна Челси, но преди това опита да навлажни пресъхналите си устни.

— Къде е болката?

— В стомаха.

Човекът се отдръпна и Челси усети, че започват да свалят дрехите ѝ.

— Господи! Челси! — беше гласът на Дейвид, потресен и смаян. Лицето му се появи в полезрението ѝ. — Какво се е случило?

— Пиян... — промълви тя. — Мотоциклетист.

Чу как предишният мъж обяснява нещо за корема и стомаха ѝ. Неочаквано усети хладен въздух върху гърдите си. Всемогъщи Боже, та те я събличаха пред Дейвид!

— Престанете! Да не сте посмели да ми сваляте дрехите!

— Челси... — гласът на Дейвид — тих, сдържан и изключително твърд — ѝ се строи най-противното нещо на света. — Трябва да те прегледам, а това е невъзможно, докато си облечена. Само стой спокойно и се отпусни. Разбра ли ме?

— Не! — извика тя и понечи да стане. Силни ръце, вече бяха на раменете ѝ и я принудиха да легне назад. — Махай се от мен!

— Нищо лошо няма да ти сторя — обади се Дейвид, като я придържаше колкото се може по-здраво. По дяволите, трябваше да намери начин да я успокои. — Челси, моля те, лежи мирно!

От усилието болката бе станала направо нетърпима. Идваше ѝ да крещи с цяло гърло и тя наистина извика:

— Махай се, Дейвид! Няма да ме гледаш гола! Излизай оттук!

Настъпи неколкосекундно неловко мълчание. Дейвид шумно пое въздух. Наведе се над нея и като обгърна лицето ѝ с длани, я държа така, докато очите ѝ волю-неволю гледаха неговите.

— Чуй ме сега! Веднага престани с твоите глупости! Чуваш ли? Тук аз съм лекар, а ти — пострадал пациент. Ако не престанеш да се мяташ, ще те завържа за леглото. Разбра ли ме?

— Не искам ти да ме преглеждаш!

— Пет пари не давам какво искаш. А сега лежи мирно и се дръж като възрастен човек.

— Мразя те!

— Добре. Стой мирна и не ми пречи — Дейвид въздъхна тежко и я пусна. — Коремът боли ли те?

— Да.

— Сега ще видя какво е положението. Не мърдай! — взе спринцовката от Елза, която стоеше до него. — Челси, ще усетиш леко бодване. Просто ще взема малко кръв.

Тя дори не усети бодването, а само някаква странна тежест.

— Коремът ми... — прошепна Челси. — Едновременно е изтръпнал и пари...

— Зная. Само не мърдай!

Долови откъслечни разговори за писане и количка. Усети как смъкват късите панталонки, а с тях и бикините ѝ. Маратонките една по една тупнаха с глух звук на пода. Челси стисна очи. През целия си живот не бе изпитвала такова унижение и притеснение! А и как я болеше!

— Онзи идиот беше абсолютно пиян! — процеди тя през зъби. — Наистина, мислех за сюжета си, но не аз бях виновна. Движех се встрани от...

— Зная, не се тревожи — прекъсна я Дейвид, който видя локвичката кръв върху корема ѝ, и направи бърз знак на Елза. Попи внимателно кръвта. Веднага видя мястото, което изглеждаше така, сякаш някой бе пробол Челси нарочно. Очевидно на кормилото на мотоциклета е бил монтиран някакъв остър предмет. Въпросът бе колко навътре бе влязъл. Отговорът бе от изключително значение.

— Челси? — обади се той. — Боли ли те?

— Да — простена тя и интуитивно се помести встрани от него и причиняващите болка негови пръсти.

Чу женски глас, който рече сухо:

— Кръвно налягане: сто и десет на осемдесет. Пулс: сто четирийсет и пет.

Забеляза, че главата на Дейвид се е приближила твърде близо до стомаха ѝ.

— Отпусни се, Челси — промълви той, без да поглежда към нея. С огромно внимание докосна ръбовете на раната, за да провери може ли да открие дълбочината ѝ. Искрено се надяваше жизненоважни органи да не са засегнати. — Сложете венокат.

Умът му трескаво работеше, докато вадеше слушалката от джоба си. Преслуша дробовете и сърцето. Неочаквано младата жена простена и той се стресна изплашен.

— Челси — обхвана той отново лицето ѝ с ръце. — На мотоциклета е имало нещо, което се е забило в теб. Налага се да отворим коремната кухня, за да проверим има ли засегнати органи. Не можем да поемем такъв риск и да те оставим, без да видим какво е засегнато. След малко ще донесат документите, които трябва да подпишеш, че си съгласна да оперираме. След това ще ти направя инжекция и болката ще изчезне. Разбра ли ме?

— Боли... — промълви Челси. — Главата ми също... ще се пръсне...

— Сигурно, но ще се оправиш. Обещавам ти. А сега не мърдай, ще усетиш още едно боцване — той провери венката и нареди да включат антибиотици.

— Всичко това никак не ми харесва — обади се Челси, която правеше отчаяни опити да не се разплаче. — Не искам да ме гледаш!

— Сега ще прегледам само главата ти — Челси усети, че я покриват с чаршаф. Доста време им трябваше да се сетят, помисли си гневно. — Колко пръсти виждаш?

— Четири.

— Добре. Сега следвай с поглед пръста ми.

Този път тя се подчини безропотно. Дейвид се залови да опипва главата ѝ и когато докосна малката подутина зад лявото ѝ ухо, тя трепна.

— Не мърдай! — строго нареди Дейвид. Тя усети как я чукна леко с нещо и левият ѝ лакът подскочи, след това — и десният. — Кажете ми, ако усещаш това.

— Ох!

Дейвид леко прокара по ходилата ѝ върха на една игла.

— А това, усети ли го?

— Да.

След малко той започна да се взира с някакъв смешен инструмент ту в едното, ту в другото ѝ око.

— Сега вече със сигурност мога да кажа, че добре знаеш коя си ти и кой съм аз. Мозъкът ти е невредим. Тук всичко изглежда е наред.

— Не ми харесва да лежа така като парче месо — простена тя.

— На мен също. А сега ще разгледам всеки сантиметър от теб.

Внимателно я обърна по корем, от което болката стана нетърпима. Челси пхна част от юмрука в устата си. Дейвид прокара пръсти по гърба ѝ, спусна се надолу към ханша, след което мина към краката. Не откри никакви други наранявания или натъртвания. Мина с длан по ребрата ѝ.

— Има ли болка?

Тя безмълвно поклати глава.

Внимателно я обърна отново по гръб и придърпа чаршафа отгоре ѝ. Лицето ѝ бе преbledняло от болка. Знаеше, че ще трябва да оперира и че е длъжен да изчака анестезиолога, ала трябваше да действа незабавно. Нареди тихо на Елза да донесе морфин.

Очите на Челси бяха затворени и миглите ѝ само потрепнаха, когато я попита:

— Освен в корема, имаш ли болки и другаде?

— Нищо друго — процеди тя едва чуто. — Единствено проклетият корем!

— Добре, само малко ще те повдигна. Ето писалка. Подпиши тук.

— Какво е това? Завещанието ми ли? Искаш да ти оставя всичките си пари?

— Не, съгласяваш се на лапаротомия. Това е всичко.

Много ѝ се искаше да попита какво означава това, но болката така я прободеше, че всичките ѝ пориви на любознателност се изпариха. Подписа и се отпусна.

— Много добре — обади се Дейвид. Вкара морфина във венката и провери дали лепенката, която го придържаше към ръката ѝ, държи здраво.

— Проклет развратник! — изсъска тя. — Да не си посмял да дърпаш отново чаршафа!

Стори ѝ се, че дочува приглушен смях, ала не беше сигурна. Дейвид отново се наведе към нея.

— Дишай спокойно. Все още няма да заспиш, но болката ще стихне. Ще направя няколко красиви снимки на вътрешностите ти. А после следва ОЗ...

Какво ли значеше, по дяволите, това ОЗ? Може би операционна зала?

— Не! — изкрещя Челси и направи отчаян опит да седне. Всичко се въртеше пред очите ѝ. Лицето на Дейвид ту се явяваше, ту изчезваше. — Да знаеш само колко си смешен с тази бяла престилка... — прошепна. Не успя да изрече нищо повече.

Постепенно губеше усещанията си, но поне болката беше притъпена.

— Свържете ме с доктор Корнинг. Искam той да направи операцията — чу тя гласа на Дейвид.

Взе ръката ѝ в своята и за първи път, откакто я видя простряна на количката, той се усмихна.

— Ще се оправиш, Челс. А когато се събудиш, няма да имаш възможност дори да ми се разкрещиш, че съм те оперирал аз — доктор Корнинг бе най-добрият коремен хирург в болницата. Сетне поклати глава. Тя наистина го нарече развратник!

Доктор Корнинг започна да ѝ задава въпроси, но Дейвид не пускаше ръката ѝ.

— Какво значи дали взимам упойващи препарати? — с надебелял език и някак забавено попита Челси. — По-добре питайте онзи идиот с мотоциклета.

— Челси, става дума и за антибиотици, и за лекарства, които са ти били предписани.

— Не. Не съм взимала дори хапчета против забременяване.

Торп Корнинг се усмихна на Дейвид и лукаво подхвърли:

— Ето нещо, за което ще се наложи да се погрижите по-късно, докторе. А сега, госпожице Латимър, алергична ли сте към нещо? Пеницилин, например?

— Не. И млъкнете вече, ако обичате. Единственото ми прегрешение е бялото вино.

— Добре, добре — рече Торп. — А сега ето какво ще направим... — и макар да бе сигурен, че тя вече не чува нищо, обясни в какво ще се състои операцията.

— Моля те, бъди внимателен с нея, Торп.

— Бъди спокоен, внимателен съм с всички пациенти — ухили се доктор Корнинг и се изправи. — Но щом е твое протеже, ще ѝ пея, докато слагам упойката. Сигурно затова не искаш да оперираш.

— Позна. Освен това Денис прави много красиви шевове...

Челси бе обзета от усещането за необятна белота. Смръщи вежди, след това пое въздух, за да изтърпи пулсиращата болка в корема.

До съзнанието ѝ достигна нечий внимателен, но категоричен глас, който ѝ нареди да не мърда.

— Челси, отвори си очите — чу и гласа на Дейвид.

Макар и трудно, тя успя да го стори. В началото образите бяха размазани, но постепенно успя да фокусира погледа си. Дейвид направи усилие да скрие тревогата от лицето си. Засега всичко вървеше добре. Операцията беше успешна.

Само че Челси изглеждаше толкова дребна и безпомощна, сякаш се губеше в болничната нощница, с лице, бяло като чаршафите. Къдравата черна коса бе разрошена, а по устните нямаше и следа от червилото с цвят на праскова. Струваше му се уязвима, загубена и страшно му се искаше вече да е настъпил утрешният ден. Въпреки болкоуспокояващите тя щеше да страда поне още осем часа. Забеляза, че прехапва долната си устна. Нежно улови ръката ѝ.

— Челси — рече Дейвид. — Зная колко те боли, но по добре ще е за теб, ако се отпуснеш. Опитай се да дишаш по-повърхностно. Коремните операции са доста неприятни, но болката не трае дълго. След малко ще ти дам още нещо, което ще те успокои.

— Ти какво правиш тук? — промълви тя като замаяна. — В легло съм, но моята спалня съвсем не е толкова бяла като тази. Не съм те канила да спиш при мен, нали?

— Не, този път не. В болницата си. Спомняш ли си мотоциклета?

— Не съм нито глупава, нито слабоумна — клепачите ѝ трепнаха в безпомощен опит да ги отвори при спомена за онази пронизваща нетърпима болка. Да, сега си спомни всичко.

Чу го да се смее приглушено.

— Нали обеща да не ме боли повече. Какво не е наред? — в гласа ѝ се долавяше страх.

— Направиха ти операция — повтори онова, което бе казал преди малко. — Имала си голям късмет. Острият предмет не е засегнал жизненоважни органи. След около седмица ще си вече на крак.

Операция! Някой я е разрязал! Дейвид!

Челси не успя да събере сили, за да изрази възмущението си. Та той е нямал право, абсолютно никакво право да гледа вътрешностите ѝ! Чувстваше се отвратително. Преглътна няколко пъти с надеждата, че пристъпите на болка, които неудържимо се надигаха, ще отминат и само извърна глава върху твърдата възглавница.

Дейвид се изправи и пусна ръката ѝ. Разрезът бе малък, шевовете — фини и естетични. Когато бе казал на Торп Корнинг, че няма да му асистира, коремният хирург само му се бе усмихнал с разбиране. Докато траеше операцията, Дейвид се бе разхождал тревожно напред-назад в преддверието като разтревожен баща — изплашен до смърт и твърде неспокоен, за да асистира на Торп. Едва когато свърши, доктор Корнинг му показва резултатите.

Много му се искаше да намери подходящи думи да я успокои, но така и не успя. Знаеше, че е разстроена, че болката я измъчва, че все още е замаяна от упойката. Отметна няколко черни къдрици от челото ѝ. Докосването му бе съвсем леко. Слава Богу, че когато я докараха, бе в спешното звено и се погрижи за нея.

— Ама че глупава жена! — нежно промълви той и се усмихна при спомена за гневното ѝ обвинение: „Развратник!“. Сигурен беше, че сред персонала на болницата вече се носи слухът как за спешна операция е била приета приятелка на доктор Уинтър и как дълго е викала да не я събличат. Колко ли още щяха да го разнасят?

Виждайки, че лицето ѝ е бяло като платно от болка, той вля нова малка доза морфин.

По уредбата чу, че го викат в приемната, и със съжаление тръгна към вратата. Повика сестра, която да седи при Челси.

Откъм тясното ѝ болнично легло дочу приглушено ридание. Стисна за миг очи и излезе...

ШЕСТА ГЛАВА

— За Бога, Челс, бледа си като същинска Мадона!

Челси вдигна очи към красивата Джорджи, която ѝ се усмихваше, застанала права до леглото ѝ заедно с Елиът.

— Ти не си ли в Бостън? — Челси смръщи вежди.

— Върнах се снощи. А сега е следващият ден, по-скоро следващата сутрин. И да се разберем, никакво тичане повече без мен! Мислите ти са били зареяни в средновековна Англия, нали?

— Не, в Сан Франциско, 1854. Но не това беше причината.

— Знаем, скъпа — обади се Елиът и стисна леко ръката ѝ. — Днес изглеждаш далеч по-добре, отколкото след операцията.

— Ти беше ли там? Не помня да съм те видяла.

— Пропуснах да видя красивите шевове на корема ти, но Дейвид ме увери, че в живота си не е виждал по-хубави.

Елиът усети лакътя на Джорджи да се забива в ребрата му и побърза да каже:

— Когато се пооправиш, напомни ми да ти разкажа как след упойката Джорджи пях френския химн.

— За първи път чувам, че си имала операция, Джорджи — обади се Челси, забравила тревогите си.

— Изкара ми ума тогава. Заварих я седнала пред хладилника с ръце, впити в стомаха.

— Облечена с твоята хавлия — уточни Джорджи.

— При теб поне е било естествено. Няма нищо по-унизително от това да те блъсне пиян мотоциклетист.

— Сигурно знаеш, че онзи приятел се е отървал без нито една драскотина — подхвърли Елиът.

— Непременно ще заведе дело срещу него.

— Срещу кого? — проехтя гласът на Дейвид, който току-що бе влязъл в стаята. — Надявам се не срещу мен, нали? — Челси потрепери от смущение. Не можеше да се насили дори да погледне към него. И понеже тя мълчеше, той се направи, че не забелязва

глупавото ѝ поведение, и продължи: — Трябва да си ми благодарна, задето не им позволих да те обръснат.

Младата жена зяпна от изумление и за да заглади положението, Елиът побърза да вземе думата:

— Донесли сме ти шоколад, претъпкан с калории. Според Джорджи цветята са излишен разход, а и ти сигурно предпочиташ да позагладиш косъма.

— Онова, което наистина искам — процеди тя едва чуто, — е да го размажа върху физиономията на Дейвид!

— Е, няма благодарност на този свят! — въздъхна комично обектът на нейната ненавист.

— Ти оперира, нали? — тя направи опит да седне, но силна раздираща болка я накара бързо да се отпусне назад.

— Познавам законите, доктор Уинтър. Нямах право да оперирате без писменото ми съгласие!

— Ти го даде — отговори Дейвид.

— Не е вярно! Никога не си ме питал!

— Настояваш ли да видиш документа?

— Челси, виж какво... — започна Джорджи.

В същия миг Челси си спомни, че наистина подписа нещо.

— Изиграл си ме! — присви очи и го прониза с най-страшния поглед, на който беше способна. — Ставаше дума за завещанието ми или нещо подобно...

— Не, така смяташе ти тогава. Обясних ти, че даваш съгласие за лапаротомия.

— Каква е тази „томия“? Що за измишльотина се крие зад такава сложна дума? Ти изобщо не ми обясни, Дейвид. Ще те дам под съд, да знаеш! Ще те разнищя!

— Челси, спри за малко. Имаш посетители...

— Бонбончето ми!

— *Comment ca va, top petit chou?*^[1]

— Татко! Мамо! — възкликна изненадано Челси. — Нали беше в Париж, мамо, нали... О, добре съм. И не съм ти зелчица!

Госпожа Мими Латимър, изключително красива жена на средна възраст с коса черна, почти колкото на Челси, се наведе над дъщеря си и я целуна леко по бузата.

— Снощи се прибрах, *ma chere*^[2]. Тогава се обади Елиът и ето ни тук! *Ton per e*^[3] резервира места в първия самолет за Сан Франциско тази сутрин.

Доктор Харолд Латимър, загорял стегнат мъж, целуна другата буза на своята дъщеря. Сините му живи очи напомняха удивително тези на Челси.

— Разбираш, че известно време ще слушаме френски изрази. Замисляше сюжет наред улицата, нали?

— Не, татко. Настина! — тя млъкна рязко и продължи нервно: — Татко, този човек тук ме оперира без моето съгласие. Искам да го размажеш, да го дадеш под съд и да го изпратиш обратно в Бостън!

— Виж какво, бонбончето ми — спокойно започна доктор Латимър. — Този човек тук се е погрижил чудесно за теб. Разказа ми какво се е случило и какво са предприели лекарите. Нямам никакви възражения. Разбрах, че си направила няколко номера в приемното. Нещо като скандал ли беше?

— Накъде върви този свят! — въздъхна тежко тя. — Как е възможно да не искаш да защитиш собственото си дете!

Доктор Латимър се засмя и равните му бели зъби, досущ като на неговата дъщеря, блеснаха.

— Не ставай смешна, Бонбонче! Искам да ти кажа нещо важно. Време ти е да ставаш. Не искаш ли да те придружа?

— Няма да мръдна от леглото — простена Челси и заинатено скръсти ръце. — Дори заради теб!

Дейвид наблюдаваше внимателно сцената и с всяка измината минута лицето му ставаше все по-мрачно. Той погледна строго Елиът и той чудесно разбра смисъла на този поглед. В отговор се усмихна и само сви рамене. Ако това са родители, които пет пари не дават за единствената си дъщеря, щеше да скочи от моста Голдън Гейт!

— Елиът — не издържа Дейвид, — искам да говоря с теб.

Преди да успее да отговори, Елиът най-неочаквано бе спасен от доктор Латимър, който попита:

— Кажете, доктор Уинтър, кога това момиче ще може да бъде поверено на грижите на родителите си?

— След около три дни. Вие и госпожа Латимър ще останете ли тук?

— Разбира се! — побърза да отговори майката на френски, усмихвайки се широко на този привлекателен мъж. — Малката ни зелчица ще има нужда от нежни грижи.

Челси простена отчаяно. Всеки път, когато тя имаше някакви проблеми и родителите ѝ се появяваха, настъпваше истинска лудница. Усети, че Дейвид улавя китката ѝ, за да провери пулса, но нарочно не отвори очи. Познаваше вече дългите пръсти с подрязани нокти.

— Защо не отидеш да поприказваш с адвоката си? — попита тя, щом усети ръката си свободна.

Той се позасмя и без да си дава сметка за присъствието на родителите ѝ, за Джорджи и Елиът, помилва бузата на Челси с опакото на дланта си.

— Продължавай с тези ненавистни мисли. Така няма да обръщаш голямо внимание на корема си.

Харолд Латимър хвърли въпросителен поглед към жена си.

— *Lamour*^[4]... — обяви жена му.

Дейвид се стресна. За огромна изненада на своя приятел и колега гъста червенина заля страните му.

— Татко, би ли накарал този развратен маниак да се махне оттук? — Челси очевидно не бе чула коментара на майка си. — Ще реша какво да правя и ще ти кажа по-късно.

— *L'amour sans*^[5]... — Мими трескаво търсеше подходящата френска дума, но по всяка вероятност бързо се отказа и усмихнато сви рамене. — ... Без отговор.

Челси широко ококори очи.

— Любов...

— Мамо, какво изтърси? Да не би още да си замаяна от часовата разлика?

— Защо наричаш този човек развратен маниак, Бонбонче? — попита Мими. — „Маниак“ мога да разбера, но защо пък „развратен“?

— Челси е много срамежлива, Мими — обади се Джорджи. — От опит знам, че в операционната просто няма нищо свято.

— Права си, Джорджи. Нищо романтично не може да се очаква в случая, така ли? — не млъкваше майката.

— Майко! — изстена Челси.

— Струва ми се, че е време Челси да си почине малко — намеси се Дейвид категорично. — Защо не дойдете да я посетите отново днес

следобед?

— Ще ви оставим пред хотел „Феърмонт“ — обади се Елиът. — Там сте отседнали, нали?

— Както винаги, момчето ми — потвърди Мими. — Винаги, когато идва да ни посети там, Челси използва случая да се потопи в неговата романтична атмосфера. Имам предвид орнаментите във фоайетата и всичко останало.

— Мамо, моля те!

— Да, разбира се, скъпа! — избърбори Мими на френски и погали страните на дъщеря си. — Ще послушаш съвета на доктор Уинтър, нали? Ние с татко ще дойдем по-късно. И не се вълнувай прекалено.

— Струва ми се, че на френски всичко това би звучало по-различно, скъпа — замислено отбеляза доктор Харолд Латимър.

— Татко!

В стаята настъпи дълбоко мълчание. Дейвид не можеше да измисли какво да каже, а Челси имаше вид на човек, който всеки миг ще започне да плюе пирони.

— И така, Бонбонче, тръгваме. Бъди послушна, моля те!

— Добре де!

Вратата се затвори след посетителите.

— И така, Челси, време ти е да направиш няколко крачки, поне до тоалетната — подкани я Дейвид с нетърпящ възражение глас.

Прав беше. Подлогата ѝ се струваше най-унизителното нещо на света. Опита се да седне в леглото, но се сви от силната болка.

— Шевовете! — задъхано промълви тя.

— Няма нищо. Ще ти помогна. — Дейвид ѝ подаде ръце, след това обърна краката ѝ към ръба на леглото.

— Едва ли това е най-подходящият начин!

— Няма друг по-добър. Хайде сега!

Челси изведнъж се сети, че нощницата ѝ е отворена отзад.

— Противна работа! — ядоса се тя.

Дейвид, чието внимание изцяло бе насочено към задачата да я накара да се разходи из стаята, се направи, че не чува. Челси вървеше приведена като старица, главата ѝ стигаше до рамото му. Той обви ръка около кръста ѝ за стабилност.

— Браво, Челси. Ще се справиш ли сама в тоалетната?

Тя пое дълбоко въздух, извърна лице към него и с най-ироничната интонация, която успя да придаде на гласа си, изсъска:

— Ако си въобразяваш, че ще ме държиш за ръка и там, значи си не само развратник, но и извратен тип!

— Бих искал да престанеш да се държиш като идиотка!

Аз съм лекар! Твоят лекар! А тук ти си само пациент. Не можеш ли да си го набиеш в главата?!

Челси опита да се измъкне от ръката му, но силна болка прониза тялото ѝ. За да скрие бликналите си сълзи, тя наведе глава.

В този миг на прага на стаята се появи доктор Денис Мартсън, от което Дейвид изпита и раздразнение, и облекчение. Хирургът постоя безмълвно с широко отворени от изненада очи при вида на доктор Уинтър почти прегърнал болната си пред вратата на тоалетната.

— Ще намина след пет минути — рече само той и се измъкна навън.

— Добре ли си, Челси?

Тя кимна.

— Само искам да вляза в тоалетната.

Той ѝ помогна да прекрачи прага и затвори вратата след нея. Облегнал гръб на стената, Дейвид затвори очи. Истинска щуротия, не намираще по-добра дума за измишльотините, които семейство Малори му бяха наговорили.

От няколкото минути, прекарани с родителите на Челси, се разбираше пределно ясно — и само пълен идиот не би го забелязал — че са особняци, но обичат дъщеря си. Челси също държеше на тях. Какви бяха тогава тези глупости с гладуването на нещастната Челси? Спомни си колко беше разтревожен, че тя едва свързва двата края. Та нали затова ѝ бе взел салатата в плик? От яд чак изскърца със зъби. С какво нетърпение очакваше да спипа Елиът Малори насаме!

Впил поглед във вратата на тоалетната, Дейвид щеше да се пръсне от тревога. „Хайде, Челси. Само това остава, да се строполиш вътре!“

Най-накрая, когато вече бе готов да връхлети вътре, Челси се появи...

— Добре ли си, Челси? — попита загрижено. Тя кимна, без да го поглежда. — Хайде да отидем до леглото. — Този път не ѝ помогна, ала вървеше до нея, готов всеки миг да протегне ръка, за да я

подкрепи. Настани я в леглото и внимателно я зави. — Много се умълча — обади се той по едно време.

— Знаеш ли, Дейвид, след около седмица и половина съм поканена да участвам в телевизионно предаване в Ню Йорк. Ще стъпя ли на крака до тогава?

Телевизия? Ню Йорк? Тя положително не гладуваше!

— Би трябвало да се справиш напълно. А кой плаща всичко това? — не се сдържа той.

— Издателството ми.

— Питам само от любопитство. — Идваше му да убие Елиът Малори! Погледна часовника си. — Време е за хапчетата и за малко сън. Ще се видим по-късно.

Дейвид внимателно натисна дръжката на вратата и надникна вътре. Чу Челси да казва на Джорджи:

— Трябваше да чуеш майка ми, когато се върна от Германия. Едвам я отучих да повтаря *danke*^[6], мила.

— Здравейте — обади се Дейвид. — Как си, Челси?

— Добре. Вече искам да си вървя.

— След няколко дни. Не по-рано.

— Намирам, че бързо се подобрява — усмихна се Джорджи с любов на приятелката си. — Успяхме и да поспорим... Оставям те да поговориш със своя лекар, скъпа — красивата манекенка се изправи. — Ще отида на третия етаж да подслушам пред вратата на Елиът.

— Наистина е изискана — въздъхна Челси след нея.

— Кой? Джорджи ли? А, да. Има такова нещо.

Челси смръщи чело, но той не ѝ обърна внимание, загледан в картоната, който висеше на леглото ѝ.

— Надявам се, държиш се прилично с доктор Медсън.

— Не. Замерих го с бутилка минерална вода!

— Челси! Бъди сериозна!

— Той поне не ме кара да се събличам пред него! Разбира се, че се държа прилично!

— Всъщност няма и нужда да се събличаш. Той е видял всичко, което има за гледане по теб, и го знае наизуст. Пък и дрехите ти са свалени отдавна...

Челси примигна и въздъхна.

Дейвид предвидливо отстрани предметите, които можеха да ѝ послужат като оръжие.

— А сега ще те моля да се държиш прилично и с мен — той провери пулса, преслуша дробовете и сърцето ѝ.

Челси не се сдържа и спря поглед на мускулите, показващи се през отвора на престилката, после на къдриците на тила му. Ядосана на себе си, бързо извърна очи.

— Изглежда всичко е наред — рече той.

— Не мисля, че тази бяла престилка много ти отива.

— Ще имаш ли по-голямо доверие в мен като лекар, ако съм поджинси и пуловер?

— Не.

Дейвид пое дълбоко дъх и каза:

— Налага се да сменя превръзката ти. Смяташ ли да се съпротивляваш? — Челси го гледаше безмълвно, а страните ѝ се покриваха с гъста руменина. — Няма да извикам сестра, докато не ми обещаеш, че няма да метнеш нещо по нея.

— Не искам ти да сменяш превръзката — навлажни тя изсъхналите си устни.

Загубил вече търпение, Дейвид леко повиши глас:

— Слушай какво, няма опасност да припадна от желание! Как е възможно да си раснала в семейство на лекар и да се държиш така нелепо? За мен ти си пациент, нищо повече!

Челси чувстваше, че поведението ѝ е глупаво, но какво да прави, като притеснението бе по-силно от волята ѝ!

— Е, добре! — въздъхна накрая тя. — Действай.

Челси лежеше вдървено, докато Дейвид оголи стомаха ѝ и внимателно отлепи превръзката. От време на време казваше нещо на сестрата, но тонът му чувствително се отличаваше от този, с който разговаряше с Челси. По едно време тя трепна от болка.

— Извинявай. Скоро свършвам. Тук всичко изглежда прекрасно.

Няма две мнения по въпроса, помисли тя. Чувстваше се отвратително, главата я болеше и имаше чувство, че никога няма да се оправя.

— И така — обади се Дейвид, след като даде поредните си нареждания на сестрата, — струва ми се, че вече нямаш нужда от този

венокат — той внимателно изтегли иглата от вената ѝ и разтри кожата наоколо с памуче със спирт. — А, ето и родителите ти са вече тук — добави. — Ще се видим по-късно...

— Много по-късно — опита се да бъде язвителна Челси, но този път не успя.

— *Ma chere!*

Докато майка ѝ я прегръщаше сърдечно, през рамото ѝ Челси забеляза, че баща ѝ разговаря на вратата с Дейвид, усмихва се и му стиска ръката. Проклети мъже, помисли си тя. Поддържат се, сякаш са от едно стадо, от едно ято гъски или... или от едно ято гарвани. Вярно ли беше наистина? Звучеше доста глупаво.

Напускайки стаята, до Дейвид стигна театралният шепот на доктор Латимър:

— Добър материал за твоите герои, Бонбонче!

За нищо на света не искаше да чуе коментара на Челси...

Признай си, че ти липсва, глупако, помисли Дейвид, и се отпусна на пода в хола за всекидневната серия лицеви опори.

Погледна часовника си, нагласи видеото на запис и сложи празна касета. Включи телевизора. В момента вървеше предаване на местната телевизия.

След десет минути на екрана се появи Челси. Дейвид буквално се втрещи. Не я беше виждал цяла седмица. Обаждал се беше няколко пъти, но тя отклоняваше поканите му да се видят под предлог, че е заета. Джорджи му каза в кой ден и в колко часа ще бъде телевизионното предаване с участието на Челси.

Облечена бе в тъмносиня копринена рокля с цвят много близък до този на очите ѝ. Носеше обувки с доста високи токове, на лицето ѝ грееше широка заразителна усмивка.

От цялото ѝ същество се излъчваше спокойствие, еlegantност. Видя му се много красива.

Нещастната, гладуваща Челси!

Дейвид се облегна назад със свито сърце. Изминаха пет минути и разбра, че тревогата му е напразна. Тя говореше спокойно, ясно. Намираще остроумни отговори на трудните въпроси. От цялото ѝ

същество се излъчваше самоувереност. Домакините на предаването не спираха да говорят за успехите ѝ.

След края на интервюто Дейвид се разходи из стаята и спря пред прозореца, загледан към Залива. Нямаше никакво съмнение — Елиът му бе скроил някакъв номер. Но защо? Неочаквана мисъл накара кръвта му да замръзне в жилите. Щом на него бяха дали толкова превратна представа за Челси, какво ли бяха съчинили за самия него? Трябваше да разбере! И то незабавно!

Грабна сакото си, изтича долу, подпали Нанси и се понесе към дома на Малори на Пасифик Хайтс...

---

[1] Comment ça va, top petit chou? — Как си, моя малка зелчице? (фр.). — Б.р. ↑

[2] Ma chère — Скъпа моя (фр.). — Б.р. ↑

[3] Ton père — Твоят баща (фр.). — Б.р. ↑

[4] L'amour... — Любов... (фр.). — Б.р. ↑

[5] L'amour sans... — Любов без... (фр.). — Б.р. ↑

[6] Danke — Благодаря (нем.). — Б.р. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Дейвид навлезе в пътеката пред дома на Малори и с мрачно облекчение отбеляза, че ягуарът на Елиът е прилежно паркиран до Есмералда, крещящото порше на Джорджи. Изгаси мотора и изскочи от колата си.

Не си направи труд дори да позвъни, а задумка с юмрук по вратата. Отвътре се разнесе:

— Момент, моля!

Отвори му Джорджи.

— Дейвид?!

Без да губи време за обичайните поздрави и без дори да забележи, че Джорджи, ослепителната Джорджи, прилича на изтощен до смърт корабокрушенец, той извика:

— Къде е Елиът?

— Ще го повикам — отговори домакинята и махна с ръка към дневната. — Заповядай, седни.

Когато Елиът се появи на вратата, Дейвид неспокойно крачеше напред-назад из просторната стая.

Джорджи, следваща мъжа си по петите, попита тревожно:

— Имаш ли новини от Челси? Как е тя?

— Добре е, разбира се. Току-що наблюдавах очарователната й личност по телевизията. Но не за това съм тук. Защо, дяволите да ви вземат и двамата, ми разказахте онези глупости за бедната гладуваща нещастница, изоставена от родителите си? И това не беше само намек, а внимателно сглобена „история“!

Джорджи трепна при звука на пронизителния писък на Алекс.

— Ана е при болната си сестра — поясни Елиът и разтри чело с уморената си ръка. — Остани тук, скъпа, и се опитай да успокоиш това дете, а аз ще се кача да видя какво мога да направя за другото горе.

— Та какво каза, че те интересува, Дейвид? — попита Джорджи, очевидно притеснена от писъците, които се носеха от детската стая.

Едва сега Дейвид забеляза умората по лицето на младата жена и към справедливия му гняв се добави и чувство на вина.

— Алекс има колики — обясни Джорджи. Тя отстрани кичурите коса, паднали над челото ѝ, опита се да намери фуркет, за да ги закрепил, и когато се убеди, че търсенето ѝ е напразно, едва не се разплака. — По дяволите! — злото никога не идваше само, макар че отстрани можеше да изглежда и забавно. — Виждам, че си дошъл да издекламираш някаква реч. Давай, слушам те!

— Извинявай, но няма да ти отнема повече от минута, след което изчезвам — твърдо бе решил да не се предава.

— Какво има, Дейвид?

— Защо ми наговорихте онези лъжи за Челси? — Джорджи бе смаяна. — Е?

В този миг Елиът се върна в гостната. Този път носеше и Алекс. Нещастното бебе бе почервенияло като рак от викане. Сега вече хълцаше, подпряло глава на рамото на баща си, който поглаждаше равномерно гръбчето му.

— Е, и? — попит Елиът.

— Този човек тук — Джорджи драматично посочи Дейвид с ръка — ни обвинява, че сме го лъгали за Челси.

Елиът повдигна вежда.

— Така ли? — попита той.

Алекс шумно изхълца.

Очевидно на края на силите и нервите си от умора Джорджи се обърна рязко към своя гост:

— И ще ти кажа защо. Такъв комичен, високомерен тип, какъвто си ти, с тъпотата и надутостта на всички, които идват от Източното крайбрежие... Ти изобщо не заслужаваш интелигентна, жизнерадостна и преуспяваща жена като Челси! Така е, тя е преуспяваща писателка! Въобразявах си, че може би ще намерите общ език, но очевидно съм сгрешила. Тя има пълното право да общува с нормални хора, пълна противоположност на това, което си ти!

Дейвид се смути не на шега. Никога досега не бе чувал Джорджи да повишава глас, да не говорим за обидните думи, които току-що хвърли в лицето му.

— По дяволите, Джорджи! Елиът, аз наистина не исках...

— Зная — обади се приятелят му. — Така е, скроихме ви този номер, но се убеждавам за сетен път, че човек не бива да се меси в съдбите на хората, независимо от добрите си намерения. Сватосването не е работа за мен. Вие двамата сте толкова дяволски различни — добави със съжаление. — Джорджи е права. Моля те да ни простиш, че се набъркахме в живота ти. Така или иначе вие с Челси никога няма да се разберете.

— Казах ѝ, че си бил импотентен с жена си — обади се Джорджи отмъстително. — Че тя ти се е подиграла и заради това ти си се държал така странно онази вечер с Челси и си я обвинил в несериозност...

— Каквооо? — успя да отрони само Дейвид.

— Нека те изпратя, Дейвид — предложи Елиът и подаде Алекс на майка му. — Мисля, че сега вече някои неща са ти ясни.

— Господи, не! — промърмори Дейвид. — Не го е направила, не може да бъде! — и той с надежда погледна приятеля си, сякаш го молеше да опровергае чутото преди малко.

— Наистина го каза — рече Елиът, мъчейки се да прикрие усмивката, която издайнически се опитваше да се появи на лицето му. — Не съм и допускарал, че Челси може да се хване на такава история. Че кой е този мъж, който ще тръгне да разказва как се е изложил пред жена си в леглото и как тя му се присмивала? Но Челси го взе за чиста монета. Единственото, което пожела, е да се грижи за теб, за да забравиш обидата и огорчението. Двамата с Джорджи едва не паднахме от изненада. Заклевам се, че оттук нататък, нито тя, нито аз ще се месим в интимния ти живот.

След като напусна дома им, Дейвид шофира в околността близо час. Недалеч от Сейнт Франсис Уд бензинът му свърши. Загледа се изненадано в показателя на горивото и изведнъж избухна в смях.

Челси обичаше Ню Йорк. Издателството не само бе платило разносните за идването ѝ на годишната конференция, но ѝ предоставиха и кола до летището. По време на всички делови срещи и обеда носеше любимата си сива шапка и палтото от сива лама, с които се чувстваше уверена, спокойна и умна, с две думи — като писателката, която ще покори града. Видя се със стари приятели, създаде нови познанства. Даде възможност на всички да ѝ се радват, да

я поздравяват. Писането е самотен занаят — само ти и компютърът. Тя знаеше, че това е причината, когато писателите попаднат сред повече хора да танцуват, да се смеят и да бърбят до припадък. Пък и толкова приятно е, когато на среща с читатели, които идват за автограф, чуеш колко много харесват книгите ти.

Само дето се изморяваше твърде бързо. Тази проклета операция, мислеше си тя всеки път, когато рухваше от умора.

Вечер се прибираще в стаята си, изцедена като гъба. Често се сещаше за Дейвид и при спомена за притеснението, което бе изпитала, ѝ идваше да извика.

Престани да ме безпокоиш, развратник такъв, гонеше тя образа му от съзнанието си. Ала рядко успяваше. И въпреки усилията да държи под контрол мислите и спомените си, често пред погледа ѝ изникваше последната им среща.

— Какво виждам? — бе възкликнал той, когато влезе в стаята ѝ в болницата. — Сложила си вече червило? Значи си готова да се явиш отново пред света. Нали ти казах колко харесвам този прасковен цвят? Особено добре стои когато се изчервяваш...

— Не би ли трябвало да си някъде извън тази стая, за да спасяваш човешки живот или да сразяваш някоя болест? — попита тя.

Онзи нахалник бе имал наглостта да се ухили!

— Заголи корема си и веднага ще започна сражението.

— Невероятно дебелокож си! — бе отвърнала Челси с надеждата, че усмивката ще изчезне от устните му. — Нищо ли не може да те засегне?

— А пък ти изглеждаш много секси — правеше се той, че не забелязва хапливостта ѝ.

— Ти си лекар, а аз — безполов пациент. Както виждаш, спомням си лекцията.

— Днес изобщо не изглеждаш безполова, Челси. Родителите ти са долу и уреждат формалностите по изписването. Всеки момент ще бъдеш свободна — и тъй като тя мълчеше, продължи: — Ще останат да живеят при теб още няколко дни, нали? — внезапно бе станал извънредно сериозен.

— Да, не можах да се отърва от тях, дори след като ги заплаших, че ще се върна да живея в къщата им.

— Много се радвам — с огромно облекчение заяви Дейвид. — Движи се колкото може повече, без да се пресилваш. И гледай да ходиш изправена. Шевовите не би трябвало да те дърпат. И още нещо, следващия вторник трябва да дойдеш, за да ти извадим конците.

— Кой ще има това удоволствие?

— Искаш ли аз да го направя? — попита Дейвид, приближавайки няколко крачки, и почти насила взе ръката ѝ в своята.

Челси опита да се измъкне, но той не се предаваше лесно.

— Не! Честно казано, ще бъда истински благодарна, ако никога вече не видя задната част на ушите ти, които наблюдавам в такъв момент.

— И всичко това само защото се грижа за теб?! — той очевидно искаше да я ядоса, а тя тутакси се хвана на въдицата.

— Държиш се е мен като с парче месо, развратник такъв! А и ме разглеждаш!

— Да, цялата! Истина е. И съм длъжен да призная, че гледката ми хареса...

Тя въздъхна, хваната на тясно, а той се усмихваше насреща ѝ. Спомняше си много добре, че Дейвид разглеждаше внимателно всеки сантиметър от нея. Това вече беше прекалено!

Челси стисна очи и се помъчи да прогони спомена...

— И знаеш ли — бе продължил той отмъстително, — имаш един голям недостатък — на втория пръст на левия ти крак расте мазол.

— Вън! — беше изкрещяла тя, издърпала най-накрая ръката си.

— Освен това, Челси, не познавам жена, която толкова да ми е лазила по нервите — някак уморено и с безразличие бе въздъхнал Дейвид. — Глупава и невежа си и искрено се надявам, че когато следващия път те блъсне мотоциклет, това ще се случи в близост с някоя друга болница. А, и да не забравя. Книгите ти са голям боклук!

Тогава тя хвърли по него шишето с вода, което стоеше на нощното ѝ шкафче.

— Внимавай да не намокриш раната — посъветва той и пусна шишето върху завивките ѝ. Миг-два наблюдава как остатъкът от водата попива в чаршафа, махна ѝ за сбогом и излезе от стаята.

— Нахален тип! — бе извикала след него...

— По дяволите! — промълви Челси в тъмнината на хотелската си стая. — Жалък нещастник! Няма да мисля повече за него. Само

когато ще искам да се поздравя, че съм се отървала!

Дейвид потъна в работата си в болницата и Елза, решила, че шансовете ѝ отново се увеличават, правеше всичко възможно да бъде непрестанно под ръка. Но той не се хващаше на въдицата ѝ. По коридорите и кабинетите още се говореше за пациентката Латимър и сцената, която бе направила в приемното. Разказваше се как доктор Уинтър реагира и как непрестанно я посещавал, докато я изписали. Дори сега до слуха на Елза достигаха подмятания от страна на администраторките и някои от лекарите по адрес на доктор Уинтър.

Един късен следобед Дейвид случайно спря пред витрината на една книжарница. Не търсеше нищо конкретно, но неочаквано дори за себе си влезе да разгледа раздела с художествена литература. Откри четири книги на Челси. Стъписа се от нахалните корици и смешните рекламни анотации, написани отзад, за да препоръчат заглавието.

Нямаше начин жена като нея да има нещо общо с тези глупости! Сигурен беше! Спомни си, че в разговор се беше оплакала от влошаването на качеството на кориците — нищо романтично, все повече гола плът и неестествени сладострастни погледи, нямащи нищо общо със съдържанието, да не говорим за текстовете на задната корица. Особено единият от тях не можеше да не предизвика усмивка: „Той е привлекателен американец с гореща кръв. А тя сега е негова собственост — откупена и заплатена...“.

Дейвид поклати глава, но със замах подаде и четирите на касиера и ги плати. За своя огромна изненада откри, че не може да остави първата, която зачете. Беше се потопил в атмосферата на Викторианска Англия от 1850-та; сякаш усети вкуса на храната, която се сервираше, пред очите му изникна живата картина на каретите и облеклата, дори долови миризмата на лондонската мъгла. Образите бяха истински, сложни и завладяващи. С нетърпение отгръщаше всяка следваща страница.

Когато остави книгата на нощното си шкафче с удивление забеляза, че вече е три през нощта. Отпусна се в леглото и се замисли. Даде си сметка, че страшно се е забавлявал — бе се смял на непрестанните забавни реплики, които героят, същият онзи американец с гореща кръв, и героинята си разменяха. Заинтересуваха

го и еротичните сцени. Героят не само имаше гореща кръв, но бе и превъзходен любовник — съвършена смесица на героите на Челси от първа и втора категория. Странно е, мислеше си той, преди да заспи, как изглежда сексът през погледа на една жена. Естествено, героинята изпитваше огромно удоволствие да се люби със своя любим. Ами ако не беше така? Какво щеше да стане, ако този мъж с гореща кръв беше оплескал цялата работа?

Но такива неща не стават в романите. Особено в романтичните. Какво беше казала веднъж Челси? А, да, че тя пише литература за хората, които искат да избягат от действителността. Защото коя е тази жена, която ще поиска да избяга при груб, непохватен и наливащ се с бира мъж? А така разочарованието не беше толкова болезнено...

Дейвид се замисли за опита на авторката в сексуалния живот. Положително имаше някаква представа за онова, което пише. Няма начин да създадеш тези сложни любовни сцени, без да имаш някакъв опит с мъжете.

Той поклати глава в тъмното. Не, беше невъзможно. Той си спомни съвсем ясно абсурдното й поведение в приемното. Представи си слабото й съвсем бяло тяло и усети, че инстинктивно реагира при появата на този образ. Вече от опит знаеше, че тя има чудесно дупе.

По дяволите тези нейни очи! Толкова му се искаше да ги види отново! Връхлетя го вълна на смущение и той затвори клепачи. Така не му се вярваше, че Джорджи е била способна да изрече всички онези глупости за неговата потентност пред Челси!

Дните се нижеха бързо един след друг. Дейвид ту изпадаше в криза, ту излизаше от нея. Най-накрая реши, че тъгата му по тази жена така се е просмукала в него, че ако тя искаше да има до себе си герой като онзи американец от първа категория с горещата кръв, щеше да го има в лицето на Дейвид! Естествено, облагороден с една-две черти от героя втора категория...

Челси изрита обувките си с облекчение и се стовари върху канапето в дневната си. Беше изтощена и щастлива. Чудесно се бе забавлявала в Ню Йорк, но бе свършила и много работа. Успяла бе дори да обядва с председателя на управителния съвет на издателството — очарователен, хубав мъж, с дар слово. А сега, мислеше тя, е време

за работа. Мозъкът ѝ, когато естествено там не нахълтваше нахално образът на Дейвид, замисляше и планираше сюжети и образи. Ръцете вече я сърбяха.

Само да не беше толкова дяволски изморена! Очите ѝ се затвориха и тя задряма.

Събуди я звънецът на външната врата. Сепнато вдигна глава, неспособна да отвори очи, камо ли да се изправи. След още няколко позвънявания Челси успя да се надигне. Пред врата стоеше момче за поръчки с грамадна кутия в ръце.

— Какво има? — попита тя, когато отвори вратата.

— Госпожица Латимър?

— Да, но...

— Това е за вас.

И преди да успее дори да му даде бакшиш, младежът изчезна. Челси постоя така боса, с поглед, втренчен в голямата кутия, в която очевидно имаше цветя. Никой досега не ѝ беше изпращал цветя. Най-сетне отвори кутията и се смая. Вътре имаше две дюзини огненочервени рози!

Добре знаеше кой ги изпраща, но първото, което направи, бе да отвори плика с визитна картичка и прочете:

„Добре дошла у дома, Челси! В петък ще дойда да те взема в седем часа. Облечи нещо дълго и секси.“

Подписано бе само „Дейвид“.

— Нямам никакво намерение да вървя на панихида с теб — промърмори тя на глас, но въпреки всичко внимателно подреди розите в единствената си ваза, която остави на малката масичка.

Толкова неочаквано е всичко, помисли малко по-късно, докато отпиваше бавно от чашата бяло вино, която си бе наляла. Добре си спомняше думите му, че никоя друга жена не го е дразнила повече от нея. Тогава защо ще иска да я види отново? Нещо дълго и секси, а? Как не?!

Отпусната на канапето, Челси дремеше и от време на време поглеждаше към екрана на включения телевизор, когато изведнъж я осени внезапно хрумване. По-точно, подейства ѝ като леден душ!

Нямаше мъж, който да признае, че се е провалил в леглото! А дори да съществуваше някакъв проблем, едва ли щеше да разказва наляво и надясно, че собствената му съпруга му се е присмивала.

Джорджи! Господи, не!

— Аз съм най-лековерната, най-тъпата жена на света! — почти извика Челси и гласът ѝ отекна в празната дневна. — Почакай само, Джорджи Малори!

Беше близо девет часа вечерта, когато Челси спря пред дома на семейство Малори. Слава Богу, и двата автомобила бяха тук.

Тя тръшна вратата на колата си и тръгна към къщата. Тъкмо вдигна ръка да натисне звънеца, и нещо я спря.

Смях ли чу?

Сбърчи вежди и натисна копчето.

Отвътре сякаш долетя нечия ругатня. Дали не беше Елиът?

— Момент, моля! — извика някой отвътре някак задъхано, последва шляпане на боси крака.

Вратата се откряна доста неохотно.

— Челси!

На прага стоеше Джорджи, ослепително красива, с разрошена коса и една от ризите на Елиът. Устните ѝ бяха подути, сякаш дълго се бе целувала.

— Ами... Аз... — настъпи неловко мълчание. — Идвам в неподходящ момент, нали, Джорджи?

— Изпъди го, който и да е дошъл! — чу се гласът на Елиът откъм дневната. Разнесе се и многозначителният му кикот: — Сигурно е Челси. Бъди груба с нея! Прати я при Дейвид! Нека да си повоюват още!

Джорджи се засмя като видя изражението, изписало се на физиономията на приятелката ѝ.

— Трябваше да се обадиш, преди да дойдеш, Челси, освен ако не искаш да видиш прекрасното голо тяло на мъжа ми, проснато на килима в дневната.

— Само че, знаеш ли... Щеше ми се да поговорим за Дейвид, Джорджи. Не е възможно да ти е казал, че... такова... Не се е справил в леглото... Това е немислимо! Няма мъж, който...

— Права си, Дейвид вече атакува дома ни по този повод. А сега, мила моя, довиждане. Ще се чуем утре. Довиждане.

— Иди при Дейвид, Челси! — провикна се Елиът. — Сигурен съм, че копнее да те види!

— Ужас! — въздъхна тя и преди да побегне, само подхвърли: — Извинявай, Джорджи!

Следващият ден бе петък. Привечер, застанала пред часовника, Челси поглеждаше ту към циферблата му, ту към овехтелите си джинси и развлечената фланелка, с които бе облечена. Това е то моето тълкувание на дълга дреха, при това — секси. Мислеше си, че е по-добре да излезе, но все пак остана.

На вратата се позвъни точно в седем.

— Върви си! — извика тя достатъчно силно, та да се чуе и отвън.

— Челси, отвори, защото ще избия вратата и пак ще вляза.

Нима това бе Дейвид? Какво му ставаше?

Тя отвори и с глас, който никога не предполагаше, че ще излезе от собствената ѝ уста, поздрави:

— Здравей.

Очарованието му я завладя, както винаги досега. Очите ѝ неволно пробягаха по мъжествената му фигура. Носеше джинси, стари почти колкото нейните и памучна риза, която сигурно бе изглеждала далеч по-добре преди десетина години.

— Здравей — ухили се той в отговор. Направи крачка напред и преди тя да разбере какво става, я притегли към себе си. Целуна я сериозно и продължително.

Челси бе твърде стъписана, за да реагира. Когато най-сетне той намали малко натиска върху устните ѝ, тя успя само да промълви:

— Идиот! Пусни ме! Нямах място тук! Какво си мислиш, че правиш?

Дейвид отново я притисна в прегръдките си и едва тогава я пусна да стъпи на земята.

— Прочетох няколко от твоите книги — с радостна усмивка заяви той. — В този момент играя ролята на онзи американец с горещата кръв, който връхлита в живота на героинята и направо я сразява.

— Ти наистина си бил голям идиот!

— Значи продължаваш с обидите, а?! — и забелязал, че възмутеното изражение не слиза от лицето ѝ, Дейвид се престори на обиден. — Но, Челси, нали точно за това копнеят героините ти? Да намерят мъж, силен поне колкото тях, за да ги разтърси до дъното на душата им. Човек, който да властва над тях...

— Само че ние сме в реалния живот, Дейвид Уидтър!

— Ето, най-сетне призна, че романите ти са истински глупости.

Челси заби юмрук в стомаха му.

Мъжът пред нея изохка, сви се от привидна болка, макар че се усмихваше все така лъчезарно.

— Не познавам по-невеж, глупав и комичен човек...

— Харесвам как си се облякла. Не точно това имах предвид, когато писах „дълга дреха“, но тази фланелка те прави доста секси. Напомня ми с нещо дрехите от тавана на майка ми...

Челси смръщи вежди и зашляпа с боси крака към дневната.

Усмихвайки се на приятната гледка, която представляваха щръкналите рамене и приятно полюляващите ѝ се бедра, Дейвид я последва.

— Съжалявам, че те ударих — извърна се внезапно тя. — Един писател трябва да е над нещата и да не прибъгва до насилие. А сега...

— Би ли ми сипала чаша бяло вино, преди да ме довършиш? — прекъсна я той.

Челси отиде в кухнята и след няколко минути се върна с две чаши вино.

— Ето — подаде му едната.

— Много ти благодаря. Каква съвършена домакиня си, наистина. Самата любезност и грижовност...

— Млъкни, Дейвид! Онова, което исках да ти кажа, преди така грубо да ме прекъснеш, е, че ако наистина си чел някои от книгите ми, трябваше да забележиш, че героините ми са предимно на осемнайсет, а не на двайсет и осем години, при това девствени. Нарочно подреждам нещата така, че да се срещнат навреме с подходящия човек. И мога да добавя, доктор Уинтър, че мъжете днес са некомпетентни типове, нахални и самовлюбени...

— Ти не си спала с мен, Челси, така че откъде знаеш, че съм некомпетентен?

Той говореше меко и я наблюдаваше с привидно слаб интерес. Щеше ѝ се да изръмжи в лицето му, но се въздържа.

Овладей се, идиотко! Иска да те хване натясно, да те принуди да наговориш куп глупости и после да побеснееш.

— Благодаря ти за розите — подхвърли тя и вирна брадичка. — Красиви са.

— Благодаря. Удоволствието беше мое.

— Както ти казах, Дейвид — продължи тя вече много по-спокойно, но с решителен блясък в очите, — вече съм двайсет и осем годишна. Имам и доста приятелки. Тези от тях, които са женени, твърдят, че всичко са свели до техника...

— Техника ли? Какво значи това?

— Не желая да влизам в подробности! — лицето ѝ пламна, така я беше яд на самата себе си, но направи усилие и продължи: — А онези, които все още не са омъжени, споделят, че мъжете, с които излизат, мислят единствено за леглото. Това е, нищо повече. Тъкмо затова моите герои са нежни, талантливи...

— Е, няма ли да ми кажеш най-сетне какъв е твоят опит?

— И още нещо — продължи тя с най-коварния си тон, все едно не го бе чула. — Вие, мъжете, си имате своите удоволствия — да доказвате мъжествеността си и всички онези глупости чрез филмите с насилие и тъпите уестърни.

— Убеди ме! — отговори Дейвид.

Челси примигна стъписана.

— А сега каква игра играеш?

— Няма никаква игра — сви той рамене. — Разкажи ми за своя опит с мъжете.

Тя стоеше пред него с ръце на кръста. По-скоро само едната ѝ ръка бе на кръста, защото другата държеше чашата с вино. Челси шумно я остави върху масичката.

— Не си била омъжена, нали?

— Не. И не мисля, че някога ще стигна дотам. А що се отнася до моя опит, трябва да знаеш, докторе, че и на мен ми е приятно да чета за мъж, който доставя удоволствие не само на себе си, но и на героинята, както и тя на него. Това наистина е една прекрасна мечта — завърши тя, полагайки всички усилия да вложи сарказъм в думите си.

Дейвид я изгледа продължително.

— Разбирам — промълви той най-сетне. — А била ли си влюбена, Челси? Пожелавала ли си някога мъж?

— Не. Пък и би ли ми обяснил, какво разбираш под думата „пожелавам“?

— Когато желанието да се любиш с даден човек те кара да въздишаш, да издаваш онези вълнуващи стонове, дори викове...

— Стига! Отговорът е „не“! И както Ред би казал: „И пукната пара не давам!“.

— Да не би да възнамеряваш да прекараш живота си, наслаждавайки се на чуждите радости? Чрез измислени образи?

Въпросът му наистина я завари неподготвена. Всемогъщи Боже, наистина ли съм стигнала дотам, попита се тя.

— Искам да ти предложа да се обзаложим, Челси.

— Петъчният покер е едва другата седмица — уточни тя.

— Не става дума за такова залагане. Искаш ли да чуеш предложението ми?

— По-добре да отида преди това за още една чаша вино — рече Челси и излезе от дневната.

— За предпочитане е да вземеш една много голяма чаша вино, защото твоят герой първа категория е нахитрял!

ОСМА ГЛАВА

— Е, и какво предлагаш?

— Пийни още малко вино и ще ти кажа.

Тя го послуша, сетне остави чашата на масичката и седна на пода с кръстосани крака.

— Слушам те.

— По всичко личи, че си имала доста неприятни изживявания с мъже — делово започна той.

— Не бих ги нарекла „неприятни“, а по-скоро от онзи вид, който повечето жени имат.

— Ясно ми е, цуни-гуни, кратко търкаляне и после здраво хъркане.

— Не ставай груб! — сведе за миг очи, знаейки чудесно, че не е справедлива.

Двама мъже съвсем не бяха достатъчно за статистически анализ. Те бяха млади, неопитни, каквато беше и самата тя. Челси въздъхна дълбоко. На двайсет и една и на двайсет и четири години тя имаше огромното желание да се влюби. Известно време дори си вярваше, че обича истински. Ала сега знаеше, че не е било така.

— Кажи си предложението, Дейвид.

— Искам да се любя с теб.

Челси се втрещи. Добре ли беше чула? Нима това бяха думи, отронили се от устата на същия скован консервативен лекар от Бостън, обвинил я преди време, че е несериозна?

— Но защо? — успя да промълви тя.

— Проклет да съм, ако зная — замислено отвърна Дейвид, но в очите му затанцуваха закачливи пламъчета.

— Това да не е част от програмата ти за спасяване на човешки живот и сразяване на болестите? Вижте тази объркана нещастница, която има отчаяна нужда от мъж...

— Не мисля, че да бъдеш добър лекар непременно е свързано с това да си умел любовник. Но ако предпочиташ...

— Ни най-малко. Просто звучи нелепо!

— Според мен всяка жена има нужда от добър мъж.

— И предлагаш кандидатурата си, така ли?

— Отчасти, да. Позволи ми да се любя с теб. Ако не ти хареса, обещавам да убедя всеки мъж, който работи в болницата, да прочете всичките ти книги. Погледни нещата и от друга страна — побърза да продължи той, за да спре навреме очевидно напирещото ѝ желание да каже какво мисли за близките му роднини. — Дори никак да не ти хареса, ще имаш възможността да отклониш поне десетина мъже от егоистичното им и егоцентрично отношение към жените. Съмнявам се, че някой от тях, в това число и аз самият, е прочел и ред за секса от гледна точка на жените. Ще им отвориш очите. Това поне мога да ти обещаая.

Челси се замисли. Спомни си някои от любовните сцени в книгите си, които бяха съвършен модел за нея. Вдигна поглед към мъжа настреща. Беше красив — нямаше две мнения по този въпрос. За първи път забеляза, че брадичката му е упорито издадена напред, също като нейната. Харесваше го, когато не я дразнеше. Дори повече, отколкото той заслужаваше. При това я беше виждал и разголена, така че нямаше да се притеснява излишно.

— Не знам... — промълви тя най-сетне, а пръстите ѝ не спираха да си играят със столчето на чашата.

Дейвид бе очаквал да изслуша истински порой от образци на красноречието ѝ и неочаквано почувства непреодолима страст към тази жена.

— Приеми го — продължи той, старайки се да придаде на гласа си колкото може по-безпристрастно звучене — като вид експеримент. Защото, кой знае, може небесата да се разтворят или пък земята да се разлюлее! Ами ако ти хареса?

— Тази вечер ли имаш предвид?

Той се усмихна лукаво.

— Има ли по-подходящ момент от настоящето? Мъчи ме и лошото предчувствие, че ако не се съгласиш на този облог сега, утре сутринта ще се откажеш.

Звучеше като твърдо решение. Челси се намести по-удобно и протегна крака, но внимаваше да не изпусне чашата си. Изгледа го отново още по-внимателно.

— Защо толкова настояваш да прекараш нощта с мен? Доколкото си спомням, няма друга жена, която да те е дразнила толкова много. И само не ми казвай отново: „Да бъде проклет, ако знам!“.

— Добре, няма — отвърна Дейвид и замълча.

— Е, защо тогава?

— На няколко пъти се улавям, че си мисля колко си привлекателна. Подобно на героите ти ми се иска да те взема в обятията си и да те любя, докато застенеш от удоволствие...

— Звучи примамливо.

— Ще видим.

— Още не съм дала съгласието си — остро го прекъсна тя.

— Какво мислиш за Джорджи и Елиът? Дали вече прибегват само до техники в общуването си, след което Елиът се търкулва и хърка като прехранено прасе?

— Не, естествено. Те са друго нещо.

— Според мен нито ти, нито аз сме съвсем типични случаи.

Челси мълчеше. Мисълта ѝ скачаше от един аргумент на друг. При това съвсем не му липсва и дар слово, мина ѝ през ума.

— Какво ще стане, ако ми хареса, а и ти останеш доволен?

— Е, тогава... — Дейвид се наведе напред, стиснал длани между коленете си. — Сигурно ще се видим принудени да продължим с експеримента, за да се уверим в резултатите и да ги проверим, както си му е редът — в какво, по дяволите, се забърквам, питаше се той. Ами ако тя се съгласи, а нищо не излезе? Неочаквано гласът ѝ го стресна. — Какво каза? Извинявай, не те чух.

— Казах, че съм съгласна.

Ами сега? Той трескаво започна да мисли. Какво би направил в такъв момент герой първа категория? Ще я грабне и ще я отнесе в спалнята може би? Ще се изсмее демонично? Ще си мисли за подчинението и покорството? Той се засмя, изправи се и се протегна. Не, не бива да приема чужда роля, трябва да остане верен на себе си, и дано това е достатъчно! Винаги го е бивало като мъж.

— Е? — обади се Челси.

Очите ѝ не се откъсваха от маратонките на лекаря. Постепенно погледът ѝ се плъзна нагоре и тя не без удоволствие отбеляза, че мускулите на бедрата му са стегнати от тичането и плуването. Дали пък...

— Какво?

— Какво става с облога, Дейвид?

— Досега той беше едностранен. Какво ще ми дадеш, ако... Ако се окаже, че ние двамата с теб си допаднем страхотно?

— Ще почина от шока.

— Не е лошо като начало — заключи той. — Хайде, Челси, нека да отидем в спалнята. Килимът тук не ми се вижда достатъчно дебел.

Челси преглътна и бавно се изправи. Така — боса, не стигаше дори до брадичката му.

— О, Господи! — въздъхна тя, но замълча, усетила две здрави ръце да я привличат към гърдите му.

— Харесвам ръста ти — промълви той и вдъхна приятния аромат на косите ѝ.

Прокара няколко пъти пръсти по гърба ѝ, като се стараеше — поне на първо време — да не докосва ханша. Когато се наведе, за да подразни ухото ѝ, му мина през ума, че се е променил. И то коренно. Тази дребничка жена с остър език го караше да се смее, да гледа на живота от съвсем друг ъгъл. Дали пък не бе прекарал голяма част от живота си в калъп, който вече не му прилягаше?

Беше сигурно обаче, че всички симптоми на зараждащото се раздразнение бяха изчезнали. Това го изненада, особено като се имаше предвид, че твърде често му идваше да ѝ извие врата. И в същото време мечтаеше да я люби дотогава, докато се изтощят достатъчно, та да не им остане сила да воюват един с друг.

Усети как тя се надига на пръсти и притиска гърдите си към неговите. Дъхът му секна. Съвсем бавно обви брадичката ѝ с длан. За човек, който от доста месеци насам не бе спал с жена, бе удивително въздържан. Лекичко целуна свитите ѝ устни, без да е настойчив или груб.

— Имаш вкус на салата от скариди — промълви той, докато прокарваше устни по врата ѝ.

— Сара умее да я прави превъзходно. За тази тук обаче не гарантирам — с тревога в гласа отвърна Челси.

— Само се отпусни. Нали това повтарят най-често героите на твоите книги в подобни моменти? Вярвай ми? Отдай ми се? Нали?

— Да, понякога, но...

— Без „но“! Престани да се тревожиш и ме целуни отново.

Този път тя вложи много повече плам. Вкусът и на неговите устни е страхотен, помисли тя. А и това, което правеше по гърба ѝ, много ѝ хареса. Челси се притисна по-силно към него и обгърна раменете му. Цялото ѝ тяло се обля в приятна топлина.

Дейвид плъзна ръце под фланелката ѝ и Челси се стегна. Не се прави на идиот, смъмри се тя. Не си някоя от героините на романите си, нито пък си осемнайсетгодишно момиче. Остави го той да ръководи нещата, все едно, че си глупаво безпомощно създание.

— Приятно ми е да те докосвам, Дейвид — прошепна тя, почти долепила устни до неговите. — Тялото ти е стегнато — за огромна своя изненадата усети как мъжът целия потрепери в отговор на думите ѝ и се притисна до нея. Тя примигна, усетила твърдостта в долната част на стомаха му.

— Сега не съм с бяла престилка — усмихна ѝ се той.

— Наистина — отвърна Челси. — Не си.

Той я повдигна леко от земята. Челси се чувства страшно приятно, помисли си Дейвид. Усетил, как тя сгушва лице във врата му, вече беше сигурен, че това е най-прекрасното му хрумване напоследък.

Леглото ѝ не беше оправено и Дейвид с усмивка забеляза чифт бикини, метнати на един от столовете. Вероятно този ден Сара е имала свободен ден.

Положи я внимателно на леглото и седна на ръба. Не я докосваше, а само я наблюдаваше усмихнато. Погледът ѝ бе пълен с очакване, леко неспокоен, но искрящ.

— Когато за първи път те срещнах в дома на Малори — продума той най-сетне и улови ръката ѝ в своята, — си помислих: ето една много превзета жена. Промених мнението си оттогава. Ти си интелигентна, сърдечна, непредсказуема и много сексапилна. Харесвам и косата ти. Нищо не може да я покори, също като теб...

Той вплете пръсти в черните къдрави кичури над лявото ѝ ухо.

Сети се да кажеш нещо умно, подканяше се напразно тя, но само извъртя глава и положи лице в отворената му длан.

— Винаги съм искала да бъда руса като Джорджи и като повечето ми героини.

— О, не — възрази Дейвид. — Наистина ли не си даваш сметка колко си привлекателна с тази черна коса и снежнобяла кожа? — помилва бузата ѝ. — Бих искал да видя повече от тази кожа, Челси.

Преди тя да успее да възрази, той грабна фланелката и я измъкна през главата ѝ.

Почувствала се неочаквано оголена, Челси понечи да скрие гърдите си.

— Недей! — той внимателно задържа ръцете ѝ.

Сетне дълго я обгръща с милващ поглед. Имаше страшно съсредоточен вид. Тя изпита непреодолимо желание да я докосне, дори издаде едва доловимо тихо стенание.

Дейвид леко положи длан върху едната ѝ гърда. Притвори за миг очи, завладян от невероятната мекота на кожата. Зърното леко се втвърди при допира му. Усети как дишането ѝ започва да става по-тежко.

— Прекрасно е! — въздъхна той. — И колко си бяла! — прокара внимателно пръсти около гърдите ѝ.

Челси изобщо не очакваше, че ще реагира по този необикновен начин — тялото ѝ се изви нагоре, устремено да бъде милвано. Но ръката му се спусна надолу към копчето на джинсите ѝ.

— Не искам половинчати неща — обясни Дейвид, когато видя, че тя се кани да се възпротиви. — Искам да видя всичко наведнъж.

Той свали панталоните ѝ заедно с бикините и плъзна поглед по издължените крайници. Краката ѝ бяха бели, стройни, леко мускулисти от тичането. Дейвид усети как сърцето му започва да бие по-бързо.

— Какво гледаш? — попита Челси едновременно смутена, объркана и развълнувана. — Отдавна познаваш всеки сантиметър от тялото ми.

— Не е същото — отговори Дейвид. Той прокара показалец по малкия белег на корема ѝ. — Боли ли те?

— Не, само от време на време усещам дърпане.

— Така ще е още няколко месеца. Доктор Медсън е свършил чудесна работа.

Челси пет пари не даваше в момента за доктор Медсън. Лежеше чисто гола, а този проклетник Дейвид бе напълно облечен! Това съвсем не е честно, помисли си тя.

— Не се движи, моля те. Нека още малко се насладя — помоли той, а погледът му милваше лицето ѝ.

— Нали си ме виждал вече? — гласът ѝ бе задъхан и дрезгав.

— Когато те зърнах в приемната на спешното отделение, така си бях изкарал ума, че бях изцяло в ролята си на лекар, докато не се уверих, че си въвн от опасност. Реакцията ми беше напълно нормална, но и подсъзнателна, естествено. Прекрасна си!

Той сложи длан върху тялото ѝ и тя се изви, притаила дъх от възлнение.

— Не желая да бъда разглеждана повече! Искам да те видя без дрехи и то е напълно съзнателно.

Дейвид се усмихна и стана. Никога досега мъж не се бе събличал пред нея. Героите в нейните романи го правеха за любимите си, естествено, но сега това се случваше в реалния живот. Хареса ѝ. Той разкопча ризата си и с рязко движение на раменете я свали.

— Прекрасен си — опита да го имитира неуспешно тя.

Гърдите му бяха мускулести, но не прекалено, и тя гореше от желание да плъзне пръсти по тях. Усети, че дъхът ѝ секва, когато той свали ципа на панталоните. Слиповете и маратонките бързо последваха джинсите. Застана пред нея, великолепен в голотата си.

— Напомняш ми един от моите герои — рече Челси, след като преглътна.

— Дори сега ли?

Тя погледна по-надолу и почувства как силна червенина залива лицето ѝ. Това, което видя, не беше без значение. Несъзнателно облиза устни.

Дейвид простена. Нищо вече не беше в състояние да го спре. Чувственият ѝ жест го подлуди и той побърза да легне до нея.

— Остави ме да те погаля — промълви той и я притегли до себе си.

— Трябва ли да съм сериозна?

— Ни най-малко. Само от време на време простенвай, за да зная какво чувстваш.

— Много хубаво целуваш — успя да каже тя след няколко минути.

Той промърмори нещо в отговор и обхвана с длани задните ѝ части.

— Това сигурно е рай! — въздъхна.

— Почти — отговори отмаляла Челси, докато прокарваше пръсти по гърба му.

Дейвид не беше в добра форма и го знаеше. Отдавна не бе имал жена и изгаряше от копнеж да проникне в Челси, но желанието да не се прояви като егоист, да ѝ достави удоволствие и да види изражението ѝ в този миг надделя.

Когато пръстите му я откриха, тя беше влажна и прелестно мека.

— Наистина е божествено! — въздъхна той и още по-силно я притисна до себе си.

Челси забрави и облога, и целия свят. Съзнанието ѝ беше завладяно от мъжа до нея и сръчните му пръсти.

— Толкова отдавна не съм била с мъж...

— Откога, скъпа? — надникна той в очите ѝ.

— От... Близо четири години.

— Четири години?! — Дейвид не можеше да си представи подобно нещо.

— Точно така! Мислех си дори, че никога вече няма да мога... О, Дейвид, изпитвам такова удоволствие!

Пръстите ѝ неспирно го търсеха. Удивен от ентусиазма ѝ, той усети, че това му дава сили да се контролира по-добре.

Пръстите му потънаха в нея и дъхът му секна от невероятната ѝ топлина.

— Не, не си атрофирана — успокои я той. — Челс, не мърдай, моля те!

Само че това беше невъзможно.

— Дейвид! — простена тя и усети как пръстите му я притискат още по-силно. Неочаквано я заля мощна вълна на наслада. — Направо не мога да повярвам! — отметна глава назад и извика.

Дейвид с изненада отбеляза изумлението, изписало се на лицето ѝ в този миг, и силната извивка на тялото ѝ.

— Това е — прошепна той и сам се удиви колко прегракнал е гласът му.

Сега вече Челси копнееше неистово за него, искаше да го почувства изцяло. Чу го да простенва и усети как много бавно и внимателно прониква в нея... Впи пръсти в гърба му.

— Челси! — бе последното, което той промълви.

Неин ред беше да се наслади на изражението му в момента на върховна наслада.

— Толкова ми е хубаво да те усещам — обади се тя, когато той се отпусна върху нея.

Дейвид се постара бързо да се върне в реалния свят. По дяволите! Не вярваше, че може да изпита подобно блаженство. Само че приключи твърде бързо... Но тя бе толкова мека и податлива на страстта му. Идеше му да извика от щастие, но се въздържа и само я целуна дълго и страстно.

— Само да мръднеш — прошепна Челси решително, — и никога вече няма да ти проговоря.

— Светлината — продума само Дейвид.

— Само не мърдай! — Челси се протегна и загаси нощната лампа до леглото. Сега в стаята проникваше единствено лъч светлина от дневната.

— Твърде тежък съм за теб, Челси. Не искам да ти причиня болка.

— Ако се отместиш, ще ти сторя нещо ужасно!

— Ще ти кажа какво — започна той и преди Челси да успее да възрази, я обърна заедно със себе си настрани.

— Не мога да повярвам — въздъхна тя и тутакси заспа, заровила лице в гърдите му, преплела крака с неговите. Пръстите ѝ не пускаха косите му.

— Аз също — промълви Дейвид, някак объркан.

Бе сигурен, че с нея ще му е приятно, но не беше допускал, че блаженството ще е толкова завладяващо. Това чувство на щастие, топлина и усещането, че принадлежи някому, го бе разтърсило до дъното на душата му...

Скоро той също потъна в сън, отпуснал ръка върху тялото ѝ.

През нощта Челси го събуди. Желаше го, но макар да не съзнаваше това, го прие.

— Почакай — прошепна тя в мрака, когато той започна да се движи в нея. — Искам да те подложат на изпитание...

Дейвид първо се засмя, а после простена.

Сетне я повдигна леко и с изключително внимание и нежност започна да я милва, докато полека-лека протестите ѝ замряха.

Тя се взираше в тъмнината, докато усещанията я завладяха напълно и я хвърлиха във водовъртежа на наслада...

Когато се събуди на следващата сутрин, Челси примигна изненадано от звуците на баритонов глас, долитащи от банята.

— О, Боже! — огледа тя празната спалня. — Струва ми се, че загубих онзи проклет облог!

И избухна в смях.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Челси вдигна поглед и вида застаналия в рамката на вратата на банята Дейвид. Завързал бе един от пешкирите около кръста си.

— Здравей — поздрави го тя и смехът секна в гърлото ѝ. Какво ли би направила някоя от героините ѝ, ако мародерът влезе в стаята след нощ на наслада, загърнат само с бледолилав пешкир?

— Имам новини за теб, Челси — рече той и приближи към леглото.

— Какви са те? — попита тя и се плъзна надолу под завивките.

— Излишно е да се безпокоиш за атрофията на органите си. Няма такова нещо, поне засега — дълбокият и наситен със задоволство смях изпълни стаята. Челси го замери с възглавницата си.

— Слабичко, Челси, слабичко. Не спомена ли преди време, че никога не прибягваш към насилие? Че винаги предпочиташ да се справяш със силата на ума? — вдигна възглавницата и застана до леглото. — Много ми хареса как се скри под завивките...

— Надявам се не си източил всичката топла вода, докато изтезаваше „Мадам Бътерфлай“.

Дейвид седна на ръба и внимателно опря разтворената си длан до бузата ѝ.

— Боли ли?

— Дейвид!

— Накарах те да млъкнеш, нали? Ето така се случва винаги, когато объркана нещастна жена бъде най-сетне обладана от истински мъж. А какво стана с нашия облог?

— Това беше чиста случайност, порив на плътта, грешка или по-скоро неволно отклонение...

— Сериозно? — подсвирна Дейвид. — Значи ще се наложи да продължа с убежденията си.

— Мъжкото ти самочувствие е задоволено, нали?

— Забрави самочувствието. Имаш ли представа колко изненадан вид придобиваш, когато... Нека го наречем, достигаш екстаза? Или по-

точно, когато аз ти помогнах да го достигнеш?

— Неволно отклонени! — повтори Челси и го изгледа с подчертано недоволство.

Той въздъхна и погали гърдите ѝ през завивката.

— В такъв случай в името на науката ще се наложи да продължим...

— Не съм взела никакви предпазни мерки — обади се Челси.

Стреснат, Дейвид се отдръпна.

— Трябваше да се досетя — смръщи той вежди. — Твърде увлечен бях снощи. Искаш ли да отскоча до най-близката аптека?

Челси го изгледа замислено.

— Не зная. Спомням си как един от приятелите на баща ми се шегуваше, че носел „чорапи под душа“ и останалите виеха от смях. Неприятно ли е?

— Не, не съвсем, но предпочитам да те усещам напълно. Да зная, че между нас няма нищо.

Думите му предизвикаха определени картини в съзнанието ѝ и тя трябваше да признае, че топли вълни заливат цялото ѝ тяло.

— Струва ми се, че съм съгласна — промълви накрая.

— Искаш ли да прибягна до други алтернативи? С всичките им плюсове и минуси?

— Не. Ще отида при моя гинеколог.

— Как се казва той?

— Той ли? И дума да не става за мъж! Маги Смит е всичко друго, но не и мъж. Тя е лекарка и на Джорджи. Не я ли помниш? Помогна да се роди прекрасното бебе на семейство Малори.

— Спомням си я, разбира се. Беше ми излетяло от ума. Жена лекар, така ли? Искаш да кажеш, че щеше да направиш същите тези сцени в приемното и пред всеки друг мъж лекар?

— Вероятно не — призна честно тя. — Но ти! Ти си нещо друго и го знаеш чудесно.

— А ти знаеш ли, че и досега ме разнасят с пълна сила из болницата? Превърна ме в легенда...

— Струва ми се, снощи доказа, че в това има известна доза истина.

— Като Развратник първа категория, така ли?

Челси усети как ръката му, милвайки раменете ѝ, постепенно слиза надолу и спира над гърдите ѝ.

— Не — усмихна се тя смутено. — Като Дейвид, Развратник номер едно.

Колкото и странно да бе, стана му много приятно.

— А ще опишеш ли моята мъжественост в някой от следващите си романи?

Тя опита да придаде нерешителен израз на лицето си, но не успя и се разкикоти.

— Не, докато не се уверя, че това не е било случайно.

— Кога ще успееш да посетиш Маги? — въздъхна тежко.

— Ако смяташ да продължаваме с експеримента, най-добре е да пристъпваме към работа час по-скоро. — Дейвид обърна поглед към тавана, изпълнен с благодарност. — Какво ще кажеш за презервативи до срещата ти с Маги?

— Имам ли избор?

— Не, никакъв. Но затова пък имаш мен.

— Какво дочаках! — възкликна Челси безпомощно и извърна лице на другата страна.

— Не можеш да отречеш, че от време на време издаваше онези съблазнителни звуци и стенания...

— Защо не опиташ да се въздържаш известно време от словесни коментари?

— Къде е най-близката аптека?

Когато пръстите му за пореден път я откриха и помилваха, тя само въздъхна:

— Защо непрестанно дразниш човека? Не е редно един мъж да го прави толкова често.

— Не оказваш кой знае каква съпротива — отговори Дейвид и се усмихна, целувайки я. — Аз пък си мислех, че мъжете могат да бъдат заместени от технически средства.

— Не и засега — отговори Челси и плъзна ръка по корема му. Усетила как мускулите му се стягат и продължи: — Може да съм сравнително лесна, но не съм проста.

Този път той навлезе в нея властно и решително и тя проследи по изражението му чувствата, които го вълнуваха в този момент.

— Колко си красив, Дейвид! — възкликна Челси и търсейки по-голяма близост с тялото му, се изви като дъга.

— Искам да чувам стенанието ти, Челси — помоли той и тя се подчини...

През тези два дни те се отдадоха на чувствените си пориви още три пъти. Героите на нейните романи се представяха по-добре, но тя никога не е била убедена, че това е реално.

— Харесвам корема ти — възхищаваше се Дейвид. — Почти толкова, колкото и дупенцето ти.

— Ти също имаш с какво да се похвалиш — отговори тя и отправи поглед към определена част на тялото му.

Зашеметен, той усети нов прилив на възбуда.

— Истински развратник си! — заключи Челси през смях.

— Не мисля, че подобна квалификация се връзва с образа ми на консервативен потомък на Източното крайбрежие.

— Днес пред очите ми ти се разви и се превръщаш в истински калифорниец. Доста бързо напредваш! — неочаквано Дейвид изруга. — Какво ти става? — попита Челси.

— Нямам чорапи — тъжно съобщи той. — Вероятно ще се наложи да си отида до вкъщи. Утре рано сутринта съм дежурен и задължително трябва да поспя. Чака ме и среща с персонала, на която трябва да се явя подготвен.

— Ако искаш, мога да ти напиша няколко думи.

— Сигурно можеш да пишеш и за това как да се лекува атрофия на крайниците без хирургическа намеса.

— Какво мислиш за акупунктурата?

— Това същото, при което мушкат игла или нещо по-обемисто на едно определено място ли?

— Ужасен си! Изобщо не се държиш сериозно. И да ти кажа честно, доктор Уинтър, имам намерение да понахапя врата ти и да ти кажа няколко думи на трансилвански. Тогава нищо друго няма да те интересува вече!

— Искаш отново да си легна, така ли?

Поне десет пъти се целунаха за сбогом.

— На всяка цена се срещни утре с Маги, обещавай ми.

— За нищо на света няма да попреча на едно научно изследване!

Следващите няколко седмици, за своя огромна изненада Дейвид установи, че се е пристрастил към ласките и докосването до Челси. Докато шофираше, неизменно държеше ръката ѝ. Ако гледаха телевизия заедно, той никога не можеше да каже за какво е ставало дума във филма.

— Имаме нужда от дозата си, Челси — промърмори един ден в болницата по време на следобедно дежурство.

Не се бяха виждали два дни. Дори започна да се пита дали цялата тази работа не става твърде сериозна. За първи път му се случваше да изпитва толкова силно чувство.

Дългите зимни вечери в Бостън, твърде силната конкуренция между колегите там, задушните събирания — всичко това му се струваше на светлинни години далеч в миналото. Само децата му липсваха страшно, пък и се тревожеше доста за тях. Никак не му се искаше да получат язва на стомаха в резултат на натиска, на който положително бяха подложени. Единственото, което желаше, бе да са щастливи и да се радват на живота, така както сега му се радваше собственият им баща.

Една вечер, докато вечеряха заедно и държеше ръката ѝ в своята, той сподели с Челси тревогите си.

Тя искрено се зарадва, защото той рядко говореше за живота си в Бостън.

— Тук също има сериозна конкуренция, Дейвид. Просто животът не изглежда така труден, благодарение на този мек климат и на океана, който се плиска отгатык задния ти двор. Всичко наоколо е като на пощенска картичка.

— И темпът на живот е някак по-спокоен... Дори болните в спешното отделение не изглеждат толкова зле. Много от хората тук са консервативни и сковани, но по съвсем друг начин.

— Разкажи ми за медицинското си образование.

— Побърквах се от учене.

— Значи си амбициозен победител във всичко, така ли?

— Това просто е част от играта.

— Да си лекар има и своите положителни страни.

— Права си. И твърдо вярвам, че четирите години в университета, двете — в медицинския факултет, едната — стаж и близо петте — специализация не са отишли напразно. А упоритата работа, тя не свършва със специализацията. Така върви до края на живота ти. Повечето лекари, които познавам, заслужават доходите си. Отнасят се съвсем сериозно към професията и проблемите на пациентите си. Изтръпвам като си помисля, че общественото медицинско обслужване може да бъде въведено и тук, в Щатите.

— Напълно съм съгласна, че основният принцип на обществото ни — работи упорито, усъвършенствай се и възнаграждението неизменно ще дойде — не бива да се нарушава. Имам чувството, че премахне ли се доброто възнаграждение, и качеството на обслужването ще спадне.

— Чудесно казано! — възхити се Дейвид. Тя просто бе изразила с думи дълбокото му убеждение. — А сега, след като разрешихме този важен проблем, уточни ли кога ще вечеряме с момчетата?

— Няма да бъдат само Анджело, Морис и Делбърт. От Сакраменто пристига и една моя приятелка. Писателка е и се казва Синтия Райт. Преди време живееше в Сосолито, но после се премести. Всеки път, когато идва на гости, се разридава от мъка, че е напуснала това място. Едва ли не всеки две седмици има нужда от своята доза, наречена Марин.

— И тя ли е отчаяна като мен, когато ми липсва моята доза, наречена Челси?

— Да, но при нея е малко по-различно.

— Устата ли е като теб?

— Не разчитай много на това, докторе!

— А приличате ли си?

— В интерес на истината, един приятел на Синтия, писател от Ню Йорк, заяви, че според него си приличаме като сестри. И двете онемяхме. Изненадата ни се изтълкува като обида и решихме, че няма нищо лошо в това.

— А как са задните й части? Няма дупе, което да се сравни с твоето.

— Едва ли мога да ти кажа някакви подробности по този въпрос. Това, за което мога да гарантирам, е, че е способна да ти подари плетени чорапи за рождения ден.

Синти, както бързо установи Дейвид, беше като ураган. Хвърли му твърде смущаващ поглед и бутна в ръцете му бутилка шампанско. Беше дребна като Челси, с тъмна коса и искрящи очи. Беше много забавна и Дейвид с нетърпение очакваше да настъпи пълна лудница.

И тя не закъсня. Чу я да казва на Челси:

— Не трябваше да се изнасям оттук. Мислиш ли, че и мен ще ме огрее, ако взема да вися в болниците на Сакраменто? Той е страхотен, Челс — сетне Синтия сниши глас и Дейвид доближи ухо до вратата. Долови само нещо, свързано с дебелиите пръсти и големите пръсти на краката...

Неочаквано Челси се засмя весело...

— Добре, Синти. А сега да видим наставленията на Сара за вечерята.

— Но този път аз поемам грижата да сложим всичко на масата, и то — топло. Спомняш ли си онзи път, когато забрави да донесеш основното ястие?

Освен Анджели, Морис и Делбърт се появи още един мъж. Казваше се Джон Санчес, журналист.

— Поддържа криминалните и еротични рубрики на вестника в Марин — обясни Синти на Дейвид, докато представяше госта. — Обикновено е безопасен и се държи разумно, като изключим това, че отказва да носи жълтия пуловер, който му подарих за миналата Коледа.

— Здравейте — поздрави Джон Санчес и се здрависа с Дейвид. — Имам един проблем и Челси каза, че можете да ми помогнете. Играете ли шах?

Дейвид, който очакваше да поискат от него медицински съвет, широко се усмихна.

— Бях много добър, преди сивите ми клетки да започнат да умират.

Джон натъпка лулата си с тютюн.

— Миналата година за рождения ден Челси ми подари книга за начинаещи шахматисти. Ето защо положително сте по-добър.

— Заповядайте на масата — подкани всички Морис. — Имаме четирийсет и пет минути за хапване. След това започва покерът. Делбърт има нужда от пари, за да върне дълговете си. А ти скъпа —

обърна се той към Челси, — имаш вид на жена, която е намерила най-сетне подходящ противник.

— Не съм боксьор — срязва го Челси.

— Е този път не се получи — продума Джон, докато дърпаше от изгасналата си лула.

— Не си спомням, той обичаше ли конните надбягвания? — обади се Делбърт.

— Струва ми се поизтощен, Челси — намеси се и Анджели. — Нали не го пресилваш?

— Още бира? — обърна се домакинята към всички около масата.

— По-добре шампанско — настоя Синтия.

Джон Санчес вдигна очи и помоли:

— Направи Чи Чи, Челси. Искам да пия за здравето на майка ми.

— Джон! — предупредително извиси глас Синтия. — Майка ти ще те напляска, ако разбере, че не преставаш да мърмориш заради стоенето ѝ на игрището за поло!

— Тя наистина умира за тази игра — отбеляза журналистът, като не откъсваше очи от издутия жълт пуловер на Синтия.

— Да не виждам страстни погледи, докато сме край масата — обади се Морис.

Синтия и Джон отидоха в кухнята да донесат десерта. Когато излязоха от там Синтия се обърна към Челси:

— Донеси апарата си, Челс. Имаме нов номер.

— Тъмните очила ли? — попита Дейвид.

— Точно така.

Челси изпълни поръчението и щракна няколко кадъра.

— Знаеш ли, никога досега не съм срещал човек на име Санчес с руса коса.

Джон напълни отново лулата си.

— Въпрос на гени — обади се той между две кълбета дим. — В интерес на истината, бил съм и бикоборец.

— Ами, да — додаде Синтия. — Той най-вече се занимава с борба с крави.

— Признай си, Джон — подкани го Челси. — Освен, че веднъж опита да удариш кучето си с градинското гребло, посягал ли си на друго живо същество?

— И жестоки, и несправедливи! — въздъхна Джон. Сетне се обърна към Дейвид. — Имате ли нещо против да поиграем шах, докато тези тук се унищожат един друг на покер?

— И дума да не става! — обади се Делбърт решително.

— Искам да прибера парите на доктора. Като го гледам обаче как следи с поглед Челси, тази вечер няма да е на ниво.

— Преди да започне кръвопролитие, нека напишем на Сара нашите оценки на вечерята. Средната оценка за прекрасната енчилада с пиле, тако, домашно приготвения доматен сос и пържения боб е девет и половина.

Предвижданията на Делбърт се сбъднаха и към десет часа Дейвид отпадна от играта. Към единайсет, с надъвкана лула, го последва Джон. Той само повтаряше от време на време, че много по-лесно би преглътнал унижението, ако бе паднал на шах. Синти и Челси се бореха с бутилка бяло вино и когато Делбърт им показва фул и прибра почти половината от чиповете им, само се изкикотиха.

— Синти ще остане да спи при теб тази вечер, нали? — попита Дейвид, когато половин час по-късно гостите се заприготвяха да тръгват.

— И ти се натъжи, нали?

— Позна.

— Спасен си от Джон Санчес. Тези двамата записват на видео всеки филм, който има по света, и прекарват дни и нощи пред екрана.

Дейвид я прегърна и целуна връхчето на носа ѝ.

— И само това ли правят пред телевизора?

— За това ще трябва да ги попиташ сам. Моите устни са запечатани.

— Лично ще се погрижа да е така — рече Дейвид и я притисна още по-силно към себе си.

— Имаш доста самодоволен вид — подхвърли Елиът на приятеля си, един ден в плувния басейн.

До Коледа оставаше една седмица и навън бе топло и слънчево.

— Челси е най-трудно предвидимата жена на този свят — отвърна Дейвид. — Кълна ти се, че се караме точно толкова, колкото и се обичаме. Едно обаче е сигурно — никак не скучаем.

— Джорджи ми разказа как Маги след прегледа на Челси ти се обадила с подробен доклад за състоянието ѝ.

— Да, такова нещо никога не може да ти се случи в Бостън.

— Жалко. На мен също ми даде отчет за Джорджи, когато за първи път я изпратих на преглед. Кога пътуваш?

— След три дни. Ще бъда отново сред студа, снега и всички останали смразяващи кръвта обстоятелства. Струва ми се, че кръвта ми се е поразредила. Не вярвам тази година изтерзаното ми тяло да има сили да направи снежен човек с децата.

До снежен човек така и не се стигна. Един ден, преди да отлети за Бостън, му се обадиха в болницата.

— Не мога да повярвам, че болницата е единственото място, където човек може да те открие, Дейвид...

Доктор Уинтър гледаше втренчено телефонната слушалка, сякаш тя бе изключително рядко срещано парче месо, което най-неочаквано се е изправило в чинията и я напуска със спокойни стъпки.

— Маргарет?

— Ами кой друг, скъпи? Смах ли чувам при теб? Нима имате време за това на тези толкова сериозни места, болниците?

— Не забравяй, че тук е Калифорния, Маргарет — подчерта той строго на бившата си съпруга. — Обаждаш се да питаш кога излита самолетът ли? Децата как са? А мама и татко?

— И да, и не, скъпи. Честита Коледа, Дейвид. Ние с децата сме тук, в апартамента ти. Портиерът ни пусна да влезем. Кога се прибиращ?

Дейвид стисна очи за миг. Картини на пълна катастрофа заплуваха в парализираното му съзнание.

— Дейвид?

— Предай на децата, че ще бъда при тях след няколко часа. Предполагам вече си се настанила удобно.

— Съмняваш ли се?

— Поздрави децата — промълви той и стоя със слушалка в ръка като замръзнал още известно време.

— Не ви ли е добре, доктор Уинтър?

Дейвид мълчаливо гледа Елза няколко минути, преди да отговори:

— Какво? А, да. Нищо ми няма. Само дето се чувствам като термит, който всеки миг ще бъде унищожен, или дори като кучето на Джон. Какво става?

— Докараха едно момиченце с порезна рана на крака. Паднало е от велосипеда си. За детето се грижат в момента. Доктор Фелсън иска да видите майката. Жената е в истерия и има нужда от дипломатичния ви подход.

Следващите два часа Дейвид нямаше свободен миг да се обади на Челси. Когато най-накрая се откъсна от болните, в дома ѝ никой не отговори. Той тихичко изруга и затвори. Имаха уговорка да вечерят в седем в нейния апартамент. Това бе последната им вечер заедно, преди заминаването му за Бостън. Спомни си коледния подарък, който ѝ бе приготвил — издание на книгата на Дебрет от 1935 година, което бе открил в един антикварен магазин. Тежеше близо четири килограма.

Сети се, че я беше оставил, обвита в червена празнична хартия на масичката в дневната. Трябваше да си спял, за да не я забележиш...

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Здравей, татко.

— Здравсти, тате.

Гласовете прозвучаха сдържано; децата, застинали от притеснение, го наблюдаваха втренчено. Дейвид почувства познатия прилив на дълбоката си обич към тях. Бяха пораснали, променени, а не ги беше виждал само шест месеца.

— Здравейте, хлапета — изрече той с едва забележимо трепване в гласа. — Няма ли да прегърнете любимия си татко?

Тейлър се втурна напред, пътьом хвърли поглед към майка си, позабави ход и накрая просто отвърна на прегръдката. Тя наскоро бе навършила седем, а Марк, доколкото го познаваше баща му, изгаряше от нетърпение да навърши девет, за да поддържа дистанцията от цели две години между себе си и сестричето. Тейлър беше висока, на ръст почти колкото брат си, и приличаше на Дейвид. Марк бе взел чертите на Маргарет, имаше дребен кокал, светлокестенява коса и сини очи.

— Здравей, сине! — повтори Дейвид над главата на дъщеря си и протегна ръка да го прегърне. За пръв път, откакто се бяха родили, той долови липсата на спонтанност и дори сърдечност. Е, навярно това бе нещо естествено. В края на краищата бе минало немалко време, откакто напусна живота им.

— Полетът хареса ли ви, деца?

— Да, татко — отвърна Тейлър. — Стюардесата ми даде три пакетчета фъстъци.

— Две, от които тя върна обратно — намеси се Маргарет Уинтър. Сетне кимна към Дейвид. — Изглеждаш в добра форма. Вървете да седнете, деца. Не забравяйте, че се намираме в апартамент и не бива да вдигате шум. Не трябва да безпокоим другите наематели.

— Добре, мамо — каза Марк. — Хайде, Тейлър, ела.

— Това наистина е апартамент, но аз държа и мансардата. В твоите уста прозвуча, сякаш съм наел някакъв бордей — отбеляза Дейвид, като проследи как децата, подобно на дисциплинирани

пехотинци, се насочиха към дневната. Намръщи се, защото отсега можеше да предвиди, че рано или късно ще получат язва.

— Но ще се съгласиш с мен, че не прилича и на онази стара къща на Бийкън Хил! — тя му се усмихна лъчезарно, за да поомекоти обидата, вложена в думите.

Навремето обичаше къщата, която след развода бе останала само нейна, естествено. Не каза нищо, само поклати глава, за да предотврати скандала.

— Защо пристигаш без предупреждение, Маргарет?

— Родителите на техните приятелчета решиха да прекарат коледните празници в Южна Франция. А аз си помислих, че би било хубаво да проверя как стоят нещата на място.

— Нещата? Искаш да кажеш как изглежда слънчева Калифорния?

— Ами, да. Доста добре изглеждаш, Дейвид.

— Ти също, Маргарет. Тази рокля много ти отива.

— Винаги си харесвал прилепнало вълнено трико.

Тази забележка сложи окончателен край на разговора. Дейвид само кимна и отиде в дневната.

— Татко — посрещна го Тейлър, — този подарък е много тежък. Книга е, нали? За кого е?

— За някоя си Челси — отвърна Маргарет. — Що за странно име!

— Странно ли? В какъв смисъл?

— Доколкото знам, така се нарича един от кварталите в Лондон. Не съм чувала да е име на човек.

Чудно, как успява да опошли всяко нещо, запита се Дейвид.

— Книга ли е, татко? — настоя момиченцето.

— Да, зелчице, ти позна. И по-точно книга за английските аристократични семейства.

— Значи за херцози, графове и принц Чарлз!

— Именно. Искате ли газирана вода, деца?

— Биха предпочели топъл шоколад, струва ми се. Тук обаче не открих нужните продукти — намеси се Маргарет.

— В газираната вода няма захар, Маргарет. Нека опазим зъбите им здрави. Елате, деца, заедно ще проверим с какво разполагам.

Тейлър и Марк тържествено го последваха в кухнята. Облечени са като същински подгответа, отбеляза Дейвид и му стана неприятно. Тейлър не пожела да пие от тенекиената кутия. Настоя да ѝ се налее в чаша, с три кубчета лед.

— Разкажете ми с какво сте се занимавали през тези шест месеца — подкани ги баща им, като се настани при тях край масата. За Бога, рече си, нима се чувствам тъй неловко пред собствените си деца!

Десетина минути малчуганите се надпреварваха да изреждат купища събития.

— Естествено — заключи Марк накрая, — мама не позволи да участвам в пиесата. Беше твърде плебейска.

Милостиви Боже, помисли си Дейвид, та той дори произнесе съвсем правилно думата! Хвърли поглед към часовника на стената. Показваше шест.

— Иска ми се да ми разказвате още — заяви бащата, като се изправи. — Всички заедно ще отидем да вечеряме в Клиф Хаус. Ресторантът е страхотен. А от прозорците ще видите много тюлени. Вървете да се измиете. Тръгваме след петнайсет минути.

— Звучи интригуващо, татко — отбеляза Марк.

Не, поправи го наум Дейвид, звучи обещаващо. „Интригуващо“ се употребява, когато някой ти досажда с тъпи разсъждения.

Оставаше да се оправи с Маргарет.

— Имам само една стая за гости, Маргарет — рече направо, щом влезе в дневната. — При децата ли възнамеряваш да спиш?

— Не, ще използвам канапето.

— А защо да не си вземеш стая в хотел? Мога да се обадя, ако искаш.

— Не, тук ще се чувствам чудесно.

Осъзнал поражението, Дейвид поклати глава.

— Трябва да се обадя по телефона, а и да отменя някои ангажименти. Извини ме.

Прозвуча трети, после четвърти сигнал... И накрая:

— Ало!

— Здравей, Челс, Дейвид се обажда. Лоши новини, нещастие, бедствие дори, като изключим децата, разбира се.

— Добре, давай.

— Днес следобед Маргарет долетя заедно с децата. Сега са тук, при мен, и не мога да се измъкна. Довечера едва ли ще мога да дойда. Съжалявам.

Челси погледна романтично подредената маса.

— Аз също — изрече с въздишка. — Поне няма да заминаваш, а и ще мога да се запозная с децата ти.

— Така е. Ще видя как да го измисля.

— Дейвид?

— Да?

— Никога няма да познаеш какъв е коледният ти подарък!

— Ти пък едва ли ще успееш и да повдигнеш твоя!

— Огромна червена папийонка, която се връзва на кръста? Или може би ябълка...

— Тази година не — засмя се той. — Виж, догодина — може би. Или пък за рождения ти ден, макар да не знам кога е. Утре ще ти се обадя, Челс.

Челси замислено остави слушалката. Непредвидена изненада значи... Запита се защо ли Маргарет бе пристигнала без предупреждение. Забрани си да проследи по-нататък тази своя мисъл, настани се удобно и взе последния роман на Дороти Гарлок. Спомни си колко се смяха с Дороти в Ню Йорк на заглавието и какви невероятни асоциации бяха предизвикали думите. Книгата е страхотна, каза си тя някъде към полунощ, когато я завърши. И за да не се отдава на мислите си, се зарови в историята на медицината, която бе изровила за доктор Сейнт, героиня на нейния роман за Сан Франциско...

Не може да се каже, че вечерята имаше успех, рече си Дейвид, когато се приготи да си ляга. Децата се бяха държали сковано, но той си даваше сметка, че трябва да бъде по-търпелив. Споходи го мисълта, че формалната любезност бе възприета норма на поведение по време на брака му с Маргарет. Дали пък и за себе си трябваше да приеме епитета „надут пуяк“? Самодоволен, безчувствен... Що се отнася до Маргарет, тя се бе държала любезно, дори мило на моменти. И все пак щеше да бъде трудно да живее с нея, докато... Докога всъщност? Не я беше попитал колко смята да остане. Много хубаво би било, продължаваше да си мисли той, ако се върне в Бостън и ме остави да

прекарам остатъка от ваканцията с децата. Взе решение още на следващата сутрин да обсъдят въпроса.

Само дето не му се удаде възможност.

По време на закуската Маргарет внезапно обяви своя собствен план.

— Дейвид — рече тя, — днес оставям децата на твое разположение. Трябва да свърша куп неща. Съгласен ли си?

Какво ли имаше да върши тя, озадачи се Дейвид, ала не каза нищо.

— Естествено — бе лаконичният му отговор.

Умислен, бащата дояде палачинките в чинията си, обмисляйки програмата за деня. Маргарет, която от известно време се бе затворила в банята, се появи в невероятно добра форма.

— Тръгвам — обяви тя. — Наех кола, Дейвид, тъй че не се налага да ме разкарваш насам-натам. От вас, деца, очаквам да слушате баща си. Обещавате ли?

— Да, майко.

— Да, госпожо.

Тя го целуна, но Дейвид само кимна и излезе.

Той погледна децата си. В този момент можеше да преброи дните, прекарани с тях насаме, на пръстите на едната си ръка. И осъзна, че няма и най-малка представа как да постъпи, какво да им предложи. Е, време бе да са научи да бъде баща.

Заведе своите бостънски подгответа в музея „Де Йънг“ на Голдън Гейт Парк. И след три часа реши, че на него самия му е много по-забавно, отколкото на тях. Децата заявиха, че не вкусват храна от заведения за бързо хранене, защото била „боклук“, и той ги поведе към рибарския кей да хапнат нещо прясно.

Бодваше от салатата от скариди със зареян към залива поглед. Мерна привързаните лодки и го осени прозрение. Ами да, ще предложи на децата да излязат с лодка!

— Чуйте ме, деца, искате ли следобед да отидем на разходка с моята лодка?

Тейлър погледна брат си. Между двамата протече безмълвно кратко обсъждане.

— Ще ни бъде много приятно, татко — отвърна Тейлър.

Толкова приятно, колкото ако ви бях предложил жива сепия, рече си Дейвид.

Челси, отекна в съзнанието му и той се усмихна. Тя обичаше да управлява лодка в морето. Мислено отпрати молитва да не е поела друг ангажимент, помоли децата да го извинят и отиде да ѝ се обади.

Идеята бе приета с възторг и трийсетина минути по-късно Дейвид вече прекосяваше с колата Голдън Гейт Бридж.

Облечена с тромавия моряшки екип, Челси отвори вратата. На лицето ѝ грееше широка усмивка, която леко се пропука, когато зърна двете деца. Разходка с лодка значи, рече си наум. Той да не би да се е побъркал? Та децата бяха издокарани като за модно ревю!

— Здравейте — каза тя, като отстъпи крачка назад. — Заповядайте. Аз съм Челси.

Децата влязоха, сетне спряха и се обърнаха.

— Аз съм Тейлър.

— Аз съм Марк.

— А аз съм Дейвид.

— Аз пък нямам думи. Хайде, елате да седнете. Какво да ви предложа за пиене?

Челси го стрелна с дяволит поглед и влезе в кухнята. Докато се суетеше с чашите, чу гласа на Тейлър:

— Татко, тя има петно на джинсите!

— Петното е отзад — добави Марк, същински защитник на точността в изразяването.

Дейвид без малко да простене. Погледна децата си, погледна ги с трезви очи и осъзна, че едва ли биха могли да се качат в открита лодка в това нелепо облекло. Той самият бе в не по-малко неподходящи дрехи. Панталони и спортно яке!

— Джинсите ѝ са много тесни — произнесе се Тейлър. — Мама казва, че момичетата изобщо не бива да носят прекалено тесни дрехи. Те не са...

Прекъсна изречението на средата, когато Челси се върна в дневната.

Трябваше да изчакам, помисли си домакинята, като се усмихна на себе си. Струваше си да чуе докрай лекцията за прекалено тесните дрехи и мнението на великата Маргарет по въпроса. А на всичкото отгоре, отбеляза отново наум, джинсите ми не са прекалено тесни.

— Познавате ли баща ми? — попита Марк, като отпи малка глътка безалкохолна бира и крадешком огледа жената с буйна черна коса, щръкнала на всички посоки.

— Да — отвърна тя с блеснали очи. — Мисля, че го познавам поне малко.

— Откога познавате баща ми? — попита Тейлър.

— Не по-дълго от познанството ми с Торкемада — отвърна Челси.

— Торке... Кой? — рече Марк.

— Един човек, прочут със склонността си да задава въпроси — отвърна Челси.

— О! — възкликна Марк.

Ако това дотук можеше да се нарече разговор, сега определено настъпи гробна тишина.

За да разсее напрежението, Челси отново се обърна към Марк:

— Този Торкемада, ако не му допаднали отговорите, които получавал на въпросите си, изтръгвал ноктите на човека — и тя разпери пръсти. — При мен не би му провървяло, както виждаш.

— Гризете ли си ноктите? — попита Тейлър. В тона на гласчето й към отвращението се примесваше неподправен интерес.

— Само ако ме ядосат. Всъщност налага ми се дълги часове да тракам по клавиатурата, тъй че ги поддържам съвсем къси.

— Секретарка ли сте? — видимо ужасена продължи да разпитва момиченцето.

Челси вирна брадичка. Досадна малка снобка, помисли си тя. Видът на Дейвид издаваше обзелото го смущение.

— И какво, ако съм секретарка, Тейлър?

Момичето разбра, че е обидила възрастен човек и побърза да мине в отстъпление.

— Мама твърди, че дамите не работят.

— А какво ще кажеш за господата? — настоя Челси.

— То е различно — вметна Марк.

— Защо?

Дейвид се покашля. Вече безкрайно съжаляваше, че си бе наумил да приведе в изпълнение тази налудничава, обречена на неуспех идея. Преди да успее да сложи край на неловкото положение, Тейлър старателно допълни:

— Баба Уинтър казва, че за една лейди е най-добре да остави съпруга си да се грижи за нея.

Всемогъщи Боже, помисли си Челси, та това звучи като изтъркан запис! Ама че досадно!

— На колко години е баба Уинтър?

— Стара е — обади се Марк.

— Косата ѝ е сребриста — уточни Тейлър.

— Предполагам, това е някакъв оттенък на синьото — рече Челси.

— Синкава е.

На Челси ѝ се прииска да пийне чаша вино.

— Вие секретарка ли сте? — повтори въпроса си момичето.

— Ама че си упорита!

— Ужасно е да нямате джентълмен, който да се грижи за вас — отбеляза Марк. — Къщата ви обаче е хубава.

Време е да се намеся, реши Дейвид при този последен изблик на детинска откровеност.

— Челси е дама, деца, и не е секретарка, тя пише романи. Тоест книги. Това звучи ли приемливо? — добави накрая с известна остра нотка в гласа.

Два чифта ококорени детски очи се впиха в Челси.

— Истински книги ли? — попита Тейлър.

— С твърди корици и картинки? — изстреля Марк.

— А има ли секс? — последен се обади Дейвид.

— Има и думи, и заглавия — отвърна Челси и прихна да се смее.

— Значи затова татко ви е купил...

— Това е изненада, Марк — побърза да го прекъсне Дейвид.

Деца, помисли си Челси минута по-късно. Каква невероятна среща.

— А сега, деца, трябва да ви кажа, че и три минути няма да издържите в лодката. С тия обувки ще се изпързаяте от палубата. Както виждам, и баща ви ще има не по-малки затруднения. Чуйте какво ще ви предложи. Сосолито е интересно място за разходка. Можем да обиколим магазините, да нахраним чайките и да се натъпчем със сладкиши.

Очите на децата се обърнаха към Дейвид.

— Според мен ще бъде чудесно.

Погледаха пристанището с ферибота, обиколиха магазинчетата за сувенири, накрая нахраниха и чайките.

— И тъй, Дейвид — спря го по едно време Челси, — дай ми някоя от твоите кредитни карти. Ние с Тейлър ще влезем в този бутик, а ти, скъпи, можеш да заведеш Марк на пазар. Ще струва скъпо, но все пак ти нали си джентълмен, а всички ние се нуждаем от грижи.

И двете деца като че ли се колебаеха как да реагират.

— Дейвид — добави Челси тъкмо преди да се разделят, — нещо по-непретенциозно, ясно ли ти е? — и добави към Марк: — Да караш лодка е мръсна работа, но все пак някой трябва да я върши. Хайде, Тейлър, тръгвай с мен. Ще се срещнем тук точно след час!

Тейлър се изкиска, като се видя в огледалото. Беше облечена в прани джинси, фланелка с надпис „Сосолито“, а на мъничките ѝ крачета имаше розови маратонки.

Колко скъпо струва да придобиеш небрежно непретенциозен вид, рече си Челси, като изписа името на Дейвид върху талона от кредитната карта.

— Какво ще кажеш, Тейлър?

— Според мен — отвърна момиченцето напълно сериозно — това не би се харесало на мама.

— В такъв случай можеш да оставиш тези дрехи у дома. Готова ли си да направиш една обиколка заради баща си?

На другия ден следобед Маргарет пусна бомбата. Тъкмо се бяха върнали от Чайнатаун и децата се оплакваха, че ги болят краката от дългото изкачване и спускане по хълмовете. Дейвид съжали, че беше оставил маратонките им в дома на Челси. Видът на Маргарет бе изряден и безупречен както винаги.

— Деца — рече тя, — искам да си отидете в стаята и да подредите пъзла, който ви купих.

— Изпълнителни малки войничета — отбеляза Дейвид, когато братът и сестрата безмълвно се изнизаха.

— Просто са послушни. И такива трябва да бъдат всички деца.

— Сигурно си права — с досада въздъхна Дейвид. — Но ми се струва, че не са така жизнени, както преди.

— Ти пък какво право имаш да даваш оценки? Да не си очаквал, че ще ти се хвърлят на врата от радост? В края на краищата прекарваше у дома твърде малко време.

Как му се прииска да ѝ отвърне със същата хапливост, ала в думите ѝ откриваше и немалко истина. В желанието си да стои далеч от жена си беше пренебрегнал и децата.

— Радвам се, че отношението ти към тях се е променило, и то към по-добро... — продължи след минута Маргарет с неочаквана деловитост.

— А ти какво очакваше, за Бога? Та аз ги обичам!

— Това е напълно естествено — отвърна тя, този път с почти непривична нежност.

Дейвид я изгледа замислено и се намръщи.

— Добре тогава. Казвай какво си намислила.

— Той е действащ генерал от армията. Искam да взема самолета за Хонолулу, за да го видя.

— Какво?!

— Става дума за генерал Нейтън Монро. Запознахме се в Бостън на едно празненство. Много мил мъж е, вдовец, и аз искам да прекараме няколко дни заедно. Затова доведох децата тук, при теб.

Държи се като дете, което очаква позволение от родителите си, безгласно отбеляза Дейвид, втренчил поглед в бившата си жена. Да не би да смяташе, че би ѝ отказал, ако беше научил за плановете ѝ по телефона, преди да пристигне?

— Това е чудесно — рече той, за да не проточва неловкото мълчание. Генерал значи! Ама че работа! Представи си как собствените му деца лазят на лакти, след това се упрекна, че не бива да допуска подобни нелепи мисли.

— Колко дълго смяташ да останеш в Хонолулу?

Със смесица от учудване и неверие забеляза как по страните ѝ плъзва руменина. Реакцията ѝ възвърна отдавна забравен спомен. Преди да се оженят, я беше поканил да прекарат заедно една седмица на Кейп Код. Май и тогава се бе изчервила по същия начин. И също като сега бе казала „да“.

— Всъщност — невъзмутимо продължи Маргарет — ние с Нейтън смятаме да останем в Хонолулу не повече от седмица, след което ще бъдем няколко дни на Мауи. После ще вземем самолета за Вашингтон и там ще прекараме няколко дни с дъщеря му и сина му. Надявах се, че няма да възразиш децата да ни придружат до Вашингтон.

— Сега разбирам — промърмори Дейвид. — Нямам нищо против, естествено.

— Ако ти наистина нямаш нищо против, бих искала да се запозная с тази тъй наречена Челси. Марк спомена, че за пръв път среща подобна жена. Тейлър ми каза, че пишела книги. Как мислиш, подходящо ли е те да общуват с подобен човек? Да не би държането ѝ да е прекалено... калифорнийско?

— Какво точно имаш предвид?

— Е, не знам дали ще мога да се изразя съвсем точно — свирамене Маргарет. — Като се има предвид, че е родена и израснала в Калифорния, човек е склонен да я свърже с определен тип поведение. Нали там са хипитата, наркотиците и всички подобни... отклонения.

— Но, Маргарет, тези неща отживяха още през шейсетте!

— Не е нужно да ми повишаваш тон, Дейвид. Ако теб не те е грижа какъв човек представяш на децата, то за себе си не мога да кажа същото, дори напротив. Много важно е в тази възраст да не бъдат излагани на лошо влияние.

В първия миг той не можа да реагира. Просто седеше и я гледаше. Накрая заяви:

— Челси Латимър не ти е никакъв тип, Маргарет. Ако искаш да знаеш, тя е много сърдечна, общителна и колкото и странно да ти се струва, има невероятен талант.

— Какви книги пише?

— Големи исторически романи — никак безучастно отвърна Дейвид. Сетне се усмихна. — От онези с пъстрите корици, изпълнени с приключения, романтика и потайни заговори.

— Всемогъщи Боже! — стресна се Маргарет. — Още в първия момент името ѝ ми се стори познато! Натъквала съм се на нейните книги... Ако това изобщо могат да се нарекат книги! — и нервно потръпна. — Не спадат към книгите от рода на биографиите на Чърчил, ако не се лъжа.

— Имаш право. Освен това нейните се продават много по-добре — не се стърпя Дейвид. — Романите ѝ са не само добре написани и исторически достоверни, но представляват същински произведения на ескейпизма. И на всичкото отгоре се четат с огромно удоволствие.

— Да, наистина... — Маргарет се извърна към прозореца и подхвърли през рамо: — Ако не ме лъже паметта, ти не одобряваш жени, които са... Как да ги наречем... Независими, които сами се грижат за себе си и не се нуждаят от мъжка закрила. Учудвам се, че се срещаш с подобна жена.

Настъпи мъчителна, макар и кратка пауза. Наистина ли съм говорил такива глупости, питаше се Дейвид. Инстинктът за самосъхранение го предпази от прибързан отговор.

— Значи тя печели добре? — отново поде Маргарет.

— Не зная колко печели. Не е моя работа да се бъркам в тези въпроси, ала смея да кажа, че в това отношение няма от какво да се оплаче.

Докъде ли ще свърши всичко това, запита се безгласно. И много скоро съумя да проследи странния обрат в мисленето на Маргарет...

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Познаваш ли семейство Уинстън-Барнет? — попита Маргарет, като се извърна и отново го погледна.

— Разбира се — рече Дейвид. — Ако не се лъжа, господин Уинстън-Барнет... Май малкото му име беше Андрю... е брокер на Уол Стрийт — кимване от страна на Маргарет го накара да продължи: — Има син и дъщеря. Но защо питаш?

— Дъщеря му, Андреа, в момента живее тук, в Сан Франциско.

— Е, и?

— Както знаеш, навремето учехме заедно в колежа Васър. Тя е вдовица, но когато почина, съпругът ѝ я остави добре осигурена. Би било много мило, струва ми се, ако я посетиш.

Дейвид опита да си припомни как изглеждаше Андреа преди десетина години. Висока, чисто скандинавски тип, със светлоруса коса и светлосини очи.

— Мисля, че си я спомням — бе лаконичният му коментар.

— Тя, разбира се, не пише книги и въобще не се занимава с неща от този род, но все пак имате нещо общо и то е много важно. Произходът, Дейвид. Преди няколко месеца случайно ми призна, че много би се радвала да те види. След смъртта на съпруга ѝ тя възвърна моминското си име.

— Сигурно ти е струвало доста усилия да провериш всичко това.

— Тя е много изискана, Дейвид, истинска дама е — додаде Маргарет, като полагаше усилия да не избухне.

Не беше лесно да се справиш с мъж като Дейвид. Особено откакто напусна Бостън. Не ѝ беше приятно да усеща, а и да се бори с тази непредсказуемост. Което бе още една причина да бъде благодарна, че Нейтън е очарователно предсказуем във всяко свое действие.

— Не се съмнявам, че това, което твърдиш, е самата истина, Маргарет. Но честно казано, намирисва ми на смяна на брачните партньори.

— Съпругът ѝ загина при самолетна катастрофа. И съвсем не става дума за смяна на съпрузите.

— От къде на къде ще иска да се срещам с нея тогава?

— Тя винаги ти се е възхищавала — произнесе Маргарет с хладен тон, който трябваше да подсказва, че тя самата съвсем не одобрява идеята. — Както вече споменах, финансово е независима, също като своята... приятелка.

— Остави това, Маргарет. Андреа изобщо не ме интересува. Така беше преди, така е и сега. Доколкото си я спомням, изглеждаше темпераментна колкото риба, прекарала половин година на дъното на фризера.

— Тези неща не са ѝ по вкуса — рече Маргарет. Страните ѝ отново леко поруменияха, този път не от смущение, а от гняв. — Ако съм те разбрала правилно, имаш предвид секса.

Дейвид не се стърпя и гръмко се засмя.

— Дано не си ме представила като някой сексманиак!

— Смятах, че си надживял тези глупости още преди години. Поне с мен се случи така.

— Не че съм ги надживял, както се изрази — през смях вметна Дейвид. — Просто отказвах да се боря с своята упоритост. Между другото би ли ми казала на колко години е твоят генерал? Той може би се е отказал от секса, а?

— За твоє сведение — със свити устни процеди бившата съпруга, — Нейтън е истински джентълмен. Безкрайно внимателно се отнася към моите собствени чувства и при това съвсем не е стар.

О, Маргарет, помисли си Дейвид, без да отмества очи от нея, ние с теб наистина объркахме живота си. А на глас изрече рязко, за да приключат темата:

— Искрено ти желая да ти провърви с него. А що се отнася до мен, много съжалявам, но Андреа Уинстън-Барнет няма за какво да се тревожи — и добави, като леко докосна ръката ѝ: — Ти направи каквото можа, но аз действително не проявявам интерес към нея.

— Сигурно тази жена, Челси имам предвид, ти предоставя секс колкото поискаш.

— Нима не забелязваш побелелите ми коси! — подхвърли той, за да не задълбава излязлото на повърхността противоречие.

— Досещам се за причината — с отвращение рече Маргарет, като се отдалечи. — Щом като очевидно интересът ѝ към теб не е свързан с парите ти, тя трябва да е от онези разпуснати същества, които спят с когото им падне.

— Каква странна фраза — отвърна Дейвид, усетил ръцете му неволно да се свиват в юмруци. Забеляза, че Маргарет се готви да излее още куп обиди и затова побърза да я прекъсне: — Имаш ли нещо против да оставим тази тема? Децата сигурно отдавна вече са привършили с пъзъла.

— Щом така искаш...

И рязко тръгна към вратата.

— Маргарет! — повика я той. Жената се обърна. — Случвало ли се е да ти хрумне мисълта, че съм сексапилен? Поне понякога било ли ти е приятно да се любиш с мен?

— Да — със същия тих глас отвърна тя. — И на втория въпрос, да — след което отново се обърна и излезе от стаята.

Такъв е животът, рече си Дейвид, дяволски труден да го проумееш...

Доктор Харолд Латимър остави слушалката и се вгледа в жена си.

— Имам чувството, че нашето малко момиче този път здравата е хлътнало — рече той, като поклати глава.

— Дейвид Уинтър е чудесен човек — отвърна Мими. — Искан ми се всички заедно да дойдат за Коледа. Челси не си е идвала у дома цяла година.

— Чудя се дали би дошла, ако не бяха му натресли децата тъй неочаквано.

Все още под властта на спомените си от Париж, Мими направи опит да възпроизведе характерното за галите свиване на рамене.

— Кой знае? — произнесе замислено. Смръщи се неволно, сетне отново сви рамене.

Доктор Латимър посегна към телефона.

— На кого ще се обаждаш, Хари?

— Ще звънна в една фирма за доставка на храна по домовете. И ще поръчам истинско коледно угощение за Челси и компания.

Съмнявам се междувременно да се е научила да различава коледна пуйка от коя да е обикновена птица.

— Виж, Хари — обади се отново жена му след приключване на разговора с магазина в Марин, — мога да осигуря два билета до Лондон например, стига само да кажеш.

— Нека сме наясно — избоботи докторът, — там наистина също говорят английски, само дето не го приказват както трябва.

— В такъв случай остава Хавай! — обяви Мими.

Хари Латимър се бе научил достойно да понася пораженията. Макар че празникът бе наближил, той не таеше и най-малката надежда, че местата в самолета са продадени. Мими винаги успяваше да осигури самолетни билети — дори в последния момент за нея все изравяха някакви резерви.

Челси пусна слушалката върху вилката и за няколко мига остана втрещена в празното пространство. Първата ѝ среща с децата на Дейвид не бе минала блестящо. Коледа за нея открай време означаваше смях и веселие, а не две деца с безизразни лица, седнали на ръба на канапето, втрещени в нея, като че ли тя е злата вещица от „Вълшебникът от Оз“, твърдо решена да омагьоса баща им.

Същия следобед, когато по куриер получи часовник кукувичка, вързан с огромна червена панделка, и бележка, че коледното угощение за четирима ще бъде доставено навреме, тя тъй гръмко се разсмя, та се наложи куриерът да се покашля, за да ѝ напомни, че очаква бакшиш.

— Джорджи — викна в слушалката няколко минути по-късно, — бас държа, няма да повярваш какво са намислили моите родители този път!

— Като се има предвид колко добре ги познавам, Челс, трябва да е нещо скандално — отвърна Джорджи. — Хайде, разправяй.

— Часовник кукувичка и коледно угощение за мен, Дейвид и децата, което ще пристигне напълно готово! Все пак не ми е ясно как да тълкувам часовника с кукувичката.

Приятелката ѝ пусна най-великодушния си смях.

— Това решава въпроса с първия ден след Коледа, драга — отбеляза тя. — А не искаш ли да доведеш цялата тайфа на вечеря в

нощта преди празника? Елиът сигурно ще приготви всичко необходимо.

— А ти няма ли да заминеш при вашите?

— Януари сме определили за месец на пътешествията.

— Ще вдигнат къщата нагоре с краката — произнесе се Елиът същата вечер, когато Джорджи му съобщи новината. — А може би не — поправи се след миг. — Май този път греша.

— Ще ми кажеш ли защо?

— Децата на Дейвид, мила. Те са толкова сковани, толкова предпазливи, че човек се чуди дали се случва да се сбият поне помежду си.

— Ти познаваш ли ги?

— Да. Дейвид ги беше довел да разгледат болницата. Бяха облечени като за детско ревю. Държат се толкова вежливо, че накрая човек се изнервя.

— Ами майката? Мисля, че се казваше Маргарет...

— Бившата госпожа Уинтър е отлетяла за Хонолулу да прекара една кратичка ваканция с някакъв господин генерал или поне така ми каза Дейвид. Звучи повече от вълнуващо.

Джорджи замислено се вгледа в огромната порция, която Елиът току-що ѝ бе сервирал.

— В такъв случай Челси остава единственият непредсказуем фактор, не мислиш ли?

— Храни се — механично я подкани Елиът. — Навярно се питаш дали децата на Дейвид ще успеят в нейно присъствие да се придържат към обичайната скована любезност.

— Интересна тема за размисъл — заключи Джорджи.

Късно следобед в навечерието на Коледа Челси прекосяваше с колата Голдън Гейт Бридж. Седалката до нея бе отрупана с подаръци.

За разлика от всеки друг път в момента не обмисляше своите сюжети. Беше изоставила своя герой, Сейнт, заслепен от експлозията в някаква леярна, а героинята, Джулиана, държеше главата му в скута си.

Престана да гризе нокътя на палеца си поне колкото да си плати таксата за преминаване на моста.

— Весела Коледа — пожела й служителят от будката.

— Коледа, да — рече тя и кимна към подаръците до себе си. Не беше виждала нито Дейвид, нито децата му от онзи следобед преди два дни и се питаше как ли се справя той. По телефона й се бе сторил в сравнително добро настроение, особено откакто Маргарет бе отлетяла за Хавай. Освен това, помисли си с дяволита усмивка, изглежда му е мъчно за мен; израз на това бе най-тъжният глас, с който никога до този момент не й бе говорил.

На нея също й бе мъчно. Май твърде много привикнах към него — като към наркотик. Подобно пристрастяване не беше типично за характера й, тя не привикваше към нищо, а какво оставаше към човек, и равносметката в момента й подежда потискащо.

Челси навлезе в алеята, зърна ланцията на Дейвид, паркирана на тротоара, и се погледна в огледалото. Беше въоръжена до зъби, ако облеклото можеше да се оприличи на въоръжение, а вместо амулет бе сложила своята любима сива шапка. По този начин поне косата й не стърчеше както обикновено.

— Страхотна съм — уведоми тя отражението си. — И нямам петно на дупето.

Погледът на Дейвид потвърди собствената й преценка. Що се отнася до нейната реакция, бе готова тутакси да го прегърне и да го целува, докато изпадне в безсъзнание, ала се въздържа и каза само:

— Здравсти.

— Здравей — приветства я той и леко я целуна по устните. — Изглеждаш великолепно. И толкова сладко ухаеш, че на човек му иде да те изхруска.

Нейният изразителен поглед накара тялото му да реагира мигновено.

— Челс! — предупредително рече той и бързо се извърна.

Тя завари Тейлър и Марк точно както си ги бе представляла — сковани като оловни войничета на ръба на канапетото. Поздравиха я любезно и тутакси млъкнаха.

— Ако обичаш, бяло вино, Елиът — прошепна тя още щом домакинът я прегърна. — Започни с една чаша, после навярно ще поискам цялата кана.

— Ще се отпуснат, Челс — увери я Елиът. — Просто бъди каквато си. Ако се държиш естествено, никой не е в състояние да ти устои.

Въоръжена с чаша бяло вино, Челси се присъедини към Дейвид и децата.

— Татко ни заведе в болницата — рече Марк.

— Там мирише — обади се и Тейлър. — Много забавно.

— И аз мисля така — каза Челси. — Наскоро бях там и баща ви се погрижи за мен.

— Беше труден пациент — обясни Дейвид. — Оспорваше всяка моя дума, противеше се, крещеше...

— Божичко! — възкликна момиченцето, ококорило очи.

— Наистина ли сте постъпили така с баща ми?

— Той съвсем не е светец, Тейлър. Упорит е като магаре, ако трябва да бъда съвсем точна.

— И преди се е случвало да сбъркаш, Челс — нежно я погледна Дейвид. — Помниш ли?

— Всъщност не — въздъхна тя. — Беше отдавна.

— Какво има предвид татко, Челси? — попита Марк.

— Да ти кажа право — заговорнически се наклони тя към момчето, — баща ти предложи да се обзаложим. За жалост се възползва от неведението ми, ала резултатът все още съвсем не е окончателен.

— Дори не знаей за какво говори — поде бащата и след миг скочи на крака да посрещне Джорджи, която — вярна на рядкото си умение да уцелва подходящия момент — влезе при тях в дневната, понесла на ръце мъничкия Алекс.

— Олеле! — ахна Тейлър, омаяна от тая гледка. — Толкова сте красива!

А аз каква ли съм, зачуди се Челси. Вещица със стръкчета спанак, стърчащи между зъбите?

— Благодаря — усмихна се Джорджи на момиченцето. — Ти си Тейлър, нали? Марк? Добре дошли у дома. Името ми е Джорджи.

— Смешно име — рече Марк.

— Имаш право. Това пък е Алекс — и тя се приведе, за да могат присъстващите да зърнат личицето на малкото същество сред пелените.

— Много е мъничък — рече Тейлър.

Алекс, в изблик на желание да се изяви, сграбчи пръста ѝ и се усмихна съвсем по бебешки — някак разсеяно, с шарещи насам-натам очи.

— И мен все с това ме изненадва — отвърна Джорджи. — И ме плаши, да ви кажа право. Все ме е страх да не го изпусна.

— Теб майка ти сигурно те е изпускала да паднеш на главата си — обърна се Марк към сестра си.

О, bravo, помисли си Челси. Значи има моменти, когато се отърсват от ореола на деца светци.

— Известно ли ти е, че Джорджи е прочут фотомодел? Появява се и по телевизията.

— Наистина ли? — малката затаи дъх от вълнение.

— Наистина. Искаш ли да подържиш Алекс, Тейлър?

— И ще си представяш, че си една от трите мъдри... феи — додаде Челси.

— На този номер дори аз не бих се хванала — отвърна приятелката ѝ.

— Вечерята е готова — обяви Елиът от вратата. — Вложил съм цялото си кулинарно умение, да знаете. Надявам се всичко да ви хареса.

Марк погледна сестра си, след което неочаквано изтърси:

— Вие ли сте приготвили вечерята, господине?

— Да, Марк, правилно си разбрал.

— Но мъжете не се занимават с подобни неща — намеси се Тейлър.

— Ще чуем ли още някой проникновен цитат от баба Уинтър? — попита Челси.

— Да — не отстъпи момичето. — Задължение на жената е да създава уют в къщата и да управлява прислугата.

Елиът изгледа приятеля си с крива, почти неприязнена усмивка, а Дейвид, обладан от желанието да запуши с памук малката уста на дъщеря си, притеснено смотолеви:

— В Калифорния не е точно така, деца. Тук мъжете и жените не си делят задълженията... И така е по-забавно.

— Пък и не умираме от глад — додаде Джорджи. — Хайде, заповядайте в трапезарията. Отивам да сложа Алекс в леглото и след

минутка се връщам.

— В състояние ли си да проумееш всичко това, Дейвид? — засече го Челси, когато изчакаха децата да минат пред тях, преди да влязат в трапезарията.

— Опитвам се да разбера какво изобщо проумявам. Колкото и странно да ти се струва, нямам спомен майка ми да е била тъй непоколебима в схващанията си за света.

— Бил си момче... не момиче.

Дейвид следваше линията на собствената си мисъл.

— Май ще трябва да се вслушвам в онова, което казва Тейлър. Пък и може би няма да е зле жената да носи хляба.

— Половин хляб, драги. Просто за да олекне на съпруга.

— Както при пощадените от язвата ли?

Тя само го дари с най-невинната си усмивка, а Дейвид простена тихо, поставил ръка на талията ѝ. Тъкмо да я плъзне по-надолу и изруга, дръпна стола и ѝ помогна да се настани на мястото си. Челси долови смеха на Елиът.

Марк се колебаеше дали е редно да похвали един мъж, че е приготвил вкусни ястия. От смущението го измъкна баща му с думите:

— Страхотно е, Елиът. В соса има боровинки и орехи, не греша, нали?

Марк реши, че може да си позволи не по-малък възторг. Баща му разпозна съставките, следователно това бе правилната линия на поведение, допустима за всеки изискан бъдещ джентълмен.

— Така е — додаде момчето. — Сосът наистина е страхотен.

— Благодаря на всички ви — кимна домакинът. — Тейлър, ти искаш ли още лимонада?

— Не, сър — отвърна детето, полузаспало от обилната храна.

— Ами тогава да вървим оттатък — предложи Джорджи. — Ще опитате от пунша на Елиът — този път в два варианта — и ще отворим подаръците си.

Уискито в пунша за възрастни може да накара да затанцува и слон, рече си Челси след първата чаша. Погледна децата и видя как са приковали очи в подаръците.

— Крайно време е — каза тя и измъкна пакетче с името на момичето. — Това е от мен. А този е за теб, Марк.

Зърна как Тейлър понечи да разкъса опаковката, след което се спря, макар и с усилие на волята, и започна бавно-бавно да развързва панделката.

Ще трябва да се намеся, рече си тя. Усети се, че е стиснала зъби, докато детето отвори кутията.

— О! — възкликна момичето.

В ръце държеше пухкаво мече панда и не можеше да откъсне очи от него. На късата шийка бе вързана бяла папийонка, на която бе прикрепен плик. Тейлър въпросително погледна към Челси.

— Вътре има билети за зоологическата градина за другата седмица. Да видиш истинските панди. Докарани са тук от Китай, но няма да останат дълго.

За огромна нейна изненада Тейлър стана от стола си, дойде при нея и я целуна по бузата.

— Никога досега не съм получавала мече. Благодаря.

— Това може само да ме радва, Тейлър. Твой ред е, Марк.

Марк изпищя от радост; едва ли имаше друго по-подходяща дума, с която можеше да се опише реакцията му. С благоговение гледаше бейзболната бухалка и ръкавица с автограф на Тод Хатауей, брата на Джорджи.

— О, татко! Мили Боже! Погледнете!

— Брат ми Тод — обясни Джорджи — е питчър в отбора на Оукланд Ейс. Поръча да те поздравя от негово име и някой път да те заведе да поиграете заедно.

Личицата на децата сияеха от щастие. Челси усети погледа на Дейвид. Извърна се, съзря предназначенията само за нея нежност и преглътна мъчително.

— Ти удари голямата печалба, Челс — рече той и я придърпа на пода до себе си.

От Дейвид Челси получи своя Дебрет и изписка също като Марк.

— Досега винаги съм ходила по библиотеките и съм гълтала застоялия прах — рече тя, тъй очарована от придобивката си, че целуна Дейвид право по устата. Долови неизречения протест на Тейлър и мигом се отдръпна. — Благодаря ти, Дейвид. Прекрасен подарък. А що се отнася до твоя — продължи с по-тих глас, — ще трябва да изчакаш да останем насаме.

Дейвид простена.

— Вечерта мина блестящо — рече той доста по-късно, когато я изпрати до колата ѝ. — Благодаря ти, че си се сетила за децата.

— Удоволствието е изцяло мое — отвърна тя и вдигна очи към него.

— Много скоро отново ще имаш повод, надявам се — додаде Дейвид, като я взе в обятията си. Целуна я бавно и нежно, въздъхна от изпитаното удоволствие и отново с въздишка, този път на съжаление, я пусна. — Достатъчно трезва ли си да се прибереш здрава и читава?

— Ако не успея, то ще се дължи на еротичните ми помисли, а не на пунша.

— Не искам да забравиш тези свои мисли, любима — целуна я отново и я настани в колата.

— Очаквам ви утре у дома на предварително поръчаното угощение. Не давай на децата нищичко за ядене. Вкуснотии сигурно ще има колкото за цял батальон.

Няколко минути по-късно Дейвид натовари в своята кола две видимо доволни от празненството деца. Когато ги сложи да си легнат, Тейлър го погледна с огромните си кръгли очи.

— Видях те да целуваш Челси, татко.

— Аз също — обади се Марк от своето легло.

— Коледа е — рече Дейвид. — В празничната нощ всички трябва да сме изпълнени с доброта и щедрост.

— Но ти я целуна продължително, татко! — настоя дъщерята.

— А аз видях как бе сложил ръце върху... задните ѝ части, но после Джорджи ме бутна да не гледам от прозореца.

— И проверявах дали има петна, тъй ли?

— Татко!

— Добре де, на всичките ви въпроси отговорът е „да“. Целунах Челси. Аз много я харесвам.

— Ще се ожениш ли за нея, татко? — попита Марк, като подреди бейзболната бухалка и ръкавицата до себе си.

Бащата примига.

— Много си харесвам пандата — обади се Тейлър.

Ако двете малки дяволчета можеха да бъдат купени, помисли си Дейвид, Челси сложи добро начало тази вечер. А на децата каза

напълно сериозно:

— Ако искате да знаете, съмнявам се, че тя би се съгласила да се омъжи за мен.

— Не е възможно!

— Та ти си най-добрият на света, татко!

Най-добрият в сравнение с кого? — почуди се той, като целуна дъщеря си за лека нощ.

Изправи се, след което приближи до леглото на Марк и се наведе да целуне и него.

— Вижте какво — промърмори на излизане, — нека засега не обсъждаме такива сериозни въпроси. Честно казано, нямам и най-малка представа какво ще се случи.

Тъкмо преди да затвори вратата, чу гласа на Тейлър:

— Чудя се дали мама ще се омъжи за генерала...

— На мен не ми харесва — отвърна Марк.

Кого ли не харесваше момченцето, запита се Дейвид, генерала или Челси?

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Рагуто беше превъзходно, Челси — произнесе се Дейвид, като се облегна назад в стола, сложил ръце на корема си. — Смъртността сред любителите на свинско сигурно нараства с всеки изминал ден.

— На мен също ми хареса. А на вас, деца?

— Беше вкусно също като вечерята на доктор Малори — каза Тейлър. — Благодаря.

— И тази ли вечеря е приготвена от мъже? — поиска да узнае Марк.

— Не, сър — отвърна Челси. — Това е достойният резултат от работата на изцяло женски екип. Не беше лошо, нали?

— Страхотно — рече Тейлър. Беше си взела пандата, която в момента седеше на собствен стол. Беше получила и име — Макенроу.

Челси изглежда добре нахранените си гости с усмивка, която се изкриви в гримаса щом погледна през прозореца. Тук, в Марин, валеше, и то на Коледа. По дяволите отиваха всичките ѝ планове да излязат с лодката...

— Боя се, че сме принудени да останем у дома — рече Дейвид.

— Това шега ли беше, татко? — попита Марк.

Бащата въздъхна.

— Всъщност... Не, Марк. Ей, деца, не искате ли да ви пусна някой филм на видео?

— Ние не гледаме телевизия през деня, татко — тъжно проплака Тейлър.

— Но днес е първият ден на Коледа! Можете да правите каквото пожелаете!

Дейвид настани децата пред телевизора, включи видеото и се върна при Челси в кухнята. За момент застана подпрян на касата на вратата, като наблюдаваше Челси. Беше облякла сиви вълнени панталони и кашмирен пуловер. Панталоните подчертаваха сексапилните ѝ форми.

— Предполагам, ще се съгласиш с мен — рече той, като я целуна по шията, в трапчинката под ухото. — През първия ден на Коледа всеки трябва да прави каквото си пожелае.

Челси почувства устните му и топла вълна обля цялото ѝ тяло. Ето че получи само лека целувка, а вече бе готова да му се отдаде. Обърна се бавно и го прегърна.

— Весела Коледа, Дейвид — вдигна се на пръсти и го целуна.

— Ти си в състояние да възпламениш и пън — въздъхна той след миг.

— Ама че си романтик!

— В момента е настъпил преходът между героя първа категория и героя втора категория. Понякога това води до погрешна интерпретация на най-дълбоките ми, най-искрени помисли и желания.

— В думите ти, Дейвид Уинтър, няма никакъв смисъл. Пък и чувствата на един пън едва ли биха могли да се изтълкуват погрешно!

Той я целуна по върха на носа, после я задържа за миг в обятията си, вкусвайки близостта и топлината ѝ.

— Снощи децата заявиха, че са ме видели да те целувам продължително, преди Джорджи да ги избута от прозореца.

— И ти как се измъкна?

— Не беше лесно, особено когато чух, че на всичко отгоре съм бил сложил ръце на... задните ти части.

— Мили Боже! — възкликна Челси и лекичко се отдръпна. — Ако правилно си спомням, вината беше изцяло моя. Непрестанно ми се иска да те погая. Или да те прилаская. Това, разбира се, се дължи на нашето научно изследване, ако не си го забравил.

— Не съм си водил бележки — рече Дейвид и я целуна по ухото. — Пък и от главата ми изхвъркнаха всички предварителни данни, които събрахме.

— Но, докторе! Забелязвам, че не си загубил първоначалния пламенен ентусиазъм — продума Челси, усетила мъжествеността му, притисната към корема ѝ.

— Татко, според теб може ли...

Той я пусна бавно, след което се обърна към сина си.

— Кажи, Марк.

— Аз... Извинете — заекна момчето. — Само исках чаша сок — отмести очи от баща си към Челси. — Вие пак се целувахте... — заяви

накрая.

— Да — отвърна Дейвид. — Правилно си забелязал. А Тейлър иска ли нещо за пиене?

— Не — виновно отвърна Марк.

Челси се запита от колко ли време момчето ги е наблюдавало, преди да се обади. Тя се стегна и изрече бодро:

— Не искам да изпуснеш филма, Марк. Ти върви в дневната, а аз ще ти донеса безалкохолна бира. Става ли?

Момчето кимна, ала погледът му остана търсец, несигурен. Челси въздъхна. Прави се, че нищо особено не се е случило, каза си тя.

Не й беше трудно да се държи мило и да бъде забавна през останалата част от следобеда, когато играха на обикновено преследване. Дейвид беше купил детския вариант и те играеха ту на него, ту на варианта за възрастни. Челси и Тейлър срещу „мъжкия“ отбор.

Оказа се, че момиченцето се справя превъзходно с въпросите за забавление, обичайното Ватерло за Челси. Спечелиха играта и вече водеха в резултата, когато изслушаха оплакванията на противниците си, че въпросите били много трудни, а и със зарове нямали късмет.

— Много си умна — рече Тейлър малко преди да се сбогуват.

— Звучи като присъда — засмя се Челси и разроши косата на детето. — А на всичкото отгоре е истина. Ти също добре се справи, малката.

— Марк ми каза, че вие с татко пак сте се целували, този път — в кухнята.

— Да, баща ти е много мил човек, когото всеки би искал да целуне.

— Марк каза също, че татко пак ви пипал... отзад.

— Напълно е възможно, струва ми се.

— Ще се омъжите ли за баща ми?

— Този въпрос, Тейлър, няма отговор или по-скоро аз не разполагам с отговора. Всъщност нямам и най-малка представа. Нямах нужда от палтото и ботушите. Вземи само пуловера. Според прогнозата утре ще грее слънце. Икаш ли да се повозиш на лодка?

Омъжи се за Дейвид, помисли си Челси трийсетина минути по-късно, когато вече седеше сама на канапето, втренчена в празния екран на телевизора. Челси Латимър Уинтър. Ч. Л. У. Престани, започваш да

откачаш! Какво, като ти се иска да го предизвикваш всеки път, когато си близо до него... Ще ти мине. По всяка вероятност няма да трае прекалено дълго. А може и да се проточи...

— О, я престани! Само глупости ти се мотаят из главата! — укори се Челси и се запъти към спалнята.

Грабна някакъв роман от Лора Паркър — оказа се „Роуз от долината на мъглите“ — и го препрочете да три след полунощ.

Успяха все пак да се доберат до лодката, прикрепиха кошницата с обяда да не се катурне и тъкмо преди да вдигнат платна, апаратчето за повикване в джоба на Дейвид тревожно записука.

Челси подскочи от уплаха.

Добре знаеше, че и на Дейвид му иде да изругае, но се сдържа заради децата. Усмихна се, макар и със стиснати зъби.

— Изчакайте да се обадя — сдържано помоли той. — Не вярвам да е нещо сериозно. Веднага се връщам.

— Това нямаше да се случи, ако беше дошъл в Бостън — отбеляза Марк.

— Така е — пропя и Тейлър. — На такова разстояние сигналът едва ли щеше да достигне.

И двете деца бяха облечени подходящо за разходката — с нещата, купени от Дейвид и Челси в Сосолито. А сега и двамата изглеждаха направо безутешни.

Челси прочисти гърлото си.

— Марк — прикривайки притеснението си, изрече тя, — слез долу и донеси малко хляб. Ще нахраним чайките, докато баща ви се върне.

Заниманието ги поразсея, ала когато Дейвид се върна, изражението му не вещаеше нищо хубаво.

— Станала е страхотна катастрофа на шосе сто и едно. Ще трябва да отида до болницата.

Сякаш предусетила неприятностите, Челси вече имаше план.

— Дай ми ключовете от лодката, Дейвид. Сама ще заведа децата на обещаната разходка.

По лицето на Дейвид премина сянка на нерешителност. Децата можеха да паднат през борда за няколко секунди и тази дребна млада

жена, макар и с известен опит в управлението на платноходка, едва ли щеше...

— Чакам ключа, Дейвид — настоя Челси. — Всичко ще бъде наред, не се тревожи.

— Моля те, татко!

— Челси знае всичко, татко.

— Грешите, тя знае всички трикове само в играта „Обикновено преследване“ — отвърна бащата, но все пак ѝ подаде връзката.

— Няма причина за безпокойство — увери го Челси, като му се усмихна. И го целуна.

Когато остави децата на борда на „Любима“ — такова име бе дал на лодката предишният ѝ собственик — Дейвид закри по кея, а зад гърба си чу решителния глас на Челси:

— И тъй, деца, седнете, моля. Предстои да преговорим основните правила.

Усмивка затрептя на устните му.

Когато пет часа по-късно излезе от спешното отделение, за да поеме глътка въздух, намери съобщение от Челси. Направили страхотна разходка и всички живи и здрави се прибрали в неговия дом. Тя самата щяла да остане при децата, докато той се прибере.

Доктор Уинтър спря пред дома си някъде към един след полунощ. Чувстваше се изцеден до краен предел. Постара се да не вдига шум и тихичко отвори вратата. Челси я нямаше в дневната. Въпреки умората не се сдържа и се усмихна. С усилие на волята най-напред провери как са децата, увери се, че спят дълбоко, и едва след това влезе в спалнята. Челси бе заспала наред леглото, напълно облечена, завита само с одеяло.

При тази гледка го обзе невероятно чувство на задоволство. По всяка вероятност подобно усещане датираше отпреди хилядолетия и спохождаше всеки мъж, който се връща при своята жена. Огромно бе желанието му да се любят, но честно казано, съмняваше се дали би се представил в най-добрата си форма, дори децата да не бяха тук.

Съблече се и се пхна в леглото до Челси. Ще остана съвсем малко, каза си той, после ще се преместя в дневната. Челси промърмори нещо насън, когато той я прегърна. Целуна я по тила и си повтори, че след не повече от пет минути ще се премести.

След две минути вече спеше дълбоко.

И не се събуди.

— О, Господи! Марк, Тейлър, вървете в дневната! Веднага, казах!

Дейвид с мъка отлепи очи и съзря пред себе си Маргарет. Стоеше на вратата на спалнята с пламнало лице, подпряла ръце на кръста, а изражението ѝ подсказваше, че присъдата ще бъде най-малкото смърт чрез обесване.

— Какво правиш тук? — попита той, като тръсна глава да проясни мозъка си.

— Тя какво прави тук, питам аз! — и заканително размаха показалец. — Да се пъхне в леглото ти, и то в присъствието на децата!

В първия миг Дейвид не успя да схване за какво говори тя, сетне почувства тялото на Челси до своето и застина. После звучно изруга.

Челси се събуди внезапно, всичките ѝ сетива бяха нащрек — което бе съвсем обичайно за нея. Най-напред осъзна, че до нея е Дейвид, и погали с поглед прекрасното му голо тяло, сетне възприе и присъствието на бившата госпожа Уинтър, запретила вратата в позата на родителя злодей, хванал пубертетите на местопрестъплението.

Това напомня фарс и следователно е направо комично, рече си неволната натрапница.

— Здравей, Маргарет — рече тя, като отметна коси от челото си. Не можа да потисне прозявката си. — Здравсти, Дейвид. Кога се прибра?

Домакинът се чувства като пълен, безнадежден глупак.

— Късно — бе лаконичният отговор. Понечи да скочи от леглото, ала осъзна, че е съвсем гол, и проговори: — Ще дойда след няколко минути, Маргарет. Ако обичаш, излез.

— Пътешествието, така да се каже, беше страхотно, Дейвид — уведоми го Челси, като опипа тялото му с поглед, когато той тръгна към банята. — Ти ни липсваше, естествено. От известно време се колебаех дали да ти го кажа, но ти си напълно гол!

— Зная — отвърна той, без да я погледне. Сграбчи слиповете, джинсите и ги нахлузи по най-бързия възможен начин.

Челси забеляза колко е разстроен и рече успокоително:

— Дейвид, аз съм напълно облечена. Няма причини да се притесняваш. Само защото Маргарет... Това преди малко беше тя, нали?

Челси направи гримаса. Не беше сторила нищо осъдително, нито пък Дейвид. Но защо той се държеше по този начин... Сякаш се чувстваше виновен, а отгоре на всичко дори се ядосва. На нея ли се сърдеше?

— Не забравяй да си сложиш дезодорант — процеди с възможно най-гаднярския си глас тя.

— Виж, Челс... — въздъхна Дейвид. — Не се бъркай. Стой настрана, така ще е най-добре. Ще се оправя сам.

— Няма с какво да се оправяш — викна тя подире му, ала той не ѝ обърна внимание. — Наистина няма... — добави сякаш на себе си.

Значи от мен се очаква да кисна тук в спалнята като някоя платена проститутка? Това са отживелици, драга! На проститутките се плаща, естествено. И престани да се смееш, сопна се тя на вътрешния си глас, който не преставаше да шепти колко фарсова е цялата ситуация.

Хвърли одеялото настрана и се вмъкна в банята. Десет минути по-късно, когато излезе с измити зъби, чисто лице и поомачкани дрехи, от дневната долитаха само тихи овладени гласове.

Мъжки глас, който не принадлежеше на Дейвид. Аха, рече си тя, генералът!

И без да губи минутка, влезе.

— Добро утро.

— Как смеете... — започна Маргарет с най-спокойния си глас, ала през стиснати зъби.

— Стига вече! — кресна Дейвид.

— Съгласна съм с теб. Приятно ми е, сър. Аз съм Челси Латимър.

Стройният слаб мъж с ниско подстригана прошарена коса се изправи и пое ръката ѝ.

— Името ми е Нейтън Монро. За мен е удоволствие.

Челси усети как Маргарет набира сили за нова канонада и побърза да я изпревари:

— Смятам, че достатъчно дълго стоях безучастна. Ако не си забелязала, Маргарет, децата са в кухнята и са наострили уши.

Държането ти е абсурдно, а на мен никак не ми е приятно да виниш Дейвид, задето е спал в собственото си легло, независимо кой му е правил компания. Щеше да си получиш заслуженото, задето си толкова досадна, ако наистина се бяхме занимавали с нещо пошло. Само че ако си беше направила труда да отвориш очи и да затвориш голямата си уста, щеше да забележиш, че съм напълно облечена. А сега искам да пия кафе. Приятно ми е, че се запознахме, сър.

След тези думи тя излезе с гордо вдигната глава и изправени рамене.

Марк и Тейлър бяха застинали като кукли наред кухнята.

— Здравейте, хлапета! — рече Челси и се насочи право към кафеварката.

— Мама е ядосана — рече Марк.

— Тя твърди, че сте разпусната жена — каза Тейлър.

— А генералът ѝ каза да си мълчи — добави Марк.

— А аз не искам да чуя нищо повече, докато не изпия поне половин чаша кафе. Ясно ли е?

Челси седна край кухненската маса и надигна чашата. Мисълта ѝ трескаво работеше, а тя самата кипеше от гняв, задето Маргарет разстройваше децата за нищо. Като си помисли човек, какво ли бе правила майка им с генерала? Да не би да са играли сантасе?

В кухнята влезе Дейвид. Имаше измъчен и нещастен вид.

— Безопасно ли е да се появя? — попита Челси и се усмихна накриво.

— Мама още ли е ядосана? — бе въпросът на Марк.

— Ще те откарам до вкъщи, Челс — уморено рече Дейвид.

— Искаш да избягаш, а?

Той спря поглед на лицето ѝ. Беше уморен, гневен заради абсурдността на ситуацията, а ето че и Челси ставаше досадна като Маргарет.

— Отговорът е „да“, ако държиш на хапливия тон.

Много внимателно Челси остави чашата на масата.

— Дейвид — внимателно произнесе тя, — моля да ме извиниш за хапливия тон, но аз наистина не съм в състояние сериозно да възприема този безсмислен скандал. Не можеш да ме отпратиш, защото после ще трябва да се върнеш с такси. Аз докарах децата направо тук, не помниш ли?

Чувството му, че се държи като глупак, се засили.

— Защо Маргарет се върна толкова рано? — поомекна Челси.

— В Хонолулу се запознахме с вашите родители, Челси — обади се генералът, като надникна в кухнята. — Изпращат ви най-сърдечни поздрави.

Ето, че картината се проясняваше. Челси отметна глава назад и се разсмя от все сърце.

— О, Боже! Горкичкият! На външен вид не ви личи. И все пак успяхте да оцелеете?

Генералът се усмихна. Хубава му е усмивката, отбеляза Челси.

— О, да — рече той. И отправи състрадателен поглед към Дейвид. — Безкрайно съжалявам за създалата се ситуация, доктор Уинтър. Маргарет още не е преодоляла разликата във времето, струва ми се. Сега ще я заведе в хотела. Моля ви, Челси, не си отивайте. Ние ще си тръгнем — и тъкмо преди да излезе, добави: — Според мен би било много хубаво, ако отидем заедно на вечеря. Ще се намери ли някой да остане при децата?

— Да — отвърна Челси. — Ще се обадя на Джорджи, Дейвид. Тя сигурно познава някой подходящ човек.

— Да, но... — обади се Марк.

— Ти трябва да успокоиш мама — обърна се Тейлър към баща си с удивителното прозрение на малка женичка. — Челси е права. Това си е абсолютно безсмислен скандал.

Генералът избухна в смях. Челси се засмя. Дейвид въздъхна дълбоко.

— Между другото, Челси — рече генералът, — пътувахме с родителите ви в един самолет. Отседнали са във „Фърмонт“.

— Всемогъщи небеса!

— По дяволите! — като ехо отвърна Дейвид.

— Татко!

— Татко!

— Май ще си потърся работа някъде в Малка Америка? — обяви Дейвид.

— Къде е това, татко? — поиска да знае Марк.

— В Антарктика. Зная го от нашата игра. Въпросите са от сините полета — онези, свързани с географията.

Както си седеше, Челси протегна крака, сетне ги кръстоса.

— За Бога, Дейвид, аз съм направо смаяна. Никога не бих се сетила.

— Прегледах някои от въпросите, преди да започнем играта.

— Татко — рече Тейлър, — изглеждаш ужасно уморен.

— Имаш право. Май ще си полегна.

— С Челси ли, татко? — попита Марк.

— Вижте, деца — смръщи чело Дейвид, — ще бъдете ли така добри да оставете стария си баща на спокойствие... поне за малко, а?

Челси избухна в смях...

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Рано или късно ще забравя тази вечер, мислеше си Челси и опитваше да е съсредоточи над вкусното „сол мение“ и варените картофи, поръсени с магданоз. Вечеряха в ресторанта на последния етаж на Банк ъф Америка. Както винаги изгледът към града бе великолепен, а обслужването — съвършено. Маргарет, която водеше в общи линии разговора, наложи толкова цивилизован тон, че Челси започна да се бои да не би когато си тръгнат от стискането на зъби да не може да разтвори челюстите си. А що се отнася до забележката на Марк, че е добре Дейвид да успокои Маргарет, тя се оказа напълно излишна — Маргарет бе най-спокойна от всички.

Едва когато привършиха с храната, Челси осъзна, че генералът, Бог да благослови добрата му душа, насочваше Маргарет към безопасни теми. За нещастие в този момент той помоли да бъде извинен за малко и напусна масата. Челси го изпрати с тъжен поглед и дори не усети ледените нотки в гласа на Маргарет при следващата ѝ реплика:

— Нали разбирате, госпожице Латимър, колко са впечатлителни децата?

— Всички са така до осемнайсетата си година, доколкото знам — подхвърли небрежно Челси. — И тъкмо тогава като по чудо започват да разбират от всичко. Особено първата година в колежа — тя винаги се отличава с най-мощни умствени възможности.

— Ето защо е много важно да бъдат под подходящо влияние, не сте ли съгласна?

— Само на тази маса виждам достатъчно хора, които могат да осигурят благоприятно въздействие върху вашите деца.

— Вероятно — в гласа ѝ се прокрадваха остри нотки. — Но Дейвид разбира какво искам да кажа.

— Това, което наистина разбирам, Маргарет, е, че светът е пълен с хора и деца, които чудесно се приспособяват към всякаква среда.

В този момент генералът се върна, но Маргарет не можеше да се спре. Чашката за кафе леко потреперваше в ръката ѝ.

— Запознахме се случайно със семейство Латимър, родителите на Челси — рече тя, правейки се, че иска да поведе общ разговор.

— Маргарет — намеси се генералът спокойно и покри ръката ѝ с длан, — Харолд и Мими са прекрасни хора.

— Той носи златни верижки и половината от изреченията на съпругата му са на гимназиален френски.

— О, не! — засмя се Челси. — Никога не го е знаела на такова ниво. Докато беше в Париж е попила няколко фрази. След посещението ѝ във Виена през това лято ще го замести с немски. А що се отнася до баща ми — добави тя с известно напрежение в гласа, — той е от хората, които се радват на живота, а в това число — и на златните верижки, с което не пречи никому.

— Те са изключително грижовни родители — обади се Дейвид. — Запознахме се, когато Челси постъпи по спешност в болницата.

В очите на Маргарет проблесна странна искра и тя неочаквано обяви:

— Ще отида до тоалетната.

Генералът, истински кавалер, стана, за да дръпне стола ѝ.

— Няма ли да дойдете с мен, госпожице Латимър? — попита тя от висотата на положението си.

Когато минаваше покрай стола на Дейвид, Челси се наведе и прошепна в ухото му:

— Сега вече ще извади тежкото въоръжение. Здравата ще се позабавлявам.

— Челси, бъди сериозна, моля те! — успя да промълви Дейвид.

Тя го изгледа продължително и преди да отмине, каза само:

— Надявам се, че сме над тези неща.

Дейвид тихичко изруга, допивайки кафето си. Келнерът се завъртя около масата, но Дейвид му даде знак, че нямат нужда от него.

— Челси е много чаровна жена — наруши мълчанието генералът. — Родителите ѝ също. А когато не се чувства заплашена и успее да забрави навиците си на сноб, Маргарет може да бъде приятна. С течение на времето обаче все по-често го забравя...

— Сигурно сте прав. Приятно ли прекарахте в Хонолулу? — попита Дейвид в старанието си да бъде любезен.

Почувствал се бе засегнат и подразнен от поведението на Челси. По дяволите! Положението беше сериозно, а тя се държеше така, сякаш участва в забавен епизод на някой от романите си.

— Да, много. Разбирам, че никак не е лесно да промениш отдавна установени навици на общуване с даден човек. Да погледнеш живота от различен ъгъл. Възнамерявам да се ожения за Маргарет. Ще живеем във Вашингтон. Сигурен съм, че ще ѝ хареса.

Дейвид впи тревожен поглед в лицето на генерала.

— А децата? — попита той и преглътна.

— Радвам се, че независимо от мотивите си, Маргарет ни остави за малко насаме. Не се безпокой за Челси. Тази млада жена ще се справи с Маргарет. Имам три големи деца, Дейвид и намирам, че твоите са чудесни. Не аз, а ти си техният баща. Ще успея да убедя Маргарет, че поне половината от свободното си време те трябва да прекарват с теб.

— Дано да имаш късмет — въздъхна Дейвид, впил поглед в остатъците от кафето на дъното на чашата си.

— Не мисля, че е въпрос на късмет. Струва ми се, че зает с работата си, така и не си успял да се научиш да постигаш при Маргарет онова, което ти е необходимо. А по-късно се е оказало, че вървите по различни пътища. Положително искаш да се виждаш често с децата си.

— Естествено — изстреля бързо Дейвид и тежко въздъхна. — Животът никак не е прост, нито пък лесен.

— Така е. Иначе щеше да е страшно отегчителен.

— Трябваше да участваш във Втората световна война. Много по-бързо щяхме да спечелим.

Генералът се засмя.

— Какъв хубав цвят е червилото ти! — казваше Челси в този момент на Маргарет.

Нарочно бе прекарала в кабинката повече от необходимото, за да не дразни излишно спътничката си, пък и да се овладее. По дяволите този Дейвид! Отново влезе в старата си кожа на скован консерватор! Не проявяваше никакво чувство за хумор!

Маргарет мълчеше и спокойно подчертаваше устни с червилото, на което Челси вероятно трябваше да се възхити.

— Господи! — въздъхна младата жена, погледнала случайно отражението си в огледалото. — По косата ми можеш да познаеш влажно ли е навън — направи отчаян опит да вчеше гъстите си къдри.

— Зная, че спиш с Дейвид — остро подхвърли Маргарет.

— Това е само един облог — отвърна Челси. — Става въпрос за научно изследване. За съжаление от твоето пристигане насам лабораторната ни работа сериозно пострада — след малко тъжно добави: — На практика тя беше прекратена — спомни си думите на Дейвид да бъде малко по-сериозна. Ама че проклетник! Когато я предупредят, знаеше как да се държи.

— Предполагам това ти доставя удоволствие.

В гласа на Маргарет не се долавяха нотки на лукавство и Челси смръщи вежди. Дали пък не прекали с язвителността и пренебрежителността си?

— Така е — отговори тя, неволно смекчавайки тона, когато срещна очите на Маргарет в огледалото. — Той е много сексапилен и приятен мъж.

— Дейвид, за разлика от повечето мъже — обади се Маргарет, след кратко мълчание — не си ляга с всяка срещната жена. Не ме напусна заради друга. И доколкото зная, ми остана верен до самия ни развод. Разделихме се просто защото вече не се интересувахме един от друг.

— Не мисля, че някога ще се омъжа — рече Челси, а сетне побърза да добави: — Не искам да критикувам никого, опазил ме Бог. Но отговорността е твърде голяма и аз, честно казано, не се чувствам склонна да се обвързвам с такъв ангажимент.

Маргарет й хвърли особен поглед, сетне упорито затърси нещо в чантата си и най-накрая извади пудриерата.

— Безпокоя се за децата си — каза тя след дълга пауза. — Не се съмнявам в думите ти, но трябва да знаеш, че ако Дейвид реши, че те иска, той непременно ще те спечели. Много силна воля има. Знаеш ли, че тази година той за първи път прекарва толкова време с децата?

— Подозирах.

— През последните две години на брака ни прекарваше все повече и повече време в болницата — избягваше мен, естествено. Но за съжаление това неизбежно означаваше и все по-кратки срещи с децата.

— Сигурно не ти е било лесно — обади се Челси.

— Дейвид постепенно се е променил — продължи бившата съпруга на доктор Уинтър и леко се намръщи. — Децата, естествено, не го усещат. Казват ми: татко каза това или онова и аз просто не мога да повярвам на ушите си. Вероятно промяната се дължи на въздействието на въздуха в Калифорния или по-скоро на познанството му с човек като теб — замълча за миг, сетне се обърна и погледна Челси в очите. — Държах се с теб отвратително, за което искам да се извиня. Децата много те харесват.

— Аз също ги харесвам — отговори Челси. — Ще се опитам да ги освободя малко от сковаността им, ако имам малко повече време с тях. Но съвсем не смятам, че това задължително означава опорочаване на съзнанието им.

— Сигурно си права. Тейлър ми показва дрехите си за ветроходство. Розовите маратонки са прекалено дръзки.

— Тейлър, а и Марк обещават да станат добри моряци.

— Радвам се. Много ми се иска децата да се забавляват. Мога ли да те наричам Челси? — след усмихнатото кимване на младата жена продължи: — Когато Дейвид ми каза с две думи какви романи пишеш, потреперих и изразих възмущението си, нещо, което той очакваше да направя. В интерес на истината, с голямо удоволствие чета исторически саги и съм чела няколко от твоите. Прехвърлят ме в съвсем друго време, със свършено различни проблеми, карат ме да вярвам, че е възможно съществуването на идеални отношения между мъж и жена. Разбираш ли несвързаните ми мисли?

— Но, да, разбира се! И знаеш ли, Маргарет, доста време съм била сляпа. Веднъж доста разпалено обяснявах на Дейвид, че жените не желаят да четат за мъже като собствените им съпрузи — с бирата, шкембетата и всичко останало... Но това не е вярно. Или поне отчасти, по-скоро вярно е онова, което ти каза преди малко. Много трудно е да съхраниш романтиката, когато си натоварен с всекидневните грижи — работа, семейство, развалени кранове на чешми и какво ли още не. Прочитането на един роман или гледането на филм подхранват естествената нужда на всеки човек за нежност и придават очарование на живота. О, я ме спри! — засмя се неочаквано Челси. — Започна ли веднъж, не знаей кога да спре.

— Напротив, много ми е интересно. За първи път срещам истински писател. Може би така нещата между нас се изясняват?

— Искрено се надявам да е така.

— Наистина ли не се любихте с Дейвид снощи?

— Спала съм като мъртва — засмя се Челси. — Той вероятно се е прибрал призори, и то съсипан от умора. Станала е голяма катастрофа на шосе номер 101. И в новините съобщиха. Имало е много пострадали — тя придаде на гласа си сериозност и деловитост, каквато вероятно Дейвид очакваше от нея. — Бях му казала, че ще остана при децата, докато се върне от болницата. Междувременно съм заспала. За нищо на света не бих се отдала на бурна и страстна любов, докато децата са в съседната стая.

Маргарет се засмя. Тя се изправи и приглади тъмносинята си прилепнала по тялото копринена рокля.

— Знаеш ли какво? — Челси вдигна глава. — Струва ми се, че тази вечер ще се отдам на бурна и страстна любов.

— Изобщо не се колебай, Маргарет!

— Странно — подхвърли Дейвид. — Имам чувството, че съм бил подложен на експеримент.

Маргарет заедно с генерала и децата бяха отишли в зоологическата градина и Дейвид седеше с Челси в една закусвалня за хамбургери на Маркет Стрийт. За да се чуят, трябваше почти да викат.

— Разбирам те, аз имам същото усещане — отговори Челси. — Но знаеш ли, според мен нещата се развиват в твоя полза. Същото важи и за Марк, и за Тейлър, и за Маргарет, и за генерала.

Дейвид отхапа от своя хамбургер.

— Когато Маргарет започна да се заяжда с теб, смятах, че вече всичко е загубено.

— Така или иначе не можехме да избегнем този обяд, да не говорим, че ни очаква още едно изпитание с майка ми и баща ми в „Хайят“.

— Ако толкова много харесват „Хайят“, защо не са отседнали в него?

— Прекалено е модерен — блеснаха закачливо очите на Челси.

— *Tres chic, naturellement, mais trop*^[1] — сви рамене с френски маниер.

— Звучи ужасно! — той се наведе напред през масата и улови ръцете ѝ в своите. — Какъв чудесен човек си, Челс! А в колко часа трябва да се явим при родителите ти?

— След около три часа — отговори тя и изпробва един от съблазнителните си погледи и то не без резултат. Дейвид пое шумно въздух.

След двадесет минути бяха вече в жилището на доктор Уинтър, а след още три — в неговата спалня. Само дрехите, захвърлени на земята, показваха откъде са минали.

— Дейвид! — прошепна тя, озовала се по гръб на леглото, обгърнала кръста му с крака. — Позата никак не ми се струва научна!

Той прокарваше нежно ръце по тялото ѝ. Челси се готвеше да каже още нещо, но в този миг усети как цялата се напруга от възбуда. Вплела пръсти в косата му, успя само да простене:

— Не мога да повярвам, че това се случва с мен...

В същия миг той потъна в нея и тя забрави всичко на света...

С невероятно усилие на волята Дейвид се въздържа и се отдръпна за малко. Доведе я до екстаз три пъти, наблюдавайки всеки път с огромно удоволствие изумлението, което се изписваше на лицето ѝ. Топлината на тялото ѝ го подлудяваше. Нищо вече не можеше да го спре. В мига, в който отново влезе в нея, усети, че целият се взривява. За Челси нямаше по-красива гледка от стегнатите му мускули и здраво стиснатите очи.

— Остана ли някаква сила в това нещастно мъжко тяло? — обади се тя, когато забеляза, че е дошъл на себе си.

— Никаква — промълви той и се взря в лицето ѝ. — Челси, никога досега не съм изпитвал подобно нещо.

— Съжаляваш ли?

— Не, плаша се. Имаш ли представа колко страхотна беше този път?

Лицето ѝ бързо се покри с гъста руменина.

— Успях ли най-сетне?

— Време ти беше. Наблюдавах те всеки от тези три пъти. Беше направо несравнима!

— Не ми се е случвало преди — забеляза тя смутена и изненадана. — Все си мислех, че такива неща стават само в романи като моите.

— Значи смяташ, че вече сме готови да публикуваме данните от нашето изследване? „Жена, която не устоява на Свръх любовник“, например. Или: „Една жена, която се отдава напълно“, „Една жена признава най-сетне, че страстта е реалност“.

— Добре! Съгласих се. Ти спечели. Но си мисля, че може би това е в резултат на дълги лишения.

— Чувстваш ли се лишена в момента?

— Ни най-малко. Чувствам се по-скоро на ръба на пресищането.

— Ама че израз!

Тя се опита да намери други думи, но той впи устни в нейните. Челси усети как пръстите му се плъзват към гърдите ѝ и спират върху зърната. Тялото ѝ потръпна в отговор.

После отново.

— А казваше, че си преситена! — промълви той.

Сенките в стаята се удължиха, полека-лека мракът изпълни и най-отдалечените кътчета.

— Боже мой! — възкликна Челси. — След трийсет минути трябва да сме в хотела!

Естествено, закъсняха.

— Бонбончето ми! — Харолд Латимър прегърна дъщеря си, задържа погледа си върху пламналото ѝ лице и попита: — Значи затова закъсняхте? Мими, крайно време е да поговориш с дъщеря си!

Челси изстена, а Дейвид си направи труда да изглежда поне смутен.

— *Bonjour*, Дейвид! — поздрави Мими и го целуна по бузата. — Седни и разкажи за белега на Челси. Между нас казано, разбира се.

— Мамо!

— Е, какво толкова? Животът е твърде кратък, за да се правиш на прекалено скромна. Какво ще пиеш? Искаш ли от това доста слабичко бяло вино? Келнер!

Дейвид наблюдаваше семейството и следеше подхвърлянето на шаги. Когато дойде и неговият ред, той съвсем сериозно обяви:

— Белегът е не по-голям от шест сантиметра. Ще може да носи бикини. Съвсем бегло го мярнах.

— Дейвид!

— Не бъди толкова сериозна, Бонбонче! — грейна Харолд Латимър. — Кога ще се взимате? Дейвид, трябва да знаеш, че вече си

мислех, че няма да се намери мъж, който да подхожда на моето малко момиче. Очевидно ти добре ѝ пасваш. Какво ще кажеш, Мими?

— Имам впечатление, че следи отблизо белега ѝ. Поне се надявам да е така.

— Престанете, наистина! — задави се Челси с виното. — Вие, двамата, няма ли да отскочите до Хаваите? Станали сте нетърпими и съвсем сте се разпуснали. Защо не кажете нещо за отпуската си? Но с прилични думи.

Настъпи кратко мълчание, по време на което двамата Латимър размениха многозначителни погледи.

— Погледнете само асансьорите — обади се Челси. — Сякаш са произведени през двайсет и пети век, не мислите ли, че...

— Челси — прекъсна я Дейвид и улови ръката ѝ в своята, — замълчи!

— О, небеса! — не се сдържа Харолд. — Тя наистина млъкна! Какво ще кажеш, Мими?

— Надявам се, че няма да забременее преди сватбата.

Ред бе на Дейвид да се задави с питието си. Нито той, нито Челси използваша каквито и да било предпазни мерки. Репликата на Мими му се стори като знак на съдбата. В същото време го обля чувство на задоволство и сигурност. Вдигна очи към Челси, но тя с безумен поглед търсеше келнера.

— Моля, донесете ми още една чаша бяло вино!

— Божичко! — възкликна само Мими.

— Чувствам се като пребита, смачкана и малтретирана по всякакъв начин — въздъхна Челси и се отпусна на седалката в колата на Дейвид.

— Не използвам нищо, Челси — рече той, като внимателно следеше движението, докато изкарваше колата от паркинга.

— Не си единствен — вметна Челси и прочете една молитва.

— Челси, не бихме ли могли...

— Моля ти се, Дейвид! Не знам. Не съм човек за тази работа, направо забрави! — тя се изхлузи надолу в седалката, докато не докосна таблото с колене. — Моля те, все едно, че не си чул приказките на родителите ми — те са въвн от реалния живот. Бракът е напълно нелепа работа. Изключено!

Дейвид успя да се включи най-сетне в натовареното движение на Маркет Стрийт и без да откъсва очи от пътя, съвсем безпристрастно заяви:

— Много хора го правят.

— И също толкова много хора са нещастни в брака си.

— Права си — та тя съвсем отблизо видя какво означава един развод! Всъщност не бе чак толкова страшно. Но разбираше, че жената до него е изплашена и неустановена, направо не знаеше какво да й каже. Ами ако беше забременяла? Дейвид преглътна притеснено. Изведнъж същността му на изследовател изплува и той твърдо реши следващата седмица да размисли трезво и да поеме нещата в свои ръце.

И защо ли пък да не се оженят? В същия миг дори му се прииска да е забременяла.

Не, не беше честно. В този момент нищо не му се виждаше достатъчно честно. Завладя го желание да я люби, последвано от раздразнение. Какво, за Бога, искаше тази жена? Съвсем не бе толкова млада. А той не беше за изхвърляне, в края на краищата. Нито бе дебел, нито пък плешив, а и беше прекрасен любовник. По дяволите, коя жена не би го поискала?!

Ама че глупачка!

---

[1] Tres chic, naturellement, mais trop. — Много шик, дори прекалено (фр.). — Б.р. ↑

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Спря стъписан пред врата на жилището си. Весел смях, кикот и бликащо веселие се носеха отвътре.

Когато влезе в дневната, завари Челси, Марк и Тейлър на пода пред огъня да играят не какво да е, а шах.

— Марк, топът не се движи по диагонал, само офицерът. Ето, виж!

— Шах, Челси! — провикна се Тейлър.

— Да, но това не е честно! И да съберете годините си, не можете да стигнете моите, следователно не можете да ме биете! Ахаа! Ето, конят отива пред нещастия ми цар.

— Да, но е заклещен! — обяви Марк широко усмихнат.

— Този път си прав, хлапе! — отговори Челси. — И какво ще правиш? Страшно съм коварна, така че внимавай!

— Татко! — Тейлър скочи и се затича да го прегърне.

Дейвид здраво притисна детето до себе си.

— Какво става тук? — попита той, надничайки над главата ѝ.

— Разбихме Челси, татко — възторжено извика Марк, който чакаше своя ред да бъде прегърнат.

— Щом знаеш какво е „заклещен“ положително сте я разбили — усмихнато отговори Дейвид.

И двете деца бяха с джинси и широки свободни ризи. И тримата се разхождаха из къщата боси.

Точно в този момент Дейвид взе твърдото решение да се ожени за Челси Латимър. Нито за миг не се усъмни в правилността му. То дойде от само себе си и в резултат мъжът усети как приятна топлина и чувство на сигурност обливат цялото му тяло.

— Ела, татко, Челси има нужда от помощ!

— Здравей, скъпи татко! — обади се Челси и стана. Тя също го прегърна и задържа за миг-два бузата си върху рамото му.

— Още ли си жива с тези малки дяволчета?

— Ние се чувстваме чудесно, но ти ми се виждаш изморен. Всичко наред ли е?

— Много съм добре — промълви той близо до ухото ѝ и стегна прегръдката си. — Само дето изпитвам известна самота.

— Татко, ти пак целуваш Челси!

— Поне не я държи за бедрата — с отвращение обясни Марк на сестра си.

— Момчетата са такива тъпаци! — отбеляза Тейлър.

— А пък момичетата да не са по-малко тъпи! — Марк тъкмо се канеше да продължи, но простенването на баща му го спря.

— Отивам да си взема една бира. Ти искаш ли, Челси?

— Татко? Ти, бира? Никога не си пил такова нещо.

— Това е питието на трудовите хора, а аз съм трудещ се мъж — отвърна Дейвид.

— За мен чаша бяло вино. Това пък е питието на трудещите се жени.

Децата бяха така възбудени, че Челси и Дейвид успяха да ги сложат да спят едва към единайсет.

— Господи, каква вечер! — въздъхна Дейвид и се строполи на канапето в дневната до Челси.

— Аз лично много се забавлявах — отговори тя. — И ти ще получиш няколко урока по шах — добави предизвикателно.

— Нека те прегърна преди това — рече той и я придърпа върху коленете си. С крайчеца на окото си забеляза някаква движение в другия край на стаята. Без да обръща глава, само извика: — Връщайте се в леглото, за да не стане страшно! Мой ред е да си поприказвам с Челси. Изчезвайте!

— Да, тате!

— Добре, татко!

С тежка въздишка Дейвид отпусна глава на облегалката.

— Променили са се — рече той.

Челси леко се напрегна.

— Какво искаш да кажеш?

— В края на краищата са... деца, а не войничета.

— Внимавай да не се изпуснеш пред генерала! — обви ръце около врата му и опря лице до неговото. — Липсваше ми.

— И ти на мен — нежно промълви той, усетил как тялото му се отпуска приятно. Неочаквано му хрумна, че през цялото време Челси беше свършена детегледачка. — Челс — ръката му галеше гърба ѝ, — страшно съм ти благодарен за времето, което отдели на децата.

— Удоволствието е изцяло мое — отговори тя. — Никога досега не съм се занимавала с дечурлига и искрено се забавлявах.

— Не ми се иска да останеш с впечатлението, че се възползвам от добрината ти.

— Има неща, за които би трябвало да се чувствате виновен, доктор Уинтър, но това не са децата — увери го тя и продължи да си играе с крайчеца на ухото му. — Много неща научих от тях. Доста се отпуснаха, само дето бълват всичко, което им дойде на ум, от което направо припадам.

— Не мисля, че бълваха преди.

Челси измърка и се намести по-удобно.

— Не съм във форма — въздъхна Дейвид.

— За съжаление нищо не може да се направи, за да ви се помогне, доктор Уинтър.

— По-добре не мърдай много, за да не те хвърля на пода и да не те обладая насила.

Челен се засмя и притисна гърдите си до него.

— Трябва да се прибера и да се наспя. Обещах на Марк и Тейлър да им помогна да съберат съкровищата си от Сан Франциско. В колко часа е полетът им за Вашингтон?

— Малко преди дванайсет. Слава Богу, харесват генерала. Марк е страшно развълнуван, че ще види музея на космонавтиката или както му казват.

Тя ясно съзнаваше, колко ще ѝ липсват двете деца, и внимателно попита:

— Кога ще дойдат пак?

— През април за една седмица. След това през лятото ще ги взема за шест седмици.

— Не е чак толкова далеч — успокои сама себе си Челси и се изправи. — Да виждаш някъде маратонките ми?

Дейвид нямаше намерение да го каже, но думите сякаш сами излязоха от устата му. И то наред летището на Сан Франциско. Току-що бяха изпратили децата, Маргарет и генерала.

— Какво каза, Дейвид? — Челси изумена вдигна очи.

Той погледна встрани, искрено пожелал да върне думите си назад, за да ги произнесе в по-подходящ момент, но вече беше късно. Със стиснати зъби повтори:

— Казах, че искам да се омъжиш за мен, Челси.

— И на мен така ми се счу — рече тя и тръгна към ескалатора. Забил поглед в гърба ѝ, Дейвид дори се ядоса. Догони я и хвана ръката ѝ.

— Що за отговор е това?

— Това, Дейвид, не е никакъв отговор. Чисто и просто няколко думи без всякакъв смисъл, които произнасям, за да запълня времето, докато измисля какво да ти кажа първо.

— Не исках да стане така... Нямах намерение да го кажа точно тук, и то веднага след заминаването на децата и Маргарет... При това на най-прозаичното място на света...

— Разбирам — прекъсна го Челси, която, в интерес на истината, нищичко не разбираше. — Моля те, Дейвид, нека изчакаме. Наистина не мисля, че...

Негов ред беше да я прекъсне:

— Струваше ми се, че мога да очаквам по-нежни слова.

Устремил се напред бизнесмен блъсна Челси с чантите си, извини се и продължи да тича напред.

Челси имаше чувството, че всеки миг светът ще се сгромоляса. Брак! Едва ли Дейвид имаше предвид точно това! Не е възможно да е толкова неразумен. Всичко бе резултат на това, че тя се разбираше добре с децата. Той беше видял в нейно лице майка-заместител, представил си бе едно измислено блажено бъдеще, изпълнено с приятни минути, безгрижие и забавления. Очевидно се бе объркал.

— Я по-добре да отидем и да хапнем в някой мексикански ресторант.

— Какво?

— Гладна съм и искам да обядвам.

От главата му тутакси се изпариха всички думи, които имаше намерение да каже. Добре, ще ѝ вземе поне две чаши вино, сетне ще

демонстрира добрите се качества и ще получи съответното одобрение.

— Напред! — успя да се усмихне той. — Към Мил Вели или Кантина?

— Да — отсече Челси, без да го удостои дори с поглед.

В Кантина имаше страшно много хора и се наложи да чакат близо двацет минути, докато се освободи маса. Дейвид се погрижи междувременно тя да изпие двете чаши вино. Говореше само за случки и събития от болницата, на което тя отговаряше със съответното „да“ или „не“. Страшно му се искаше да разбере какво мисли тя.

Със салатата „тако“ той поръча и трета чаша вино. Челси само повдигна вежди, но премълча. Дейвид не пи нищо.

— Челси — започна той, — искам да се върна на онова, което ти казах на летището...

— Ще си помисля, Дейвид, стига да държиш на казаното.

— Държа, разбира се. Настоявам да се омъжиш за мен.

— Ще обмисля...

— По дяволите! Изслушай ме поне. Знаеш, че не съм бедняк. Доходите ми са съвсем прилични. Мога да те издържам... — усетил, че не точно това е най-важното, той преглътна. — Искях да кажа, че не съм беден. Приятно е да си с мен в леглото. Чудесно се забавляваме — отново млъкна. Какви глупости говореше! Сякаш искаше да се продаде. А тя или искаше да се омъжи за него, или не. Реши, че е най-добре да спре дотук. Отхапа от енчиладата и старателно се зае да дъвче.

— Ти си от Бостън — обади се Челси, без да вдига очи от чинията си.

— Това наистина е страхотен аргумент.

— Имах предвид, че... Просто искам да си помисля. Моля те, дай ми малко време...

Когато се разделяха пред вратата на жилището ѝ, тя го изгледа объркана. Беше едва десет часа вечерта. Много по-късно Дейвид се сети, че изобщо не ѝ беше казал, че я обича. Плесна челото си ръка. Какъв идиот излезе!

На другия ден тъкмо зашиваше главата на шестгодишно момченце, когато Елза съобщи, че някаква жена го търси по телефона.

Дейвид поръча да приеме съобщението. Елза обаче не му спомена, че го търси Челси Латимър.

Той се освободи едва към шест часа вечерта. Видя на таблото за съобщения името на Челси и смръщи вежди. Набра веднага номера на телефона ѝ. Изслуша трите позвънявания, след което се разнесе гласът на автоматичния секретар.

И изведнъж приглушен глас продължи:

„Ако е Дейвид, отговорът е «не». Съжалявам.

Челси.“

Дейвид гледаше стъписано слушалката, сякаш я виждаше за първи път и никак не му харесва. Чу и жуженето на автомата. Дори не беше запълнила трите минути, предвидени за съобщение.

До полунощ той звъня на всеки полови час. Отговорът бе един и същи. Когато си легна, Дейвид вече беше бесен. Руга наум до самото си заспиване...

На следващата сутрин отново ѝ позвъни. На телефонния секретар имаше оставено обичайното съобщение, без специално предназначения за Дейвид. Той руга наум, докато беше под душа, докато закусваше, докато отиваше към болницата.

Следобед бе обзет от тиха лудост.

А вечерта му идеше да заплаче над чашата с бира...

— Челс, къде си, по дяволите?

— В Херитидж Хаус в Мендочино — обясни Челси на Джорджи.

— Наложих се да се махна за известно време.

Джорджи се загледа замислено през прозореца, сетне се върна към телефона.

— Няма те от една седмица! През цялото време ли беше там?

— Да.

— Не беше необходимо да бягаш.

— Как е Дейвид? — попита Челси.

— Ако имаш предвид дали се държи като нормален човек — отговорът е почти да. Най-сетне вчера е признал всичко пред Елиът.

Струва ми се изпитва огромно желание да те набие, глупачко. Доколкото разбирам, почти нищо не си ми обяснила.

— Наистина не ми казах кой знае колко — отвърна Челси след доста дълго мълчание и тежка въздишка.

— Обичаш ли го?

— Може да се каже, че да, без да съм съвсем сигурна. Защо не приемем, че просто съм нещастна и спрем дотук?

Джорджи помълча малко, след което плахо предложи:

— Струва ми се, ще мога да отскоча да те видя днес. Какво ще кажеш?

— Само ми обещавай, че няма да казваш на Дейвид къде съм.

— Не се бой.

В два часа същия следобед Джорджи завари Челси в красиво реставрираната дневна-бар на Херитидж Хаус. Наистина има ужасен вид, помисли си Джорджи, докато наблюдаваше приятелката си отстрани. Под очите ѝ имаше сенки, ярко доказателство за прекараните безсънни нощи, а пръстите ѝ нервно подръпваха плата на панталоните. Ама че каша, помисли си Джорджи и като се насили да се усмихне ведро, приближи към своята приятелка.

— Здравей — поздрави я Челси.

— Здравей — отвърна Джорджи и се настани на канапето до нея. — Имаш вид на отхвърлена от...

— Не го изричай. Вярно е. Една тъпа и слаба жена винаги има такъв вид. Всичко провалих!

Джорджи забеляза сълзите, блестящи в очите на Челси, и побърза да стане.

— Нека се поразходим към скалите.

Откъм океана духаше силен вятър, но слънцето грееше ярко.

— Колко е красиво тук! — обади се Джорджи и пое свежия въздух с пълни гърди. — Когато за последен път бяхме тук с Елиът, не видях много от природата наоколо. Слава на Бога, че и самите бунгала са достатъчно интересни.

Челси се наведе безмълвно, вдигна едно камъче и с голяма точност го запрати във върха на една вълна.

— Не искаш ли да ми разкажеш, Челси?

— На летището Дейвид ме помоли да се омъжа за него... Толкова се изненадах, че не успях да промълвя две свързани думи.

След това по време на обяда ми заговори за... Да го наречем за своите планове.

За огромна изненада и недоволство на Челси приятелката ѝ се разсмя.

— Моля да ме извиниш, Челс, но аз скроих същия номер на Елиът. Разликата е в това, че ние бяхме на десет хиляди метра във въздуха. Разказах му къде съм инвестирала, как ще сваля теглото си и всичко останало. Той ме гледаше напълно изумен.

— И какво стана?

— Нищо, напусна ме, точно както ти избяга от Дейвид. Най-накрая ми каза „не“. Пригответе си беше дълга реч — за моята изгряваща кариера, за напредналата си възраст и как нищо няма да се получи от такъв брак. Доколкото си спомням, ми идеше да го убия.

— Не си ми разказала за това.

— Ето, сега ти го разказвам. В интерес на истината пред никого не съм споменала и дума за този епизод. Страшно бях засегната тогава.

— Мислиш ли, че Дейвид страда?

— За Бога, Челс, нали поиска да се ожени за теб? — Джорджи изглежда младата жена до себе си с много любов и нарастващо нетърпение. — Разбира се, че те обича! Как можеш да се съмняваш в това?

— Но той нищо не спомена за любов.

— Ти наистина здравата си го стреснала.

— Нека ти обясня. Според мен иска да му стана жена, защото се разбирам и забавлявам децата му. Видя, че от мен става чудесна майка-заместител. Нали разбираш, получи се мила семейна картинка. Така си мисля поне.

— Не съм допускала, че Дейвид може да бъде толкова повърхностен — рече Джорджи. — Но ти го познаваш най-добре.

— Повърхностен ли? Няма такова нещо!

— Нали ти самата току-що каза, че той не те обича, търси единствено забавна гледачка на своите деца.

— Джорджи, защо не вземеш да си вървиш и да ми се усмихваш само от корицата на някое списание?

— Не ти харесва да те притиснат, а? Е добре, спирам. И все пак не може да останеш тук до края на живота си. Какво смяташ да правиш?

— Ще се прибера и ще се срещна с него — отговори приятелката й по-скоро сдържано, отколкото тъжно.

— И какво ще му кажеш?

Челси спря, приседна на едва подал се камък и провеси надолу крака.

— Защо не престанеш да вървиш пред мен? Толкова дяволски красива си, че се чувствам направо като жаба край теб!

Джорджи послушно се настани до нея.

— Ето, сега сме две жаби и се приличаме на топлия камък. Говори, жабо — последваха близо три минути тишина. — Зная, че си обмисляла всичко дълги часове. Защо не продължиш да мислиш, но на глас?

— Е добре. Дейвид е от Бостън.

— Това наистина е тежко престъпление.

— Не това исках да кажа. Просто благодарение на това е невероятно различен от мен. Рано или късно ще започне да ме смята за вятърничава, дори сега да не е така. Приятно момиче, което никога не е сериозно, а в замяна на това помага на децата му да излязат от калъпа на малки сковани войничета. Хората трудно се променят, Джорджи, чудесно го знаеш. Нищо, че бившата му жена заяви, че той много се е променил. Цели шест месеца се опитва да спре непрестанните ми шегички.

— Хмм...

— Пък и нищо не каза за това, че ме обича. Мисля, че е самотен и изгладнял за секс. Нищо повече.

— Караш го да се смее, така ли?

— Да.

— И се чувствате прекрасно в леглото, нали?

— Да. Той спечели облога. Всеки път си мислех: ето, сега вече ще се отегча и ще ми е досадно.

— Аха...

— Вместо това става все по-хубаво — съвсем съсипана добави Челси.

— Може и да се окажеш права. Много е подозрително. Елиът така ми е дошъл до гуша, че съм изчела до една книгите от списъка на бестселърите, само за да не заспивам.

— Лъжеш ме! Ръцете на Елиът непрестанно те търсят, а и ти вечно висиш на врата му.

— Така ли? — повдигна Джорджи съвършените си вежди.

— Джорджи, не се прави на хитруша!

— А ти, Челси Латимър, не се прави на идиот. Обичаш ли Дейвид?

— Да, по дяволите! Само че няма да се омъжа за него. Помисли си само колко много проблеми ще възникнат. Просто нищо няма да излезе!

— Какви проблеми имаш предвид?

— Ами... Много... В момента нищо не ми идва на ум. Но скоро той ще се превърне в онзи скован, консервативен тип...

— Ако съм честна, трябва да ти призная, че аз виждам Дейвид превърнат в скован, консервативен тип едва на седемдесет години.

— Може и да си права, но няма да се учудя и ако не е така. Единственото, което зная със сигурност, е, че не желая да се държи непрестанно като някой от героите ми.

Джорджи мълчеше, а и Челси не виждаше очите й. Иначе непременно щеше да забележи лукавото пламъче в тях.

— Питам се какъв ще да е този герой, който ще излезе на глава с героиня като теб?

— Трябва да е някой скандален тип. А Дейвид дори не е нахален. Твърде достопочтен е за мен.

— Аха.

— В крайна сметка, явно причината е в това, че аз съм страшно изплашена. Бракът е нещо, от което по принцип потреперам. Няма по-сериозен ангажимент в живота на всеки човек. Ами ако не издържаш?

— Защо да не издържиш?

— Виж Дейвид и Маргарет. При тях не се е получило, а имат толкова общи черти. Ние с Дейвид сме различни като... като... Дори не мога да измисля оригинално сравнение. А писателите не бива да говорят неоригинални неща.

— А можеш ли да си представиш по-различни хора от мен и Елиът? Лекар и манекенка? За Бога, Челси, именно разликите правят живота интересен. Казвам, че държа страхотно на нещо, а Елиът само се изсмива. Най-накрая стигаме до това, че всеки успява да види

гледната точка на другия... — Джорджи осъзна, че Челси е в най-инатчийското си настроение. Беше безсмислено да продължава. — И така, какво смяташ да правиш?

— Прибирам се и ако той иска да ме изслуша, ще му кажа, че имам нужда от време. Време от порядъка на шест месеца или година. Не желая да съм изплашена, когато се омъжвам.

— Звучи ми почти като план.

— Какво искаш да кажеш с тази подла забележка?

— Подла ли? Челси, започнала си да губиш чувството за хумор. Хайде да си вървим.

Имам да свърша още толкова работа и да измина доста километри, преди да си легна, добави тя на ум.

И Джорджи, с най-ангелското изражение на света, Джорджи, която не обичаше да се меси в хорските съдби, се приготви да се впусне в най-сериозната намеса през живота си. Усмихна се с обич и разбиране на своята приятелка. Помогна ѝ да събере багажа си, да уреди сметката си в Херитидж Хаус и пое с колата си след нея по обратния път към Сан Франциско...

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Елиът започна с най-безпристрастния тон, на който беше способен:

— И така Дейвид, какво според теб ти каза Челси?

Дейвид се отърси като бездомно куче и се настани до Елиът на ръба на басейна.

— Искала малко време да обмисли, да се подвоуми и да отложи нещата.

— Звучи ми разумно — обади се Елиът.

Дейвид изруга и си спечели неодобрителния поглед на застаналата наблизо възрастна дама, чиито размери правеха съмнителна издръжливостта на масленозеления ѝ бански костюм.

— Имах чувството, че ме подозира, как ще я метна на рамо и ще понеса към неznайни места.

— Не знам дали това няма да е едно добро решение — подхвърли Елиът и въздъхна с облекчение. Дейвид сам бе стигнал до същността на плана на Джорджи.

— Тя тъпо и упорито се заинати. Дори не ми дава възможност да се срещна с нея, камо ли да прекараме една нощ заедно — забелязал, че едрата дама се е отдалечила, изруга на спокойствие.

— Искам да ти предложа един план.

— Кажи — вдигна любопитно вежди Дейвид.

— В интересна истината, това е по-скоро план на Джорджи, базиращ се на информацията, че Челси те обича.

На Дейвид му стана много приятно и не го скри.

— На Джорджи ли го е казала? И наистина ме обича, така ли? Кажи ми честно, Елиът, действително ли го е казала?

— Да, говоря съвсем сериозно. И доколкото разбрах, тя е убедена, че вие все така бурно и страстно ще си прекарвате в леглото. Единственото, което я плаши, е фактът, че сте съвсем различни. Страхува се, че след шест месеца ще станеш отново онзи скован, консервативен господин Хайд, какъвто си бил в началото.

— Такава глупост отдавна не съм чувал! — искрено се изуми доктор Уинтър.

— Съгласен съм, но тя е съвсем сериозна по този въпрос. И ѝ е нужно още време. Аз пък смятам, че се опасява от ангажиментите. Както ти казах, Джорджи има план и доколкото съм запознат с него, ще даде резултат.

— Кажй го! Бог ми е свидетел, че съм готов на всичко.

— Този петък в дома на Челси ще има покер с момчетата...

— Не съм канен — рече Дейвид.

— Утре ще бъдеш на обяд с Делбърт, Анджело и Морис на Юниън Стрийт.

— Защо? Не казвам, че не ги харесвам, но какъв е смисълът? Ще искат пари назаем ли?

— Не става дума за пари. Те те подкрепят сто процента. Утре по време на обяда ще уточните подробностите по плана.

— Не е нещо незаконно, нали?

— Няма опасност — отвърна Елиът и се плъзна отново във водата. — По-скоро ще поиграеш малко ролята на герой първа категория. Хайде, любовнико, какво ще кажеш за едно състезание на десет дължини?

— Забрави да си кажеш молитвата!

— Какво става с теб, Сладурче? — попита Делбърт и прегърна Челси на вратата.

— Нищо. Откъде на къде ти хрумна такова нещо?

— Напомняш ми обелена глава лук.

— Ама че гадост! Анджело, ела и махни този глупак от очите ми. А ти, Морис, би ли ми помогнал да донесем от кухнята нещата?

— С какво е решила да ни зарадва този път съвършената Сара? — попита Морис, следвайки я по петите.

— Тя наистина понася зле тази история — подхвърли Анджело на Делбърт. — Дано не бъркаме.

— Надявам се да е така — отговори Делбърт и се почеса по главата. — Само дано Дейвид не се провали...

— Стане ли това, край на покера у Челси.

При тази мисъл и двамата въздъхнаха тежко.

Беше едва девет часът, а Челси бе загубила близо петдесет долара. Това обаче явно не я вълнуваше кой знае колко. Мъчеше се с първата си чаша бяло вино. Когато на вратата се позвъни, тя подскочи така, че блъсна чашата си и виното заля масата.

— Иди да отвориш, скъпа — подкани я Делбърт. Щом Челси напусна стаята, той бързо доля чашата ѝ и изсипа мъничко бял прах в него. Разбърка течността с пръст. — Няма връщане назад!

— Наистина е много нещастна — обади се Анджело. — Да сте я виждали за толкова кратко време да губи толкова много пари?

— Пък и пет пари не дава!

— Дейвид!

— Много ми е приятно да те видя, приятелю!

— Ела, седни! Ще ти донеса една бира.

Челси бе като ударена от мълния. Когато отвори вратата и го видя да стои в рамката — великолепен, усмихнат и толкова сексапилен — не знаеше какво да направи и само отстъпи назад. Сигурна, че приятелите ѝ ще я подкрепят, попита:

— Какво правиш тук? Ти не си поканен.

— Делбърт ми се обади — отговори Дейвид с най-чаровната си усмивка. — Нямам пари и очаква да загубя, за да си плати дълговете. Нямах нищо против, нали?

— Той вече спечели достатъчно от мен — нещастната Челси бе разкъсана в този миг от твърде противоречиви еднакво силни желания: идеше ѝ едновременно да го изпъди и да го целуне нежно. Вместо това отново се блъсна в масата и за пореден път събори чашата си. Загубила ума и дума, тя с глупав поглед проследи как течността залива картите и чиповете.

Четиримата мъже също се стреснаха в първия миг, но след малко ги напуши смях и само се спогледаха.

— Челси, мила, иди да донесеш салфетки, за да попием виното. Ще ти наля друга чаша.

— Задръж я малко в кухнята — поръча Анджело на Делбърт.

— Никой план не е свършен — спокойно подхвърли Морис, наля отново вино и сипа от своя бял прах. — Твой ред е, докторе, да разбъркаш течността с пръст.

Дейвид постоя така миг-два. Онова, което правеше, беше нечестно, жестоко, скандално... Герой първа категория... Разбърка виното с пръст.

Докато Делбърт и Челси разчистват, Дейвид държа чашата встрани.

— Е, щом така и така си тук — обърна се Челси към него, — сигурно ще искаш и да играеш — тя излезе от стаята и скоро се върна с още един стол. — Настаните се спокойно.

Бе твърде нещастна, за да забележи, че всяко нейно отпиване от чашата се следи от четири заинтригувани погледа. А тя рискуваше и печелеше.

— Ама вие изобщо не внимавате! — обади се накрая.

— Защо, напротив — възрази Морис. — Просто имаш късмет, сладурано.

Следващата игра Челси спечели с чифт тройки. Засмя се щастливо.

— Сигурно съм пийнала повече. Май е време да мина на газирана вода.

Всичко ѝ се струваше смешно. Вече не се чувстваше нервна от близостта на Дейвид. Толкова красив ѝ се виждаше, че реши да му го каже.

— Красив ли? — ухили с Дейвид.

— Ами да — потвърди Челси и направи отчаян опит да спре поглед върху лицето му. — Пък и имаш най-красивите зъби, които някога съм виждала.

— Да, много са бели — съгласи се Делбърт.

— Колко те харесвам, когато се усмихваш! — допълни Челси, правейки се, че не чува Делбърт.

— Обещавам да се усмихвам така през следващите петдесет години — и той нежно отпусна ръката си върху нейната.

Челси погледна учудено натам.

— С мен става нещо особено — успя да промълви тя.

Дейвид я хвана в мига, в който главата ѝ щеше да тупне на масата.

— Следва втората част от плана — обяви Анджели.

— Стойте при нея, докато събере някои неща — помоли ги Дейвид и влезе в спалнята.

Десет минути по-късно, след множество поздравления и пожелания за щастие, Дейвид настави Челси на мястото до шофьора в своята кола и здраво я завърза с предпазния колан. Сетне бързо напусна Сосолито.

След около половин час вече я качваше на борда на малък чартърен самолет.

— Пила е малко повече — подхвърли Дейвид на пилота.

— Толкова е дребничка, че едва ли е било нужно много — забеляза човекът. — Внимавайте само да е добре привързана.

— Нямайте грижа за това — отговори Дейвид. Малко преди да кацнат в Лас Вегас, той нахлузи златната халка, която извади от джоба си на пръста на Челси. От време на време си промърморваше:

— Герой съм първа категория и съм твой до край... Герой съм първа категория и в самия рай...

В мотела всичко мина, без каквито и да е проблеми. Дейвид влезе сам при регистратора и записа в книгата: „Доктор и госпожа Дейвид Уинтър“. Вече в стаята съблече дрехите ѝ и погледна жадно голото тяло.

— Поотслабнала си — заключи той на глас. Челси промърмори нещо в съня си и се обърна настрани. — Но това, което най-много харесвам в теб, си е все същото...

Беше близо два часа сутринта, когато той се мушна под завивките до нея и обгърна тялото ѝ със своето. Сигурен беше, че ще полудее от желание, настанявайки се до красивото голо тяло, но вместо това заспа бързо и дълбоко „със съня на безскрупулните“, както му мина през ума в последния миг.

В съня си Челси се обърна и почти се блъсна в едро мъжко тяло до себе си. Стори ѝ се приятно, познато и тя обви ръце около него.

Събуди я собственото ѝ кихване. Отвори очи и първото, което видя, бе кичур коса на мъжа до нея, предизвикали гъдел в носа ѝ.

Дейвид я обгърна с ръце и я притисна до себе си.

— Дейвид!

Дори собственият ѝ глас предизвика болки в нещастната ѝ, измъчена от махмурлука глава. Мъжът до нея също отвори очи, погледна изненаданото ѝ лице и се усмихна.

— Добро утро, любов моя!

Челси имаше чувството, че устата ѝ е била пълна цяла нощ с памук.

— Нещо не ми е добре — въздъхна тя. — Ама че кошмар... Имам нужда от аспирин.

Тя се измъкна от прегръдката му и той не се възпротиви. С известно усилие Челси се изправи до леглото и като видя, че е гола, се смая.

— Аспиринът е в банята — обади се Дейвид.

Когато влезе в малкото помещение, тя бързо откри шишенцето с аспирин и бързо гълтна три. Погледна се в огледалото и изстена от ужас при вида на собственото си лице. Сетне изми зъбите си и — поради липсата на нещо по-подходящо — се загърна колкото може с една хавлиена кърпа. Едва тогава влезе в спалнята, като се превиваше.

— Нещо не разбирам — обърна се тя към Дейвид, когото завари седнал в леглото, завит до половината с чаршафа.

— Ела в леглото, Челси — продума той с обич. — Много скоро ще се почувстваш по-добре. Обещавам ти — това бе самата истина, защото в шишенцето нямаше аспирин, а далеч по-силно лекарство, предназначено да лекува махмурлук.

— Добре де — съгласи се тя и легна до него. — Все пак не разбирам... Къде сме? И какво правим тук?

Ето, започна се, помисли Дейвид. Той се обърна с лице към нея, подпря глава на лакът и спокойно заяви:

— В Лас Вегас.

— Сериозно?! Ама... — заекна тя. — Нали бяхме у нас? Къде са Делбърт и...

— Вкъщи, естествено. Но ни изпратиха както си му е редът с много поздравления и благопожелания — помълча малко, за да види тя, че той е разочарован от нейната изненада. — Наистина ли не помниш, Челси?

Тя се умълча. Болката в главата ѝ вече съвсем не беше така силна и сякаш мозъкът ѝ постепенно влизаше в синхрон с езика и мислите ѝ.

— Нямам никакви дрехи по себе си — рече тя. — А като те гледам, и ти не си много облечен.

— Така е, любов моя. И това, което стана между нас, бе страхотно. Не си ли съгласна?

— Ама ние... Любихме ли се?

— Челси! — той се постара да изглежда засегнат. — Толкова много ли пи наистина?

— Не! Всъщност помня бялото вино и после... — притисна слепоочията си с длани.

— Челси, сериозно ли говориш? Значи не помниш какво преживяхме заедно?

Тя само поклати глава.

— Толкова настояваше да се оженим веднага! Невада ми се стори съвсем подходящо място за целта. Но успях поне да ти купя венчална халка.

Бавно, сякаш ръцете не бяха нейни, Челси погледна дланите си и ококори очи при вида на златния пръстен.

— Не, не е възможно! — поклати глава. Гласът ѝ бе толкова уплашен и объркан, че той за малко да признае всичко. Тъкмо отвори уста да каже нещо, когато тя го изпревари. — Аз ли те помолих да се оженим?

Той само махна с ръка, което можеше да значи и да, и не.

— И ти го организира? Тук? В Лас Вегас?

— Значи не си спомняш свещеника? — попита Дейвид, твърдо решил да не изрича лъжата направо.

Челси отново поклати глава, а изражението ѝ бе още по-тъжно.

Аз просто не съм онзи безскрупулен и нагъл герой първа категория, помисли си Дейвид.

— Челси...

В този миг тя се обърна и се притисна с цялото си тяло към него. Опря буза в рамото му. Той погали разрошените ѝ къдри и много внимателно я прегърна.

— Спомних си вече или... Поне така си мисля. Не ми ли каза, че ме обичаш?

Ето край, попаднах в капана, помисли си Дейвид.

— Да — отговори той. — Обичам те и ще те обичам и следващите шест месеца, както и поне още трийсет години.

— А готов ли си да ме любиш отново? — вдигна тя лице към него. Дейвид съвсем охотно доближи устни до нейните. — Не си ли твърде изморен?

Той простена тихичко:

— Колко отдавна не съм бил с теб — въздъхна той. — Толкова силно усетих липсата ти, Челси.

— Така ли? — изкиска се тя. — Май и ти си забравил снощната вечер, съпруге?

— Да... Хм... Има нещо такова. И то е защото не мога да ти се наситя. Хайде, ела при мен, щура съпруго!

Той дръпна хавлиената кърпа и се усмихна. Очевидно Челси се чувстваше на върха на щастието. Дейвид реши да не мисли за последиците, които със сигурност щяха да доведат до пълната му гибел.

— Колко ми липсваше! — въздъхна той.

— И ти на мен — рече Челси и го прегърна здраво. — Скъпи мой! — тя лекичко опря зъби в брадичката му. — Много се радвам, че не си пил колкото мен.

— Занапред много ще внимаваме — ръцете му милваха тялото ѝ. — Обичам те, Челси, и искам никога да не го забравяш.

— А защо ще ми се наложи да го забравя? Та ти си толкова галантен! Ако някоя друга пияна жена те помоли да се ожениш за нея, искам да съм сигурна, че ще си толкова изтощен, че ще откажеш!

— Би било справедливо — засмя се той тихичко. — А сега, нека ти покажа дълбочината на своя възторг...

Споменът за бурните им любовни нощи я накара да потръпне цялата.

— Дейвид — прошепна след малко Челси, — струва ми се, време е да проверим дълбочината на твоя ентусиазъм...

Как е възможно, питаше се той, в отчаяния си опит да намери сили да се овладее поне за малко, да не се отпусне върху нея и да я обладае! Толкова отдавна не се бяха любили! Улови ръката, която твърде дръзко шареше по тялото му, и я накара да лежи неподвижно.

— Постой така, нека видя на какво ще се радвам през следващите петдесет години — държеше китките високо над главата ѝ. — Красиво е наистина — обходи с поглед цялото ѝ тяло. — Много е красиво! — наведе се и леко захапа гърдата ѝ. — Меко кадифе... Това ли би казал някой от твоите герои?

— Да — отговори Челси, — но би го подкрепил и с действие.

— Нещо свързано с влага, нали? — бавно прокара език по тялото ѝ.

— Звуците, които моите герои издават в такива моменти, са по-скоро натуралистични, отколкото романтични.

— Да се опитам ли да направя същото? — и той плъзна тялото си над нейното. Тя охотно разтвори крака и той отпусна глава върху меката кожа на корема ѝ. Тя усети как устните му целуват леко белега от операцията, онова, което тя наричаше „мотоциклетен спомен“. Пръстите му галеха бедрата ѝ. Тя спря да диша за миг, докато той не я откри.

— Влажна! — въздъхна той със задоволство. — И мека, и приканваща... — ръцете ѝ обгърнаха главата му. — Нужни са ми още доказателства — придвижи се по-надолу.

Когато топлите му устни се затвориха, Челси цялата потрепери. Дланите му се отпуснаха върху корема ѝ и леко го притиснаха.

— Толкова мила при това!

Тя усети как пръстите му потъват дълбоко в нея, а устните — горещи и настойчиви — не спират движението си. Тя извика името му. Екстазът я разтърси цялата. А когато конвулсиите се разрешиха, той бавно и властно навлезе в нея. Бедрата ѝ сякаш сами се повдигнаха и се долепиха до неговите.

— Дейвид, толкова се радвам, че те помолих да се ожениш за мен! — с потреперващ глас промълви Челси. — Това е най-прекрасната идея, хрумвала ми някога — усетила, че пръстите му се плъзват между телата им и отново я търсят, тя само простена. — И каква глупачка бях, че от първия миг не те сграбчих за косата и не те завлякох в пещерата си... О, Дейвид!

— Нека още веднъж... — рече той и тя на драго сърце се отпусна в обятията му.

— Какво би казал герой първа категория при допира с такива божествени бедра като твоите? — попита той няколко минути по-късно. Челси се беше отпуснала върху тялото му. — Какво ще кажеш за „разкошни“ или „сексапилни“?

— Моите герои никога не употребяват едни и същи слова два пъти.

— Дори когато са на крачка от смъртта от задоволеност?

Тя се засмя, вдигна лице и надникна в очите му.

— Ти си разкошен!

— Да нямаш предвид бедрата? Гладки, бели и стройни?

— Моите или твоите?

— Твоите, глупаче. Аз съм мършав, мускулест и при това — мъж. И никак не съм закръглен.

— Четеш прекалено много — подръпна тя крайчето на ухото му. — Но щом искаш да използваш заместители на някои думи и образи, защо не например — стегнат, пулсиращ и възбуден?

— Господи, не започвай сега! При това в момента съм в най-безпомощно отпуснатото си състояние!

— Ще се постарая винаги да си така, Дейвид. Благодаря ти, че се ожени за мен. Ако не се бях напила така, никога нямаше да събера кураж да го кажа!

Той си забрани да мисли за най-грандиозната лъжа на века — не и сега, когато се радваше на своя меден месец.

— Защо тогава не искаше да разговаряш с мен, Челси? Бях най-нещастното и смачкано копеле на света.

Тя мушна глава в свивката на врата му.

— Много се страхувах.

— От мен ли?

— От брака. И от себе си.

Ръцете му отново се плъзнаха по тялото ѝ.

— Искам да ми го обясниш по-подробно.

— На двайсет и осем години съм, Дейвид. Бях започнала да мисля, че бракът изобщо не е за мен. А ние с теб доста се посдърпахме, нали?

— Да, но и героите в книгите ти не се разбират от първия ден, нали? Сигурен съм, че е така. Като почитател на книгите на Челси Латимър, много добре го зная. Дразнят се и се карат като колибри, например.

— Това е друго... Винаги съм имала тайното съмнение, че жените са склонни да слагат знак за равенство между сексуалното удовлетворение и любовта. Ние съвсем не сме така просто устроени, както сте вие, мъжете. Боях се, да не би с поведението си да съм потвърждение на собствената си теория.

— А какво мислиш сега? — колкото и странно да бе, той се страхуваше малко от отговора ѝ.

— Мисля, че няма по-щастлива жена от мен под слънцето. И ако обещаеш през следващите петдесет години да се любиш с мен поне по

два пъти на ден, няма да се замислям твърде!

— Звучи справедливо — отговори Дейвид. — А през нощта?

Челси се засмя, притисна се до него и целуна брадичката му.

— Толкова съм щастлива, че поисках да се омъжа за теб! — сетне се надигна, улови лявата му ръка и попита: — А къде е твоят пръстен?

По дяволите! Какво да се прави, когато си принуден да играеш някакъв етюд, поне трябва да го сториш със замах и без колебание!

— Ти толкова бързаше! Нима не помниш? Грабна първия пръстен, който видяхме, и ме изтика от магазина. Спомням си дори, че собственикът замърмори нещо за мъжете-жертви и ненаситните жени...

— Лъжеш!

— Може да не беше точно така, но до голяма степен...

Щастлива, тя впи устни в неговите.

— Това е нашият меден месец — заключи Челси.

— Така е — с помътнели от удоволствие очи се съгласи той. — Наистина е така. Не искаш ли да залагаш?

— Ти вече спечели своя облог, доктор Уинтър.

— Вярно е. Права си.

За последствията от техния брак Челси не беше мислила до момента, в който — седнали с кръстосани крака на леглото — двамата се заеха с доста късната закуска.

— А децата?! — попита тя. — Родителите ми? Пък и твоите също? А Джорджи и Елиът, Синтия и Джон? Ами светът?

В този момент Дейвид дъвчеше парче бекон и с огромно удоволствие наблюдаваше извивката на гърдите ѝ под бледолилавата изрязана нощница.

— Доста хора се събраха — отбеляза той, след като се откъсна твърде неохотно от съзерцанието си.

— Но, Дейвид! Никой не знае, че сме се оженили.

— Права си — и при мисълта за Анджело, Морис и Делбърт се засмя.

— Какво ще кажат децата ти? — простена тя.

— Те се привързаха към теб — още една причина да се чувстваш виновен, помисли си той. — Марк и Тейлър ти харесват, нали?

— Естествено. Но не за себе си се тревожа в момента.

— Ще имаш ли нещо против да бъдеш втора майка на тези две дяволски създания?

— Не, разбира се. Нима не си спомняш Еванджелин, една от моите героини? Тя обожаваше малкия син на своя любим. Пък и не забравяй Джина, която стана втора майка на Лео...

— Е, това урежда нещата.

— Предполагам — усмихна се Челси. — А що се отнася до родителите ми, само дето няма да затанцуват от щастие. Не мога да разбера защо смятат, че ти си най-свестният човек на света.

— Не се учудвам — скромно наведе очи Дейвид. Неочаквано пребледня. — Челси, не взехме никакви предпазни мерки. Аз не използвах нищо, а и ти... Ти беше толкова настоятелна да отидем час по-скоро при свещеника, че не направи нищо, нали?

Тя мълча известно време.

— Женени сме, нали?

— Да — отвърна той с блестящ поглед.

— Значи мога да кажа всичко, което мисля.

— Да — повтори той, очевидно опиянявайки все повече от този факт.

— Искам да кажа, че ако преди съм се смущавала, сега вече всичко, което ми мине през ума, може да се изрече, нали?

— Абсолютно всичко.

— Е, добре. Бях ти споменала, че цикълът ми е нередовен. Но го очаквам в края на нашия меден месец. И, Дейвид, приключвай с препечения хляб — подкани го тя и повдигна леко нощницата си. — Няма да губим повече време!

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Едва когато затегна колана си за обратния полет към Сан Франциско, Челси се сети.

— Дейвид?

— Кажи, скъпа.

— А как стигнахме до Лас Вегас?

Не беше сигурна, но ѝ се стори, че той леко се изчервява. Не, това е глупаво. Може би просто е от хората, които стискат здраво дръжките на седалките, докато самолетът е във въздуха.

— Всъщност — мислите му бясно препускаха да открият най-подходящия отговор — ти толкова държеше час по-скоро да стигнем Невада, за да се оженим, че помолих един приятел с частен самолет да ни закара. Наистина ли не помниш?

Само юристите могат да го разберат в такъв момент. Толкова трудно е да се измъкнеш, без да излъжеш прекалено. Единственото спасение е да отговориш с въпрос. Челси му се стори замислена.

— Имам някакъв спомен за силен шум и люлеене. Предполагам това е бил моторът на самолета.

— Най-вероятно! — безгрижно подхвърли той. — И тъй като сме в първа класа, имаме право на безплатно шампанско. Искаш ли да опиташ нещо различно от любимото си бяло вино?

— Не, напротив.

— И знаеш ли какво можем да свършим по време на полета?

Тя му отправи съблазнителен поглед, на който той кимна отрицателно.

— Спри да мислиш еднопосочно. Добре е да обсъдим къде ще прекараме истинския си меден месец.

— На Хаваите — отсече тя. — Или по-точно на Мои. Никога не съм била там.

— Съгласен съм. Не съм бил на Хавайските острови.

— Често посещавам музея за хавайско изкуство, но не е същото.

— Надявам се там да не се заглеждаш по красивите местни жители.

— Вече нямам нито сили, нито време за подобни удоволствия — уточни тя, докато поемаше чашата с шампанско от стюардесата.

Двамата чукнаха чашите си.

— Кога ще си достатъчно свободна? Имам предвид между две книги?

— След няколко месеца. Завършвам последната книга на трилогията за Сан Франциско. И знаеш ли какво?

— Не.

— Главният герой е лекар, с прякор Светеца. Излишно е да ти казвам, че е чудесен.

— Герой първа или втора категория е?

— Определено втора — тя хитро се усмихна. — Може би има някои черти и от първа, но до два месеца няма да знам със сигурност.

— Добре, ще подреда и моята програма до тогава. Познаваш ли добър туристически агент?

Продължиха да бъррят за обикновени неща. Сетне Челси неочаквано се умълча. Дейвид почака известно време и накрая попита:

— Какво става, любима? Да не ти изстинаха краката?

Тя го удостои с ослепителна усмивка и енергично поклати глава.

— О, не, скъпи съпруге! Замислих се за приятелите си писатели. Какво ли например би си помислила Дороти Гарлок за бягството ми в Лас Вегас? Да не говорим за Линда Хауърд, и Фейрин Престън, и Ан Максуел — истинското ѝ име е Елизабет Лоуел. Ами Лора Паркър и Кенди Кемп, а Айрис...

— Господи, какъв списък! — прекъсна я той. — Колко телефонни разговора ще трябва да проведеш?

— За нищо на света не мога да забравя Мерилин Стагс и Джийн Уайзнър, те имат книжарница в Хюстън. Все пак — въздъхна тя — най-добре ще бъде да пусна съобщение за събитието. Няма да издържа да изслушам всички обвинения по телефона.

— Ето ти още един проблем, Челси — намеси се той. — Чий ще е този телефон.

Тя погледна неразбиращо.

— Кое то значи, къде ще живеем?

— Ами... — безпомощно вдигна тя рамене. — Бракът води след себе си толкова много последици, че бедният ми мозък не може да се справи.

— Пътят от Сосолито до болницата е само трийсет минути. Ако предпочиташ да не нарушаваш навиците си, аз нямам нищо против да се преместя при теб.

— Харесвам града, а и твоя апартамент също — Челси се замисли известно време, след което заяви категорично. — Няма по-лесно преносима професия от моята. Взимам си компютъра и това е всичко. Излишно е да пътуваш с кола по един час на ден.

— Искаш да кажеш, че има доста неща, които можем да свършим за този час, така ли?

— Позна — усмихна се тя. Ръката ѝ се плъзна нагоре по бедрото му.

Той улови малката длан навреме.

— Ще си взема утре свободен ден и ще преместим нещата ти. Съгласна ли си?

Тя кимна.

Дейвид беше сигурен, че тази перспектива не я изпълва с кой знае какъв възторг.

— Смяташ ли да продадеш жилището си, или ще го дадеш под наем?

— По-скоро ще го продам. И защо тогава не купим къща в Сан Франциско? Например в Олд Викториън Хайтс или в Пасифик Хайтс, или Сий Клифс? Нямам много опит, честно казано.

— Аз също! — категорично заяви той.

— Ще обединим средствата си и ще видим какво ще се получи.

Вечерта от апартамента му проведеха най-неотложните телефонни разговори. Стана ясно, че бащата на Челси е много разочарован от този бърз и таен брак.

— Трябваше да се досетя — нервно стискаше тя ръце. — Дейвид? — възкликна Челси след кратък размисъл. — Ще имаш ли нещо против да се оженим отново, заради родителите ми?

Ако можеше, той щеше да се разкрещи от възторг. Та тя сама бе предложила решение на този толкова труден за него проблем. Имал бе намерение да говори с родителите ѝ след две-три седмици и да им

предложи официална церемония. Страшно се боеше от реакцията им. А ето, че сега решението идваше от само себе си.

Дейвид се спусна към Челси, вдигна я високо, завъртя я и възкликна:

— Нямах дори представа колко си прекрасна!

— Вероятно — отвърна тя, загледана в усмихнатото му лице. — Напомняш ми чаршийски котарак. Смяташ ли, че наличието на две брачни свидетелства може да създаде някакъв проблем?

— Абсолютно никакъв! — спокойно отговори той, овладял бликналата радост и поприкрил изражението си на чаршийски котарак, макар да нямаше представа как трябва да изглежда такова животно.

— Пък и ти трябва да имаш брачна халка. Изобщо няма да те пусна навън без нея!

— Права си. Непрестанно ми се налага да отпъждам жени. Нищо чудно такава халка да ме предпази...

— Аха...

— Ела да си легнем за малко — предложи той, полюшвайки я в обятията си.

— Още един контролен експеримент в полза на науката, така ли?

— Точно така, но този път неконтролиран.

— В името на науката, нека чуем заключението — промълви Челси по-късно, останала съвсем без сили. — Мисля, че можем да публикуваме резултатите.

— Че жените са податливи точно толкова, колкото и мъжете ли?

— По-скоро, че ти, Дейвид Уинтър, си най-сексапилният, най-талантливият, стегнат... и щастлив мъж на този континент!

— Да прием за това — тържествено рече Дейвид и я притисна до себе си. — Най-добре да навием будилника за утре — промълви той след малко с натежала глава. — Ако искаме да свършим всичко, ще трябва да станем рано.

— Край на медения месец — простена Челси.

— Няма да е за дълго.

— Питам се само колко и какво е дълго?

— Пак мислиш само едно, госпожо!

Пренесоха вещите на Челси сравнително бързо на следващия ден. Привечер жилището на Дейвид приличаше на бойно поле. Той се огледа безпомощно. Винаги бе смятал, че има широк и просторен апартамент.

— Не искам да вярвам, че утре ще ме оставиш сам-сама с цялата тази бъркотия — въздъхна Челси, седнала върху първия ѝ попаднал кашон.

— Нали си спомняш клетвата — „за добро и лошо“ — ухили се той и разроши гъстите черни къдри. — Никога вече няма да вършиш нищо сама — той вдигна телефона и поръча на другата сутрин да дойдат две здрави силни момчета. — Ти само ще ръководиш, скъпа.

Челси се справи с всичко удивително добре. Когато към пет часа следобед Дейвид се прибра у дома, завари всичко по местата си и един кабинет, който вече не беше негов.

Компютърът на Челси пасваше чудесно на стилното му бюро, а покрай стените бяха наредени библиотечни шкафове, пълни с книги.

Странно нещо е бракът, помисли си той. С нетърпение бе очаквал нанасянето на Челси в жилището му, но някак бе пропуснал вълшебните елементи на професията ѝ.

Забелязала, че е доста стъписан от промяната, Челси се опита да го успокои.

— Подредила съм медицинските книги и списанията в килера. Много съжалявам, че заех толкова много място, но ти работиш в болницата, а аз у дома, и книгите трябва да са ми под ръка.

— Съвсем справедливо — отговори той и мислено се сбогува със скъпия спомен за добре подредения си кабинет, който се бе събрал сега в килера.

Не очакваше, че толкова приятно ще му стане, когато видя пликчетата и бельото ѝ, внимателно подредени до неговото бельо. Взе бледовиолетовата нощница, докосна с нея бузата си и с въздишка отбеляза:

— Винаги ще имам най-нежни чувства към тази дреха.

Тя го прегърна и радостно отри нос в гърдите му.

— Толкова съм щастлива, че чак ме боли. Как по-рано не се сетих да те съблазня както в Лас Вегас?!

Чувството за вина отново го жегна.

— Колко ли време още ще мога да живея с тази мисъл — промълви Дейвид.

— Какво каза? С какво трябва да живееш?

Сепнат, той осъзна, че бе мислил на глас.

— Не зная още колко време — бързо импровизира той — ще издържа, без да те хвърля в леглото.

— Опитах се да приготвя нещо за ядене. Ще се претрашиш ли да го опиташ?

— Защо преди това не задоволим другите си апетити?

— Хамбургер Щастие, може би? Не мога да си представя докъде ще ни доведе всичко това? Добре че ме подсети. Трябва да говоря със Сара. Не съм сигурна дали ще се съгласи да изминава с кола целия път от Корт Мадейра до града.

— Предложи ѝ да отиде до луната. Ако и това не мине, спомени за моето бедно тяло.

— Само това, не. Хамбургер Щастие, нали?

Дейвид се ухили и я последва в кухнята.

— Джорджи и Елиът ни канят на вечеря утре вечер — подхвърли през рамо Челси. — Поздравяват ни.

— Да, видях се с Елиът днес в басейна. Нещо много му беше весело — и имаше защо, помисли си Дейвид, усетил отново, за кой ли път, старата вина. Делбърт, Анджело и Морис му бяха позвънили един по един, за да разберат подробностите. Приличаха на стари бойни другари, които се радват на успешната атака на свой другар.

Опита Хамбургер Щастие, който никак не беше лош и добави:

— Колегите от болницата искат да организират тържество в наша чест.

— Известно време няма да ни е лесно.

— А твоите пишещи приятели?

— Най-добре е да пусна съобщение в някой вестник. Само дето нямам представа къде да бъде.

— Защо не се посъветваш с Джорджи?

— По-скоро ще позвъня на Неф. Тя сигурно ще знае. Ами да, тя живее тук някъде в града. Ще я покана на гости и ще източа цялата ѝ информация.

— Неф коя?

— Ами... Неф Ротър, известна също и като Лора Матюс, Елизабет Неф Уокър...

— Как успявате да си запомните имената?

— Това, съпруге, исках да попитам теб.

Дейвид се облегна назад в стола и скръсти ръце.

— Започвам да мисля, че този меден месец ще трае поне трийсет години.

— Щом успях да преживея всички грижи по отвлечането в Лас Вегас, ще преживеем и това!

Усетил, че червенината на вина залива лицето му, Дейвид наведе глава.

— Дейвид?

— Може ли да получа още един от хамбургерите Щастие?

— Ама не ти липсва смелост, а?

— Как не? Смел съм като гъба.

През цялата следваща седмица той разиграваше мислено реакцията на Челси, когато узнае истината. И така, скъпа моя, щеше да й каже той, не сме формално женени, но това ще стане скоро или пък сега вече сме женени, ако си признаеше след церемонията. Каква е разликата? Направих го, защото те обичам и ти ме обичаш. Исках само да преодолееш твоя глупав страх, нищо повече. Нахалник! — ще извика тя. Превърна ме в истинска глупачка! Но, Дейвид, какво значение има! Обичам те! Правилно си постъпил! По дяволите!

Телефонни обаждания валяха от цялата страна. Една вечер случайно той вдигна телефона и първото, което чу беше:

— Вие ли сте този хитрец, който хвана най-накрая Челси натясно?

— Ами да — отвърна той и отсреща се разнесе весел смях.

— С огромно нетърпение чакам да прочета следващите й любовни сцени. Оттук нататък, човече, ти ще си суровият материал, обектът за изследване.

— Нека ви дам да говорите с Челси! — той хвърли слушалката и погледна измъчено жена си.

— Здравей, Барбара? Бет ли е на другия телефон? — попита Челси и замълча, за да чуе отговора. Широка усмивка не слизаше от

лицето ѝ. — О, да! Права си! Да, това съм аз. Позна, разбира се. Благодаря, че се обади.

— Е, скъпи мой — обърна се Челси към него, след като остави слушалката. — Получи своята втора доза писателско остроумие. Кийнън и Роуз не са писателки, но са в същия бизнес. Издават списание. Нали си спомняш Синтия Райт? Тя беше първата ти доза. Бива я нали?

— Думи нямам. Затова пък ти не пестиш своите.

— Така си е. Чакай само Том Хъф да те намери! Колко весело става всичко, нали?

Той не може да измисли с какво да възрази. Децата му не бяха толкова словоохотливи. Само дето Марк попита дали баща му продължава да целува Челси и да я попипва по бедрата. Маргарет каза, че изобщо не се учудва, а генералът искрено ги поздрави. Родителите му изпратиха доста незаангажираща телеграма от Южна Франция.

Единственият конфликт се зароди седмица и половина по-късно, когато, връщайки се от болницата, Дейвид завари Челси да танцува из къщата с брой на „Егзаминър“ в ръка. Бяха публикували някаква статия за тях двамата. Той беше обявен за най-романтичният лекар в последно време. На дълго и широко се описваше техния роман и бягството им Лас Вегас.

— Кой е причината за всичко това — простена той.

— Мисля, че Барбара се е обадила на някакъв журналист и той ме потърси. Защо, Дейвид? Какво има? Не ти ли хареса? Има някои неточности, разбира се, но иначе всичко е точно.

— По дяволите, Челси, не съм съгласен! — изстреля той първото нещо, което му дойде на ум. — Аз съм лекар! И това нелепо изложение ще ме направи за смях пред колегите ми. Оттук излиза, че не съм нищо повече от един...

— Един, какво, Дейвид?

Усетил заплахата в гласа ѝ Дейвид веднага смени тона.

— Много те моля, в бъдеще да ме питаш, когато става дума за подобно нещо.

— Какво по-точно да те питам? Може би се чувстваш прекалено издигнат над нас — обикновените смъртни, та да се появи името ти в пресата? Или да те питам при следващото ми интервю по телевизията редно ли е да говоря за нас?

— Не, по дяволите! Е, добре. Може би, да. Просто се чувствам, като изложен на парад. Това е всичко. И не ми е приятно да ме правят на глупак.

— Защо да си глупак? Защото избяга с мен в Лас Вегас ли? Или защото си се оженил за писателка, която пише от онези книги? Да не би да искаш да се прехвърля на уестърните? Или може би на научна фантастика? Защо пък не на книги на ужасите? Толкова по-мъжествено и порядъчно е, нали? Тъкмо и ти няма да се срамуваш от мен!

— Престани да цупиш тази своя уста!

— Обикновено се радваше на тази моя уста!

— Имах предвид острия ти език.

— Той особено много ти се нравеше!

— Защо, по дяволите, отклоняваш разговора?

— Защото изобщо разговор няма! Искрено съжалявам, че поисках да се омъжвам за теб. Пред очите ми се превръщаш в онзи скован консервативен бостончанин, от който толкова се боях.

— С теб изобщо не може да се говори!

— Точно така!

Челси скочи, грабна чантата си и избяга от стаята.

— Челси! — извика той, но чу само затръшването на вратата.

Не беше ли редно мъжът в една къща да тряска вратите. Шум от запалване на мотор и изсвирване на гуми долетя до ушите му.

За какво започнаха този спор? — попита се той докато отиваше към прозореца. В този мит погледът му попадна върху нещастната вестникарска статия. Консервативен и скован бил! Само защото не желаше да се явява пред хората като някакво... Какво?

Като герой от реалния живот!

Да е съпруг на създателка на герои!

Да го използват като прототип!

Тъпак!

Сигурен бе, че е отишла в апартамента си в Сосолито.

Още не беше нает. Какво да направи? Телефонът беше прекъснат.

Готов бе да полети като прилеп до Сосолито, но в този миг телефонът иззвъня. Търсеше го болницата му, а не „жена му“. Някакъв спешен случай. Тихичко изруга. Нямаше изход. Прекара в операционната до два през нощта.

Когато излезе, на таблото видя съобщение, че го е търсила Челси. Беше си у дома. В техния дом. Слава Богу.

Когато се прибра за негово огромно облекчение, тя спеше. Така както бе уморен, едва ли щеше да намери най-подходящия тон, за да се извини.

На следващия ден излезе, преди тя да се е събудила. От болницата се обади да ѝ изпратят червени рози.

— Нещо, което всеки уважаващ себе си герой би направил — подхвърли Челси вечерта, щом го видя на вратата. — Герой, който се чувства виновен, и не иска да говори повече за това. Герой първа категория, у когото мъжкото начало е по-силно от чувствителността му и е сигурен, че природните дарове ще бъдат по-силен аргумент в негова полза.

— Здравей, скъпа — рече само той и я прегърна. Изпита такова облекчение от близостта ѝ. — Челси, много те моля, не си тръгвай друг път така. Нека се караме, докато останем съвсем без думи. Но не си тръгвай!

— Не исках да кажа точно това, което се изплъзна от устата ми. Нямам мярка на думите си. Ти изобщо не си първа категория, освен в леглото. Много съжалявам!

— Обичам тези взаимни извинения — рече той и лекичко вдигна лицето ѝ. — Толкова си красива! Гордея се с теб и съм луд за теб!

— Горещо-долу покри темите, които смятах да засегна и аз — изсумтя Челси. Прекарала бе един кошмарен ден в мълчаливо крачене нагоре-надолу, в самообвинения и преговор на всички съмнения.

— И ако искаш, може да закачим една бяла риза наред дневната. Всеки път, когато решиш, че прекалявам и ставам твърде консервативен, ще я сваляш и ще я хвърляш през прозореца.

— Добре — усмихна се тя вяло. — А аз ще внимавам за устата си.

— Предпочитам аз да внимавам за нея или да я запушвам, когато трябва.

— Още ли сме в меден месец, Дейвид?

— Вече не зная. Кога е сватбата?

— Следващата седмица в дома на Джорджи.

— Добре, тогава всичко ще започнем отначало.

— Дейвид?

— Кажи, скъпа.

— Церемонията ще бъде в съвсем тесен кръг.

— Тхъ — успя да каже само той, зает с изследване на врата й.

— А приемът...

— Тхъ.

— Ще е малко по-многолюден, отколкото се очакваше.

Дейвид се отдръпна леко и се взря в любимото лице, изразяващо вина и тревога.

— Не — меко, помоли той. — Не ми казвай — и сложи пръст пред устните й. — Не искам да знам. Единственото, което ме интересува в момента, си ти!

Познатата топлина плъзна по тялото й.

— Мога ли да откажа такова предложение?

— Не, не можеш — засмя се Дейвид и плъзна ръце по най-вълшебните бедра, които познаваше.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дейвид не можеше да повярва на очите си. Беше зяпнал бельото с леопардови шарки и бележката, която го придружаваше. Можеше и сам да се досети. Тъкмо Синтия и русокосият Джон Санчес бяха направили опит да убият кучето му с гребло. Джорджи надникна над рамото му и избухна в смях.

Дейвид успя да се изниже от дневната под прикритието на крясъците и гръмкия смях на гостите. Продължи да се промъква като сянка покрай стената, докато намери убежище в кухнята на семейство Малори. Беше натъпкана до краен предел със суетящи се помощници, които готвеха и приготвяха подноси с храна, която да бъде отнесена при гостите. Откри задния изход и все така крадешком стъпи на мъничката алея към градината.

Седна на самотната пейка, отпусна се и затвори очи. Бездруго стана за смях, рече си. Тъй че няма какво толкова да се чудиш на бельото с леопардови шарки. Повече от половината подаръци бяха като за майтап. За Бога, сега си мислеше, че единственото му желание е всичко това да свърши и двамата с Челси да са вече женени — за втори път, естествено.

Много мило бе от страна на съпрузите Малори да си направят този труд — да организират сватбата, а и последвалото празненство. Остават само три дни, рече си наместо утеха.

Утре те двамата щяха да обиколят магазините, за да му купят венчална халка — по негово настояване, и годежен пръстен за нея. Внезапно си припомни годежните празненства и сватбеното тържество в чест на брака му с Маргарет. Сега реши, че са протекли съвсем формално, с вкусна храна и огромна порция скука. Като се връщаше назад, му хрумна, че никога не бе виждал толкова много сребро на едно място. И се почуди къде ли се бяха дянали многобройните чайничета и подноси.

— Ей, какво става, докторе?

Вдигна очи и пред себе си съзря Челси, която му се усмихваше.

— Само си броя благопожеланията — отвърна той и добави усмихнат: — А и леопардовите шорти, естествено.

— Много ли ти дойде?

Дейвид потупа мястото до себе си и тя се настани.

— Обичам те! — рече той и я притегли в обятията си. — И ми се иска да останем сами... За да вършим лудории...

— Поддържам предложението — рече тя, сгуши глава на рамото му и въздъхна. — Всички са безкрайно мили, забавни, направо прекрасни...

— Но?

— Просто ми се иска това да бе сватбеното тържество, което да сложи край на празничните събирания.

— На мен обаче ми хареса бельото. Страшно секси е. От кого го получи?

— Честно казано, не си спомням.

— Струва ми се, онази напълно безсрамна червена нощница може да послужи като чудесно начало на нашите собствени празнични събирания във възможно най-ограничен кръг.

Челси се изкиска и си даде сметка, че за пръв път от няколко дни е в състояние да се отпусне. Романът напредваше мъчително бавно. Нейният герой доктор Сейнт определено отстъпваше пред реалния доктор Дейвид. С толкова много неща бе заето съзнанието ѝ! Погали мъжа до себе си по гърдите.

— Само мой... — рече унесено.

— Да, госпожо. Разполагате с договор за собственост, валиден поне за петдесет години.

— А какво ли ще открия южно от тези хълмове? — продължаваше да милва гърдите му.

Замаян от алкохол и вълнения, Дейвид не можа да измисли подходящ хаплив отговор. А нейната мисъл никога не намалява темпото, рече си удивен. Е, може би — когато бяха в леглото.

— Остават три дни, любима, после ще се скрием от всички. Ще издържиш ли?

Тя потърка глава в рамото му.

— Кога пристигат родителите ти?

— Утре — Челси потръпна. — Не мога да си представя те пък какво ще ни подарят за сватбата.

Всъщност сватбеният подарък, поднесен от семейство Латимър на следващата вечер в техния апартамент, се оказа пътешествието до Хавай, с платен апартамент в Капалуа Бей, и мерцедес, с който да обикалят острова. Родителите на Челси без съмнение бяха проявили голяма щедрост.

— Какво ще кажеш, сладкишче?

— О, татко! — Челси се спусна към него, залепи шумна целувка на бузата му, сетне бързо-бързо се втурна към майка си. — Вие двамата сте направо страхотни!

Мими Латимър погледна дъщеря си с разнежени плувнали в щастливи сълзи очи и постави в ръцете ѝ дълга плитка кутия.

— Това е нещичко само за теб, детето ми.

Челси направи безмълвен знак на Дейвид, след което махна опаковката и отвори кутията за бижута. „Нещичкото“ се оказа изящно изработено колие с диаманти и сапфири. Челси просто не можеше да откъсне очи от него. Сетне погледна Дейвид и избухна в сълзи.

— Толкова е красива — хлипаше тя на рамото на Дейвид.

— Имаш право — усмихна се Дейвид на тия невероятни симпатяги над главата ѝ. — Хайде, любима, ще размекнеш прекрасно колосаната ми бяла риза — погали я по главата като малко дете, след което се покашля. — Бих пийнал нещо. А вие?

— Маргарита — отвърна Мими.

— Бяло вино също като моята малка дъщеричка. Не се сърди, сладкишче, не можехме да купим златно. Току-виж, си засенчила своя старец.

Дейвид се ухили печално, като проследи как Харолд Латимър попипа златната верижка на врата си.

— Веднага искам да видя как ти стои — обяви Дейвид. — Върви си избърши нослето и веднага се върни тук.

Колието ѝ стоеше съвършено и Дейвид реши, че е крайно време да пропъди снобските си помисли по отношение на родителите Латимър. Внезапно му се прииска и собствените му родители да бяха в състояние тъй топло и открито да дадат израз на любовта си.

Когато гостите си тръгнаха, Дейвид се пхна под душа. Челси влезе в другата баня и свали невероятното колие.

— И тъй — рече тя на отражението си в огледалото, — ако вдъхновението ти пресъхне, поне шест месеца няма да си принудена

да гладуваш — и ласкаво положи прекрасния накит в кутията. Златната ѝ халка се наниза на закопчалката и тя застина, уплашена, че е скъсала колието. Бавно и много внимателно тя го освободи от халката, но все пак одраска халката. — О, не — проплака жално. И за пръв път измъкна халката да я разгледа на светлината. Драскотината бе едва забележима. За момент подържа пръстена в ръката си и се запита каква ли жена бе продавачката. Досега не я бе смущавал фактът, че носи чужда халка. Да не би собственицата да е била страстен комарджия? Би било много тъжно, ако се окаже истина. Отново вдигна халката към лампата, този път, за да изследва вътрешния ръб. Очевидно бе много, много стара. Челси присви очи.

Отвътре имаше надпис. Потърка ръба със салфетка и отново погледна.

Почувства как се вцепени.

Дейвид все още се чувстваше уморен, когато излезе изпод душа, ала с изненада и разочарование възприе гледката пред очите си: Челси му бе обърнала гръб и спеше дълбоко.

Той не я събуди. Реши, че и тя е изтощена от умора. Тихо се пхна в леглото и угаси нощната лампа. Легна по гръб, скръстил ръце под главата си, и се загледа в тавана. Вдругиден всичко щеше да свърши. Естествено, тази мисъл предизвика и неизбежното признание. Той неволно простена. В края на краищата беше заслужил награда за Страхливец на годината. А как да постъпи сега, главата му просто не побираше. Ами ако ѝ каже тъкмо преди церемонията и тя му кресне в лицето да върви по дяволите? Ами ако го погледне с болка в прекрасните изразителни очи? Дали някога ще успее да възвърне доверието ѝ? Ами ако... ако... Още малко и окончателно ще се побъркам, рече си. Така повече не можеше да продължава. Длъжен бе да каже истината.

— Не, Дейвид. Няма начин. Избий си го от главата.

— Не мога, Елиът. Знаеш колко я обичам, а онова, което направих...

— Ти просто изпълни нейното желание — решително го прекъсна приятелят му. — Освен това вече е късно, не мислиш ли? Церемонията ще се състои утре.

Дейвид изрече яростна ругатня.

— Нима не ти е повтаряла толкова пъти, че би искала по-рано да ти е отправила молбата да се ожениш за нея? Нима не е щастлива като малко дете? Нима не те обича до полуда?

— Да, и да, и да, но...

— Чудесно тогава, кажи ѝ или дори още по-добре, върви да говориш с родителите ѝ.

— Смяташ ли, че идеята си струва? Искаш да кажеш, да ги попитам какво мислят... Ами ако решат, че съм някой злодей, пристигнал направо от Хадес?

Елиът внимателно се взря в приятеля си. Дейвид страдаше, а ето че той самият играеше ролята на самоуверен всезнайко. Приятелят му изпитваше чувство за вина, при това напълно справедливо, но в онзи момент друг изход просто нямаше. Всички те бяха виновни, дума да няма, всички. Но как да постъпят сега? Не искаше да си помисля дори каква би била реакцията на Челси, ако Дейвид изрече признанието си преди церемонията. Щеше да обърне всичко на смях, щеше да му прости — ето какво щеше да направи. Или поне самото предположение носеше известна утеха. Елиът въздъхна. Защо ли животът е толкова сложен?

Дейвид не успя да овладее ситуацията. Вечерта преди церемонията родителите на Челси настояха тя да прекара нощта при тях във Феърмонт. Дъщерята, възприела молбата на мама и татко с излишен възторг, според Дейвид, просто се усмихна на своя избраник и го целуна за довиждане.

След една самотна нощ в голямото легло около два след полунощ взе решението. Ще ѝ каже, като тръгнат на пътешествието, през медения месец. И се почувства като Атлас, освободен от непосилната задача да крепи Земята.

Според желанието на Дейвид и Челси церемонията в дома на доктор Малори щеше да се състои в тесен кръг. Всичко мина съвсем гладко, подаръци поднесоха само родителите на Челси и семейство

Малори. Дейвид се натъжи, когато след краткото слово на преподобния Макферсън, обявил ги за съпруг и съпруга, Челси прошепна:

— Церемонията в Лас Вегас толкова кратка ли беше?

— Не си спомням — излъга Дейвид и почувства как го свива под лъжичката.

Изглежда прекрасно, рече си той, в тази копринена рокля, с колието на шията. Вече носеше и годежния пръстен, и халката.

Оставаше около час до началото на тържеството. Джорджи незабелязано се приближи до съпруга си и прошепна:

— „Всичко е добре, когато свършва добре“, така мисля аз.

— Имаш право — отвърна Елиът. — Така е наистина. Пък и Алекс запази почтително мълчание през цялото време.

— Съвършено дете.

— Най-добре да се кача горе и да проверя дали не се е наложило бавачката да му запуши устата с някоя кърпа.

Джорджи прекоси стаята и прегърна приятелката си. Взря се в нея за миг. Челси държеше в ръце брачното свидетелство. Изражението ѝ накара Джорджи да се смръщи. Твърде странно изопнати бяха чертите на младоженката. Опита да си спомни дали е имала подобен момент на отнесено съзерцание, осмисляйки съдържанието на нищо и никакъв лист хартия. О, едва ли, реши накрая.

Колкото и да е прозорлив, човек наистина не бе в състояние да предвиди реакцията на себеподобните си. Ето че до слуха ѝ достигнаха настойчивите писъци на малкия ѝ син и тя се усмихна. По всяка вероятност детето бе изчакало края на церемонията със запушена уста.

— Всеки път, когато се омъжвам за теб, стягам токата — обяви Челси, когато най-сетне се пребори с предпазния колан на креслото си в самолета, който предстоеше да отлети право за Мауи.

— Така изглежда — отвърна Дейвид.

Не си проговориха повече, докато самолетът не излети.

— Щастлива ли си, любима? — тя се обърна към него и той почувства, че се разтапя от блаженство. — Толкова си красива... — и подкрепи думите си с целувка. Отдръпнаха се един от друг само защото чуха дискретното покашляне на стюардесата.

— На сватбено пътешествие ли сте тръгнали?

— Да — отвърнаха двамата в един глас.

— На борда се получи подарък за вас — и младата жена им показва бутилка „Дом Периньон“, привързана с огромна червена панделка.

— От моя издател трябва да е — обяви Челси, като внимателно издърпа картичката, прикрепена под възела на панделката. — Погледни какъв дълъг списък с имена, Дейвид.

Съпругът наистина бе поразен. Беше се оженил за жена с безспорен успех в избраната кариера и това сякаш прибавяше допълнителен чар на цялостната ѝ личност. Хрумна му, че дори и преди година би бил застрашен от безспорния успех на жена си. Не, поправи се той, няма да се държа като някой надут пуяк, в никакъв случай.

— Ще ми окажеш ли обичайното съдействие? — попита той, когато стюардесата наля от шампанското в две чаши и им ги поднесе.

— Е — напълно сериозно поде Челси, като вдигна чашата си, — доходите ми се увеличават при всеки нов договор. Кой знае, може би след четири-пет години ще хапваш бонбони на плажа и ще хвърляш похотливи погледи по невръстни момиченца в символични бански костюми.

— Това ми звучи като предварително обмислен план — отвърна той, почувствал как го гъделичкат по носа мехурчетата от пенливото вино.

Полетът мина приятно, тъй че когато пристигнаха в хотел „Капалуа Бей“ в Мауи, не усещаха умора. Пътуването с колата от летището отне почти час, но всичко, на което спираха поглед, бе толкова красиво, че Дейвид, който за пръв път попадеше в подобен рай, направо изпадна във възторг.

Остатъкът от следобеда прекараха в леглото и едва в седем се наканиха да излязат на вечеря. Разходка по брега на лунна светлина, мислеше си Дейвид, днес е „Денят на десанта“... или по-скоро, „Нощта на десанта“.

Да, не преставаше да си повтаря, хапвайки от омара в чинията си, днес ще трябва да стане. Проследи как жена му изпи две чаши вино. Какъв подъл хитрец съм, рече си, когато предложи да ѝ налее за трети път.

Челси събу чорапите си и ги натика в обувките. Ама че идилия. Вълните на океана под лунните лъчи, нежно галещ ветрец...

— Челси — реши се най-сетне Дейвид, макар да усещаше, че гърлото му е пресъхнало.

— Да, любов моя?

Не спирай, не се обръщай назад, заповяда си той.

— Трябва да ти кажа нещо.

Тя спря за миг и се извърна да го погледне. На лицето ѝ грееше възторжена усмивка.

— Слушам те.

Беше успял да привлече вниманието ѝ. Ала все още му изглеждаше някак отнесена.

— Спомняш ли си онази вечер, когато играхме покер с Делбърт, Морис и Анджело.

— Да не мислиш, че мога да я забравя? Загубих повече от петдесет долара.

Гласът ѝ е напълно спокоен, очевидно нищо не подозира.

— Успях да ти сипя приспивателно — най-сетне изрече Дейвид на един дъх.

Тя не каза нищо, просто втренчи очи в неговите, а обувките се полюляваха в ръката ѝ.

— Всъщност не ти го сипах аз в чашата. Ти я разля, но ние ти сипахме отново.

— Виж ти! Затова значи устата ми бе пресъхнала.

Дейвид просто не вярваше на очите си. Откъде ли взимаше тя сили да запази самообладание?

— Челси — повтори той, а в гласа му вече прозираше отчаяние. Още малко и признанието щеше да бъде изречено, — ние всъщност не се оженихме в Лас Вегас. Аз те излъгах. Толкова много исках да бъдеш моя, знаех, че и ти искаш същото... ами... аз те излъгах.

Мълчание.

— Съжаляваш ли за стореното, Дейвид? Искам да кажа, задето се престори, че се жениш за мен.

— За Бога, не, разбира се! Само дето от толкова време ме тормози ужасно чувство за вина. А от страх досега не събрах кураж да ти го призная.

Луната осветяваше лицето му, бризът разбъркваше косата му. Челси внимателно вдигна ръка и пригладя кичура, паднал на челото.

— Кажи нещо, по дяволите!

— Добре тогава — кротко рече тя. — Аз знаех.

— Какво си знаела?

— Доста неща, честно казано.

— Челси...

— Почакай, Дейвид, дай ми поне минутка.

Той проследи с поглед как бавно сваля годежния си пръстен. Пое го от ръката ѝ, а в душата му се бореха чувства на раздразнение, гняв и безкрайно объркване.

Челси свали и венчалната халка и я вдигна високо на лунната светлина.

— Сега едва ли ще можеш да го видиш — каза тя. — Светлината не е достатъчно ярка, но ще ти кажа сама. От вътрешната страна на халката има надпис. Който гласи: Ребека Уинтър, 1915. Това твоята баба ли е, Дейвид?

— Да. Аз много я обичах.

Край тях минаха двама влюбени, хванати ръка за ръка.

— Кога разбра? — попита той накрая.

— Има ли значение? — въздъхна Челси, а на устните ѝ заигра усмивка.

— И няма да ме пратиш в центъра за кастрация в Сакраменто?

— Може би само за малко. Реших, че това е прекрасно хрумване, достойно за герой първа категория. Прости ми, задето те накарах да страдаш, но според мен беше си го заслужил.

— И нямаше ли да ми кажеш?

— Не и преди ти да проговориш.

— По едно време мислех да изчакам десетата годишнина от сватбата.

— В такъв случай — отвърна Челси — и аз щях да ти кажа в същия ден. Кой знае, може би децата ни щяха да подслушват някъде наблизо.

— Сложи си халката, Челси.

Тя послушно я надяна, сетне и годежния пръстен.

Дейвид я притегли в обятията си.

— Тази романтична развръзка подхожда ли на твоите сюжети?

— Дори нещо повече — отвърна Челси и се надигна на пръсти, за да го целуне. — Защото това е истина.

— Кажи ми искрено, прощаваш ли ми? — попита Дейвид, заровил устни в косите ѝ.

— По всяка вероятност ще ми послужи за някоя книга след време. А сега ти ми кажи: как си с енергийния запас?

— Искаш ли да поплуваме по лунната пътека?

— Добро е за начало.

— А как би постъпил героят първа категория?

— Ти ми кажи, пък аз ще използвам в книгата и него — и тя се отпусна в обятията му, очаквайки отговор.

— Боя се, че чувството на щастие и блажен възторг от признанието е твърде силно, че по-скоро бих останал тук, на брега, за да се наслажда на невероятния дар на съдбата... — той въздъхна блажено, а Челси избухна в смях. — Поне този път мога ли да смятам, че последната дума е моя?

— Давай, докторе! — изрече тя през смях и буйно го прегърна...

Издание:

Катрин Каултър. Озарена от любов

ИК „Арлекин-България“ ЕООД, София, 1995

Редактор: Ани Димитрова

ISBN: 954-11-0296-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.